



WWW.VETO.BE

Onafhankelijk studentenweekblad van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie

veto

Introductienummer
vrijdag 1 augustus 2003
jaargang 30 • 2003-2004

België-Belgique
P.B.
3000 Leuven 1
2/2817

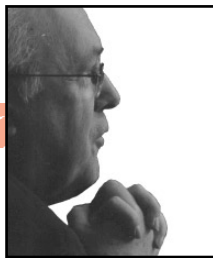
afgifte: Leuven I
(weekblad - verschijnt niet
van juni tot augustus)



Leuven zendt zonen en dochters uit
p. 3



In de keuken van de kebabverkoper
p. 5



Universiteit met zegen van de kardinaal
p. 7



Guy Swinnen kan het nog steeds
p. 17

INGRIJPENDE ONDERWIJSHERVORMINGEN OP STAPEL

U was een fijne kandidaat

Het academiejaar 2003-2004 belooft historisch te worden. Voor het laatst kunnen – althans voor het overgrote deel van de opleidingen – studenten zich inschrijven voor de klassieke kandidaatsopleiding. Vanaf volgend jaar is het al bachelor-master wat de klok slaat.

Thomas Leys

Decennialang werd in Vlaanderen het hoger onderwijs aan de universiteit beheerst door een tweedeling die er eigenlijk geen was. Een opleiding bestond steeds uit "de kandidaturen" van twee jaar en "de licenties" van twee of drie jaar. Iemand mocht zich na twee jaar al kandidaat noemen, maar geen werkgever haalde het zich in zijn hoofd om dat als een echt diploma te aanzien. Er bestond geen twijfel over dat iemand na zijn kandidaturen de licenties zou aanvatten.

In andere landen werden opleidingen van hoger onderwijs op nog andere manieren gestructureerd, wat niet echt bevorderlijk was voor de mobiliteit van studenten en werknemers in een steeds hechter Europa. De ministers van Onderwijs verklaarden in de Bolognaverklaring van 1999 daarom dat er op het domein van het hoger onderwijs een harmonisering nodig was. Tegen 2010 moet Europa minstens even competitief zijn op intellectueel vlak als Amerika en Japan.

Tempo

Ze haalden hun mosterd uit de Angelsaksische wereld. Studenten volgen eerst een bachelor, die drie jaar duurt, waarna men een master kan volgen van één à twee jaar. De hervorming in Vlaanderen zou dus makkelijk zijn, mocht men gewoon de cesuur een jaartje verplaatsen. Toch is een bachelor anders dan het klassieke kandidaatsdiploma. Enerzijds wilden de Europese ministers van Onderwijs dat je met een bachelordiploma ook daadwerkelijks iets kunt doen op de arbeidsmarkt. Anderzijds moet een bachelordiploma meer mogelijkheden geven om verschillende masters te studeren.

De universiteiten, maar ook de hogescholen waar een andere indeling gold, werken nu in hoog tempo aan de omvorming van hun programma om aan die voorwaarden te voldoen. In april keurde het Vlaams Parlement immers reeds een decreet

goed dat de bachelor-masterstructuur vanaf 2004 stelselmatig invoert. Ook aan de Leuvense universiteit wil men deze startdatum halen. Hoewel hier en daar al eens lyrische stemmen zijn te horen over de nieuwe opleidingen, benadrukt de K.U.Leuven dat er niets mis is met de huidige opleidingen. Nieuw is dus niet 'beter', maar wel 'anders'.

Denkbeeldig

Iemand die dit jaar begint aan de K.U.Leuven schrijft zich dus gewoon in voor een kandidaatsopleiding en zal daarna gewoon een licentieprogramma kunnen volgen volgens het huidige systeem. Zij zullen afstuderen als de laatste licentiaten in Vlaanderen. Vanaf volgend jaar mogen de licentiaten zich echter ook master noemen, dus niemand hoeft te vrezen dat een licentiaatsdiploma als minderwaardig zou worden gezien. Hoewel de meeste vakken slechts een andere plaats zullen krijgen in de nieuwe structuur, is het niet denkbeeldig dat bepaalde vakken verdwijnen of hervormd worden. Dat kan wel eens problemen opleveren voor mensen met een bisjaar. In de meeste gevallen zullen dan overgangsmaatregelen worden voorzien. Een bisser komt dus niet automatisch in het nieuwe systeem terecht. ■

Lees meer over bachelor-master op pagina 6.



(foto archief)

En dan nu het echte le(u)ven...

De redactie

Welkom in Leuven! Met dit introductienummer van Veto willen we ons voorstellen aan de nieuwe studenten van de K.U.Leuven. Het bevat een goed overzicht van wat Leuven én Veto te bieden heeft aan de hand van een selectie van artikels uit de vorige jaargang en enkele nieuwe artikels. Veto is het studentenweekblad dat gratis wordt verspreid in de faculteitsgebouwen, Alma's en fakbars. Ook op Internet (www.veto.be) zijn we iedere week te lezen. We hopen dus ook voor jou iedere week een vaste en kwaliteitsvolle waarde te worden.

Als studententijdschrift proberen we op een kritische manier de Leuvense actualiteit te beschrijven. Dat is dus zowel de serieuze kant, zoals de ontwikkelingen in en rond de universiteit, als de meer ontspannende zijde van het studentenbestaan, gaande van culturele hoogstandjes tot ludieke kolder. De wereld stopt ook niet

aan de grenzen van Leuven, want Veto neemt ook regelmatig internationale en maatschappelijke evoluties onder de loep. Via dossiers, analyse en opinie willen we dieper ingaan op heta hangijzers. Dit jaar is ook voor Veto bijzonder: het is immers de dertigste jaargang. Verwacht je dit jaar dus ook aan een stevige brok geschiedenis. Want studeren en leven in Leuven is niet altijd een evidentie geweest.

Veto wordt gefinancierd door de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie, de koepel van de faculteitskringen, maar heeft een onafhankelijke redactie. De werking draait op vrijwilligers. Iedereen, ook eerstejaars, kan dus meewerken als schrijver, fotograaf, lay-outer... Ervaring is geen vereiste. Spring dus gerust eens binnen in ons redactielokaal in de 's-Meiersstraat 5 (tussen Muntstraat en Hogeschoolplein) of stuur ons een mailtje (veto@veto.be). Ook met opmerkingen of suggesties kun je bij ons terecht. ■

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
1																				
2																				
3																				
4																				
5																				
6																				
7																				
8																				
9																				
10																				
11																				
12																				
13																				
14																				
15																				
16																				
17																				
18																				
19																				
20																				



Veto
's-Meiersstraat 5
3000 Leuven
Tel 016/22.44.38 - Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 30 — Nummer 0
1 augustus 2003

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Verantwoordelijke uitgever:
David Adriaen

Hoofdredacteur: Thomas Leys

Redactiesecretaris: David Adriaen

Redactie: Joris Beckers, Laurens De Koster, Kris Malefason, Hanne Vermeiren

Eindredactie en lay-out:
David Adriaen, Katia Aerts, Ben Deboeck, Thomas Leys, Kurt Smeets, Hanne Vermeiren

Foto's: archief

Internet: <http://www.veto.be>

Reclame:
Alfaset cvba - Leen Cuypers
alfaset@chello.be - 016/22.04.66

Drukkerij: Kempenland (Herentals)
Oplage: 9000 exemplaren
ISSN-nummer: 0773-5162

KRUISWOORDRAADSEL

Horizontaal — 1 Grote baas van de K.U.Leuven - Hangt in een spar **2** Branderige plant - Vruchtbare plaats - Vloeistof doorlatend - Dappere **3** Munteenheden van Armenië - Spil - In de toekomst - Zeedier **4** Tijdseenheid - Voetbalterm - Weemoedig denken - Computertoets **5** Relative Strength - Zeef - Keukengerie - Frans lidwoord **6** Muziekgenre - Jongensnaam - Cijfer **7** Geestdrift - Oefent - Gemeente nabij Gent **8** Dat zijn VTM en VRT - Vordert - Rituele gebruiken **9** Buitenaards wezen - Liefhebber van het Huis van Oranje - Nuchtere chauffeur - Een hoop huizen **10** Bond vast - Gestampte aardappelen - Eerwaarde heer **11** Daar - Arabische voornaam - Eigenares van studentenhuys **12** Buitenlands kindermisje - Landtong - Kwaadspreken - Input/Output **13** Spaans riet - Favoriete windrichting van de rector - Geldig zijnd **14** Geluk - Ontdeden van slijm - Jeugdpuistjes **15** Het waarom - Gebieden rond de aarde - Honderd gram **16** Tonder Festival - Afrikaanse rivier - Werkelijk - Vertrek **17** Jongensnaam - Fijne nevel in de atmosfeer - Daarachter - Programmeertaal **18** Nog niet klaar - Geheel van godsdienstige gebruiken - Opere citato - Stuk vis **19** Preciezer - Zandheuvel - Plant - Om op de boterham te smeren **20** IJsmassa - Tijd van hard studeren

Verticaal — 1 Leraar - Amerikaanse wielrenner én eerste man op de maan **2** Bizon - Dikmaker - Loopvogel - Engelse eindstrijd **3** Jongensnaam - Schrijfgerei - Spuwt vuur - Wal **4** Bedwing - Merk van gin - Waar schepen thuis zijn - Vlaamse krant **5** Lengtemaat - Fruitbrokjes - Loven - Meisjesnaam - ReStart **6** Aan en afvoertroepen - Vrouw van adel - Onder de vleugels van Flahaut **7** Minder vast - Laagdunkend zeggen - Bloem **8** Gebalk - Slijm - Breekbare stof - Helikopterschroef **9** Nationalistische studentenvereniging - Maakt klaar - Bezittelijk voornaamwoord - Nerd **10** Cerium - Crisis - Inlandse bomen **11** Daar zou ik niet graag in liggen - Woonst van vorst - Reeds **12** Gehandicapt schaapje - Twijg - Idoolfoto's - Klein dier **13** Keukengerie - Voetballer bij Man U - Brusselse rivier - In orde **14** Gemeente in Antwerpen - Fruitjes - Geschreeuw als iemand weggaat **15** Latten chocolade - Drager (Eng.) - Zuid-Afrikaanse partij **16** Achtervoegsel Slovaakse websites - Zwarte - Lastdier - Meisjesnaam - Gram **17** Kippengeluid - Merk van jeansbroeken - Binnenland - Maand **18** Jongensnaam - Grofmazige weefsels - European Containers - Paardensport **19** Langs achter - Bijbelse naam - Duitse rivier - Hitte **20** Hevig kussend - Stiptheidsactie

Dries De Smet

Oplossing in ons
volgend nummer op
dinsdag 23 september

VETO OP INTERNET:
WWW.VETO.BE

(advertentie)



Mise en Place

www.miseenplace.be

Toffe Horeca Jobs
Werken wanneer jij wil

Oude Markt 1 3000 Leuven
Tel.: 016-58 42 00

Opgedane kennis ten dienste stellen van noodlijdende dorpen

Zestien Leuvense studenten vertrokken eind juli naar het gebied van de Putumayo-rivier in Peru. De studenten zullen er hun kennis op het vlak van onderwijs, recht en gezondheid ten dienste stellen van de plaatselijke bevolking en een waterfilter bouwen. Na vier weken vrijwilligerswerk zullen ze beslissen hoe ze in de toekomst de dorpen in de regio verder kunnen steunen.

David Adriaen & Katia Aerts

22 juli, Anne Oosterlinck (rechten) en Stijn Van Steenberghe (bio-ingenieur) hebben nog honderdeneen dingen te doen voor ze de ochtend erop het vliegtuig naar Peru nemen. Nog snel enkele noodzakelijke producten kopen, een ommetje langs de bank, koffers maken, enkele documenten op het labo gaan halen, interviews... Toch zien ze het grote avontuur positief tegemoet. Na maandenlange studie en voorbereiding zijn ze er van overtuigd de situatie van de bevolking te kunnen verbeteren.

Anne Oosterlinck: «Het is allemaal begonnen met Bert en Caroline, twee studenten die in het gebied van de Putumayo-rivier zaten voor een seminarie en onder de indruk kwamen van de noden van de plaatselijke bevolking. Samen met vrienden en kennissen werd de vzw Putumayo opgericht om allerlei projecten in het gebied uit te voeren. Zo ontstond een multi-disciplinair team van zestien (ex-)studenten van de K.U.Leuven.»

Dorpje

«Dit jaar zal er gewerkt worden rond vier projecten die aansluiten bij onze studies. De bio-ingenieurs en burgerlijk ingenieurs zullen aan waterzuivering doen, de studenten recht gaan sessie geven over mensenrechten en organisatiestructuren. Het luik onderwijs wordt door pedagogen gedaan en de studenten uit medische richtingen zullen de bevolking sensibiliseren over gezondheid en hygiëne.»

«We hebben ons opgesplitst in twee groepen die elk naar een ander dorpje gaan:

Siete de Agosto en Bella Vista. Deze gemeenschappen bestaan uit een driehonderdtal inwoners die vooral van jacht, visvangst en een beetje landbouw leven. De dorpjes zijn zeer geïsoleerd en hebben nauwelijks contact met de hoofdstad.»

«Een verantwoordelijke uit de regio heeft echter ook een congres georganiseerd met vertegenwoordigers van andere dorpen, waar wij seminars zullen geven voor meer dan duizend vijfhonderd man. Op deze manier bereiken we dus indirect veel meer mensen.»

Veto: Hoe wordt het project gefinancierd?

Stijn Van Steenberghe: «We hebben verschillende activiteiten georganiseerd om ons project uit te leggen en geld in te zamelen. De belangrijkste was de Putumayo-dag in het stadspark. Daarnaast hebben we een fuif en



een ontbijt-aan-bed-dienst georganiseerd. We hebben ook veel rondgerekend voor sponsors: we hebben bijna alle kloosters en bedrijven bezocht in België. Daarnaast hebben alle medewerkers geprobeerd om zoveel mogelijk beurzen vast te krijgen.»

Veto: Hoe hebben jullie je voorbereid?

Anne: «We zijn begonnen met de ervaringen en het beeldmateriaal van Bert en Caroline. Daarna zijn we te rade geweest bij mensen uit de regio, proffen van de universiteit die de regio kenden of ervaring hadden met andere buitenlandse projecten. Iedere medewerker heeft veel informatie gezocht over het thema waar hij verantwoordelijk voor was.»

Stijn: «We hebben ook allemaal wat Spaans bijgeleerd. Ik ben echt wel zenuwachtig, want spreken in een vreemde taal voor een groot publiek is niet zo vanzelfsprekend»

Veilig

Veto: Hoe gaat het waterfilterproject concreet in zijn werk?

Stijn: «We gaan eerst een workshop organiseren om uit te leggen waarom we die



waterfilter gaan bouwen. Ze weten wel dat er iets mis is met het water en dat hun kinderen ziek worden, maar ze hebben nog nooit van bacteriën gehoord. Daarna gaan we hen proberen te betrekken in de bouw van de waterfilter zelf. Vervolgens gaan we ook stalen analyseren van het rivierwater dat de mensen daar drinken. Deze stalen

gaan we opsturen naar de K.U.Leuven om chemisch en biologisch te analyseren.»

«Wanneer de waterfilter af is, gaan we van het gefilterde water ook stalen nemen om te kijken of het gefilterde water wel veilig is. Het zou de bedoeling zijn om de vervuiling in het water met 99,9% te verminderen, maar als dit zelfs maar 80% zou zijn, is het al een serieuze verbetering voor de mensen daar.»

Veto: Hoe hebben jullie zo'n waterfilter ontworpen?

Stijn: «We hebben gezocht naar een model dat gemakkelijk toe te passen was in een ruraal, afgelegen gebied. Het moest dus een duurzaam systeem zijn met een heel eenvoudige structuur, want als er iets stuk zou gaan van een ingewikkeld systeem zou men het niet kunnen herstellen.»

«Een vierde onderdeel van ons project is testen doen voor alternatieve watervoorziening. We gaan onderzoeken of regenwater beter kan worden opgevangen, en kijken we of we water kunnen winnen via condensatie uit de lucht.»

Drinkwater

Veto: Wanneer beschouwen jullie het project als geslaagd?

Stijn: «Voor mij is het project geslaagd wanneer we iets kunnen doen aan de verbetering van het drinkwater. Op de andere vlakken is het eerder een pilootproject. We zijn er ons zeker van bewust dat we tijdens de vier weken dat we ter plaatse zijn niet veel kunnen veranderen, maar we gaan wel veel observeren om later nog andere projecten te doen. Op het vlak van geneeskunde kunnen we wel al concreet bijdragen met eenvoudige tips. We zullen bijvoorbeeld de mensen leren hoe ze wonden moeten verzorgen.»

«Technisch gezien is het zeer interessant. Je moet voortdurend problemen oplossen. We zullen zeker moeten improviseren om de problemen met de filter, die hoe dan ook zullen opduiken, op te lossen. Een nieuwe taal, cultuur en land leren kennen is bovendien zeer verrijkend en daar heb ik echt veel zin in.»

KORT • KORT • KORT KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT

Binnenkort flexibel studietraject

In de toekomst zal een opleiding niet langer uitgedrukt worden in jaren maar wel in studiepunten. Dat heeft de Vlaamse Regering beslist die daarover een ontwerp van decreet heeft klaargestoomd. Deze hervorming is ook een gevolg van de Bolognaverklaring die ertoe moet leiden dat de diploma's van hoger onderwijs in Europa op een meer transparante manier kunnen worden beoordeeld. Het systeem kan reeds volgend academiejaar worden ingevoerd. Pas vanaf 2008 is het verplicht voor alle Vlaamse universiteiten en hogescholen.

In het nieuwe systeem staat ieder vak voor een aantal punten of "credits", minimaal drie. Tijdens een jaar kan men voor 60 punten aan vakken volgen. Een bachelor-opleiding zal aldus uit 180 punten bestaan en een master uit 60 tot 120. Wie voor alle vakken van een opleiding is geslaagd - d.i. 10 op 20 halen -, krijgt ook het bijhorende diploma. Deliberaties als dusdanig verdwijnen, gezien men voor ieder vak afzonderlijk een zogenaamd creditattest moet halen. Het is echter mogelijk credits te spreiden over meerdere academiejaren door bijvoorbeeld werken te combineren met een deeltijdse studie.

Voorstanders van het systeem benadrukken dat de student nu meer zijn studie zal kunnen plannen en makkelijker ook andere richtingen kan volgen. Een creditattest is namelijk

onbeperkt geldig, hoewel er na vijf jaar wel een actualiseringsprogramma gevolgd moet worden. Critici vrezen dat studenten teveel geneigd zullen zijn hun studie te laten aanslepen, daar waar het huidige jaarsysteem een strak tempo oplegde. Ook het verdwijnen van de mogelijkheid om slechtere resultaten te compenseren door betere tijdens het jaar, wordt als een minpunt gezien. Een belangrijk aspect van het nieuwe systeem is evenwel het zogenaamde studiecontract waarin de student en de onderwijsinstelling vooraf reeds bepalen op welke manier men zijn diploma wil behalen.

Studentenparticipatie in ontwerpdecreet gegoten

Na jarenlang lobbywerk van de Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS), de studentenkoepelvereniging, die de belangen van de studenten bij de beleidsactoren verdedigt, is er dan eindelijk een ontwerpdecreet dat de inspraak van de studenten aan de universiteiten en hogescholen regelt. Tot dusver was deze slechts summier geregeld en liet deze te veel vrijheid aan de onderwijsinstellingen.

In het nieuwe systeem zal een studentenraad, die rechtstreeks verkozen moet worden door de studenten, veel meer rechten krijgen om het beleid van hun instelling te beïnvloeden. De instelling kan kiezen hoe deze inspraak

verder wordt geregeld. Ofwel neemt men studenten met stemrecht op in de belangrijkste beslissingsorganen, ofwel laat men de studenten deelnemen met raadgevende stem. In het laatste geval is wel een zware procedure ingevoerd waarbij de studentenraad op de rem zal kunnen staan.

Het ontwerpdecreet stuit op zware tegenstand van een aantal universiteitsrectoren, waaronder ook de Leuvense rector André Oosterlinck. De vrijheid van onderwijs verbiedt de overheid immers om ingrijpende hervormingen aan vrije — lees: katholieke — universiteiten en hogescholen op te leggen. Daarom probeert het decreet ook te balanceren tussen de rechtmatige belangen van de student en de rechten van de instelling. In Franstalig België is men niet zo voorzichtig. Daar dwongen de studenten onlangs een decreet af dat een ruime en rechtstreekse inspraak in alle onderwijsinstellingen garandeert.

Raad voor Examenbetwistingen

Stel: je bent niet geslaagd, maar je bent het oneens met de beslissing van examencommissie of je voelt je onheus behandeld. Je kunt dan proberen meer uitleg te krijgen of vragen dat men zijn beslissing herziet, maar de kans is natuurlijk klein dat men daarop ingaat. Gelukkig voorziet het examenreglement van de universiteit in een beroepsprocedure, maar wat als je ook daar bot vangt? Naar de rechter!

De afgelopen jaren is het reeds meermaals voorgekomen dat studenten hun examenresultaat aanvechten bij de rechter. Voor studenten aan universiteiten die afhangen van de overheid, zoals de Universiteit van Gent, is dat makkelijk. Zij stappen naar de Raad van State, die toezicht houdt op overheidsdadingen. Voor andere studenten lag het iets moeilijker. De Raad van State was niet altijd even happig om in te grijpen in beslissingen van vrije onderwijsinstellingen, zoals de K.U.Leuven. Dit juridisch twistpunt sleept intussen al jaren aan. Veel studenten stapten dan ook naar de gewone rechter om daar via dwangsommen hun gelijk te halen.

Minister van Onderwijs Marleen Vanderpoorten (VLD) wil nu een einde stellen aan deze juridische onduidelijkheid door één Raad voor Examenbetwistingen in te richten. Dat administratief rechtscollege, dat dus onderdeel uitmaakt van de Vlaamse overheid, zal zich enkel met examensdisputen bezighouden. Een strakke procedure moet een snelle oplossing voor zowel student als onderwijsinstelling garanderen. Zo kunnen klachten al tijdens de zomervakantie worden afgehandeld. Alle studenten zullen bij deze Raad voor Examenbetwistingen terecht kunnen, hoewel er ook nog altijd de mogelijkheid zal bestaan om via andere kanalen een beslissing af te dwingen. Het decreet voorziet ook in extra garanties voor studenten. Zo zullen beslissingen, ook in zaken die geen examens aanbelangen, uitdrukkelijker gemotiveerd moeten worden.

(tl)

Een kiekeken op een velo

Gekregen van een buurvrouw die er niet meer op rijdt, gekocht op een rommelmarkt, zelf in elkaar geflanst of gehuurd bij Velo. Schattingen geven aan dat bijna elke student in Leuven een fiets heeft.

Hanne Vermeiren

De reden van de hoge graad van fietshebbende-studenten is redelijk simpel: een fiets is gewoon verdomd handig. Alles ligt plotseling op een kwartiertje afstand, maximum, waar je je ook bevindt. Wie er geen heeft, die pikt er dan ook een.

Voor wie vaak op de fiets zit in het Leuvense, stellen wij vijf eenvoudige tips op. Via deze tips hou je je fiets langer en riskeer je de minste kostprijzen. Ten eerste: zorg dat je fiets in orde is. Het is nooit leuk om tegen een lantaarnpaal te knallen omdat je licht niet werkt. Nog minder leuk is het die lantaarn net te kunnen vermijden maar daardoor wel op een politiepatrouille stoten die je meteen doen stoppen en je een boete van 24,79 euro (1000 oude franken) aan je been smeren. Dan zijn ze nog mild. Voor een zware overtreding betaal je al gauw 138,82 euro (5600 frank). Is je fiets niet in orde, ga dan naar tip vijf.

Roos

Ten tweede: zorg ervoor dat je fiets niet gepikt wordt. Dit kan je doen door je fiets te laten opvallen, een likje roze verf is altijd erg

populair als oplossing. Maak je fiets verder ook vast aan een geijkt punt op de wereld, een hek bijvoorbeeld. Het is veel moeilijker om een fiets én een hek te pikken dan een



fiets alleen, ook al staat die op slot. Zorg er verder voor dat je fiets beter afgesloten is dan de andere fietsen. Erg handig ook is je fiets onbruikbaar maken, vijs je zadel er af, zet je stuur muurvast of laat je eigen banden leeg lopen. Bedenk bij deze strategie wel dat je erna zelf terug op je fiets moet. Je ketting breken is dus geen goede oplossing. Heb je dit te laat beseft, ga naar tip vijf.

Verder is het altijd heel erg handig als je je eigen fiets herkent. Het zou erg lastig zijn

als je iemand ziet met een fiets die wel wat weg heeft van de jouwe en twee minuten later ontdekt dat de jouwe plotseling onvindbaar is. Ben je toch het slachtoffer van een fietsendief, doe dan zo snel mogelijk aangifte. Wie aangifte doet kan zijn fiets gewoon weer terugkrijgen. Dat wil zeggen: als hij teruggevonden wordt. Vindt men je fiets niet terug, denk zelf even na waar je naartoe zou gaan met een gestolen fiets en ga dan kijken aan het station.

Ten vierde: zorg ervoor dat je kan bewijzen dat je fiets de jouwe is. Laat je fiets hiervoor graveren, registreren of hou tenminste je aankoopbewijsje of contract van Velo bij. Dit kunnen uiterst doorslaggevende argumenten zijn in een discussie met de ordediensten over het feit of het je eigen stalen ros is waarop je rijdt. In het begin van elk academiejaar is er de mogelijkheid om je fiets te laten graveren in de verschillende Alma's. Heb je dit moment gemist, kijk dan snel bij tip vijf.

Toeschouwers

Ten vijfde: repareer je fiets bij Velo, de fietsenverhuur- en hersteldienst in Leuven. Wie dacht dat Velo gewoon een leuke naam is, dacht verkeerd. Het letterwoord staat voor Veilig en Ecologisch Op de fiets in Leuven, ook al lijkt die combinatie niet echt het woord Velo op te leveren. Toch maar gewoon een leuke naam dan? Bij Velo kan je terecht om je fiets te laten registreren of te graveren en je fietspas te krijgen. Dit is een erg handige manier om je fiets achteraf terug te vinden of te bewijzen dat het de jouwe is.

Verder kan je er je fiets ook helemaal terug oplappen. Hiervoor kom je alleen (toeschouwers zijn niet toegelaten) naar het atelier en ga je helemaal zelf aan het werk. Het kost je 1,25 euro om aan de slag te kunnen. Je kan bij Velo terecht elke werkdag van 10u tot 16u en op dinsdag tot 19u30. Heb je nog geen fiets? Zelfs dan kan je bij Velo terecht, om er een te huren bijvoorbeeld. Vanaf zeven maanden kost het huren van het tweewiel 31 euro en éénmalig wordt deze fiets vervangen als hij gestolen is.

Velo vind je in de Minderbroederstraat 12 in blok U.

Gillend

Ten derde: zet je fiets op een toegelaten plaats. Je zou niet de eerste zijn die gillend het politiekantoor komt binnengestormd om te zeggen dat je fiets gestolen is, terwijl hij op een foute plaats geparkeerd stond. In zulke gevallen krijg je meestal eerst een waarschuwing van de stadswacht, maar de politie mag je fiets zonder pardon meenemen.

EERSTE FIETSCURSUS VOOR BUITENLANDSE STUDENTEN IN LEUVEN

I want to ride my bicycle

Drieduizend, dat is het aantal buitenlandse studenten aan de K.U.Leuven. En elk jaar zijn ze met meer. Menigeen van hen is echter niet vertrouwd met de Belgische verkeerswetgeving of heeft zelfs nog nooit een fiets van dichtbij gezien. Daarom werd zaterdag een eerste les *Bicycle Skills* ingericht door de Leuvense Student-Police.

Ben Deboeck

"Ongelukken hebben de buitenlandse studenten nog niet veroorzaakt, ze hebben eerder problemen met de Nederlandse onderborden. De politie verbaliseert hen dan, wat voor deze studenten meteen een serieuze hap uit hun budget betekent", legt studentenagent Hans Goris uit. "Overtredingen als een eenrichtingsstraat langs de verboden kant inrijden, kosten nu nog zo'n 25 euro, maar dat wordt binnenkort verhoogd tot 50 euro", aldus commissaris Marc Vranckx.



Goris: "Seponeren doen we niet, aangezien iedereen die zich op het Belgisch grondgebied bevindt, verondersteld wordt het Belgisch verkeersreglement te kennen. Daarom zal ik binnenkort in Pangaea ook een presentatie omtrent de verkeers-theorie geven. Maar niet enkel de theorie vormt een obstakel, de rijvaardigheid is vaak ook ver te zoeken. Via *Velo* geraken ze wel goedkoop aan een goede fiets, maar in vele culturen is de fiets geen gegeven. Voor ons is het maar normaal dat je kunt fietsen, dat leer je al op jonge leeftijd, maar veel buitenlanders kunnen eenvoudigweg niet fietsen."

Driehoek

En inderdaad: de eerste candidate, een Chinese studente, komt dan wel parmantig naast haar fiets de binnenplaats van de Stedelijke Bibliotheek opgewandeld, fietsen kan ze niet. Moeizaam, geflankeerd door twee geduldige dames, worden haar de beginselen van de wielrennerij bijgebracht, vermoedelijk is zelfs Museeuw zo begonnen. Een uurtje en vele rondjes later lukt het haar al aardig zonder begeleidsters. Het meisje is echter weinig spraakzaam, wellicht ietwat geïntimideerd door de talrijk aanwezige pers of misschien nog volop genietend van haar eerste bicycle smile?



Een tweede fietsleek komt uit Albanië. Een plaats in de Lotto-Domo-ploeg lijkt vooralsnog niet voor haar weggelegd, maar na een uurtje les is er toch duidelijk progressie zichtbaar, tot grote voldoening van haar vermoede leraressen, die wegens hun niet-aflatende ondersteuning zeker dienen vermeld.

De drie andere kandidaten die kwamen opdagen waren mannelijke studenten, twee uit Bangladesh, de derde uit Frankrijk. Het Bengaalse duo kon al aardig uit de voeten met hun tweewielers, maar de theorie bleek toch net iets moeilijker. Zo hadden ze geen flauw benul wat een verkeersbord in de vorm van een omgekeerde driehoek betekent. Degene van de twee die naar de naam Mesbehuddin Chowdhury luistert, was trouwens al eens tegengehouden in een straat met eenrichtingsverkeer.

De Fransman uit Grenoble, Mathieu Jeannin, was eigen-

lijk niet op z'n plaats op de cursus. Hij reed perfect en kende de borden al, maar dacht dat er een ritje doorheen de stad zou gemaakt worden. Hij wou wel kwijt dat de Leuvense studenten tolerant zijn in het verkeer, althans vergeleken met de Fransen.



Scheren

De opkomst onder de pers was behoorlijk groot, die onder de studenten wat minder, al was commissaris Vranckx wel tevreden: "Het was eigenlijk niet de bedoeling dat de pers al ingelicht zou worden. Dit was maar een experiment en zal als basis dienen voor toekomstige, grootschaligere cursussen. We zijn nog volop aan het brainstormen hoe we dit concreet gaan aanpakken in september, wanneer een nieuwe lading buitenlanders in Leuven aankomt."

Ondanks de magere opkomst dus een geslaagde pilootaflevering van *Bicycle Skills*, een initiatief dat z'n vruchten in de toekomst ongetwijfeld nog zal afwerpen en waarmee, aldus Vranckx, Leuven weer maar eens de eerste is. Voor wie in de komende dagen een Chinese studente doorheen de Leuvense straten ziet scheren: zij zal/kan niet wijken. Een verwittigd student is een pint waard!

Achter de keukendeur

Kebabs, pitabars, nachtwinkels, frituren: geen gebrek daaraan in Leuven. Maar hoe zit het met de hygiëne in al deze zaken, wordt hierop toegekeken? In een aantal zaken blijkt er achteraan eerder een stort te liggen in plaats van een keuken. Gelukkig krijgt de overgrote meerderheid van de Leuvense horecazaken een groen licht.

Ben Deboeck & David Adriaen

Minstens tweemaal per maand trekt een team van tien tot twaalf personen erop uit om de Leuvense horecazaken te controleren. Vooral de hygiëne krijgt veel aandacht, maar het team bestaat ook uit leden van de brandweer, de sociale en economische inspectie en belastingscontroleurs. De Leuvense politie neemt de initiatieven, coördineert en leidt de acties.

Veto: *Is dit een door Hogerhand opgelegde inspectie?*

Michel De Becker: «Het is een eigen initiatief van de Leuvense politie sedert drie jaar. Het is begonnen tijdens een editie van Marktrock een paar jaar geleden. In de Naamsestraat zag ik hoe de dorpel van een horecazaak helemaal beschimmeld was. Dit vond ik toch echt niet kunnen en daarom zijn we met de inspecties begonnen. Oorspronkelijk werden er alleen controles op gebied van hygiëne uitgevoerd, maar naderhand is het team gegroeid en nu worden ook de papieren gecontroleerd, wat voor de consument van minder belang is.»

Kebab

Veto: *Hoe worden de gecontroleerde zaken geselecteerd?*

Marc Vranckx: «De selectie gebeurt onder meer op basis van tips van mensen die ziek

werden na het bezoeken van een zeker etablissement. Soms vraagt de eetwareninspectie ons om die bepaalde zaak eens te controleren of wijzen wijkagenten en zelfs de burgemeester ons mogelijke doelwitten aan.»

De Becker: «Pitabars en dergelijke zijn de laatste jaren als paddestoelen uit de grond geschoten en we zagen vaak dat sommige van deze zaken de ganse dag open waren hoewel er nagenoeg geen mens kwam. Dit soort zaken loopt grote kans om ons over de vloer te krijgen. Het is echter niet zo dat er meer allochtone zaken worden gecontroleerd.»

Veto: *Maar pitabars en kebabs hebben toch de reputatie niet al te koosjer te zijn op gebied van hygiëne.*

De Becker: «Het zijn meestal fastfoodzaken die onder de loep worden genomen, maar uitwassen zul je overal vinden. De eetgelegenheden die op overtredingen worden betrapt zijn zeker niet altijd van vreemde origine, je ziet bij beiden zowel voorbeeldzaken als wantoestanden. Onlangs werd eens een heus circuit aan het licht gebracht, waarbij een oude man in totaal onhygiënische omstandigheden de vleesspiezen klaarmaakte: op plastic tafels in zijn tuin.»

Vranckx: «Er werden ook al uitwerpselen en een dode rat gevonden en vervallen of gebombeerde (opgezwollen, da) blikken. Ooit werd er zelfs een hoop vlees aangetroffen waarvan de temperatuur hoger was dan de omgevingstemperatuur!»

Veto: *Wat zijn de consequenties bij een negatieve inspectie?*

Vranckx: «We hebben de bevoegdheid om uitbaters te verplichten hun zaak onmiddellijk te sluiten zolang er geen gunstige hercontrole heeft plaatsgevonden. Definitief sluiten is echter quasi onmogelijk omdat er dan de dag erna toch doodleuk iemand anders de zaak heropent. Soms wordt er vierentwintig uur de tijd gegeven om te reinigen; dit brengt vaak een heuse metamorfose teweeg. Er kan ook beslist worden voedsel

ter plaatse te vernietigen, dit gebeurt door er waspoeder of een ander wasmiddel overheen te gieten. Uitbaters die al eerder een negatief rapport kregen worden opgevolgd. Rond nieuwjaar wordt er steeds een roundup gemaakt en in die periode vinden er meer controles plaats. Voor de eindejaarsactie hebben we zelfs een naam: *operatie kaviaar.*»

Oog

Veto: *Welke zaken zijn nu veilig en welke niet?*

Vranckx: «Over het algemeen kun je zeggen dat als de buitenkant niet veel soeps is, de toestand in de keuken wellicht idem dito is. Het oog doet al veel.»

De Becker: «In de meeste gevallen kijk je best hoe het restaurant onderhouden is. Als

in de kebabzaak het raam vol vet hangt en er veel rommel ligt, is het goed mogelijk dat de uitbater ook niet zo zorgzaam is met het voedsel. Dit gaat natuurlijk niet altijd op: hebben we al zaken gehad waarbij het omgekeerde waar is. Zo is er bijvoorbeeld de Mexicaan aan de Lei. Als je voor de gevel staat, ziet die er niet echt verzorgd uit, maar controle wees uit dat alles er perfect in orde is, zelfs een van de beste in Leuven. Als je eens lekker wilt gaan mexicanen, kan ik je hen zeker aanraden.»

Veto: *Waaagt u zich nog aan kebab?*

De Becker: «Ik eet geen kebab, maar dit heeft niets te maken met onze controles. Ik kijk wel goed rond als ik ergens kom.»

Vranckx: «Er zijn zaken waar ik echt geen voet meer binnenzet.» ■



LUC PONSAERTS OVER STUDENT EN HORECA

“Studenten zuipen en schransen niet meer zoals vroeger”

Studenten en horeca-uitbaters worden traditioneel graag afgeschilderd als onvoorwaardelijke bondgenoten. De mythe wil dat studenten minstens driemaal zoveel tijd op café, als in de aula doorbrengen en tijdens hun verblijf in Leuven allemaal een klein fortuin aan de plaatselijke horeca nalaten. Toch lijkt het deel van de studentenpopulatie dat aan dat profiel voldoet, niet zo groot.

Bert Depoortere

Luc Ponsaerts, eigenaar van café Orient doet uit de doeken wat hij denkt over de recente evoluties in het uitgaansleven van de student op de Oude Markt.

Ponsaerts: «Het plein heeft een evolutie doorgemaakt. Het is, sinds de herinrichting van twintig jaar geleden, een echt horecaplein geworden. Daarvoor waren er hooguit een twintigtal cafés — nu zijn dat er bijna vijftig — maar er waren toen proportioneel gezien veel meer echte studentencafés. Ik heb hier nog de unitaire Leuvense universiteit meegemaakt. Toen was Leuven echt een bruisende multiculturele uitgaansstad.»

«Vroeger waren de mannelijke studenten veruit het talrijkst, en in die groep was er een grote behoefte om uit te gaan, te schransen en te zuipen. Dat zie je nu veel minder. Ook het bestedingspatroon is drastisch gewijzigd. Het staat niet meer macho om meters bier te bestellen en zich te bezatten. De student van nu heeft andere behoeftes: hij wil cocoonen, gezellig op kot zitten, en is niet langer bereid al z'n zakgeld af te dragen aan de plaatselijke horeca. Hij heeft ook een pc, een GSM, heeft nog andere hobby's en behoeftes. Ook het gewijzigde examensysteem heeft een grote invloed op het uitgaanspatroon van de studenten.»

Braderie

Veto: *De cafés lopen tegenwoordig dus tweemaal per academiejaar leeg?*

Ponsaerts: «Ja, dat merk je goed. We kunnen de universiteit natuurlijk moeilijk verplichten haar beleid aan te passen aan de noden van de horeca, maar voor mensen die

het echt moeten hebben van de studentenpopulatie duurt de rustige periode nu veel te lang. De studenten beginnen al halfweg december uit de cafés weg te trekken, en pas in februari zien we ze terug. Dan gaat het nog even heftig, maar daarna wordt iedereen weer snel in de examensfeer ondergedompeld.»

«En dan is er ook nog het fenomeen van de fakbars. De laatste jaren is er door de concentratie van fakbars in de Tiensestraat als het ware een alternatief uitgaanscircuit gekomen. Daar wordt bier verkocht aan 'braderieprijzen'. Ik begrijp de student die maar één euro voor zijn pintje moet betalen, in plaats van één euro zestig, maar die concentratie van fakbars in één wijk is een stevige concurrent voor de plaatselijke horeca.»

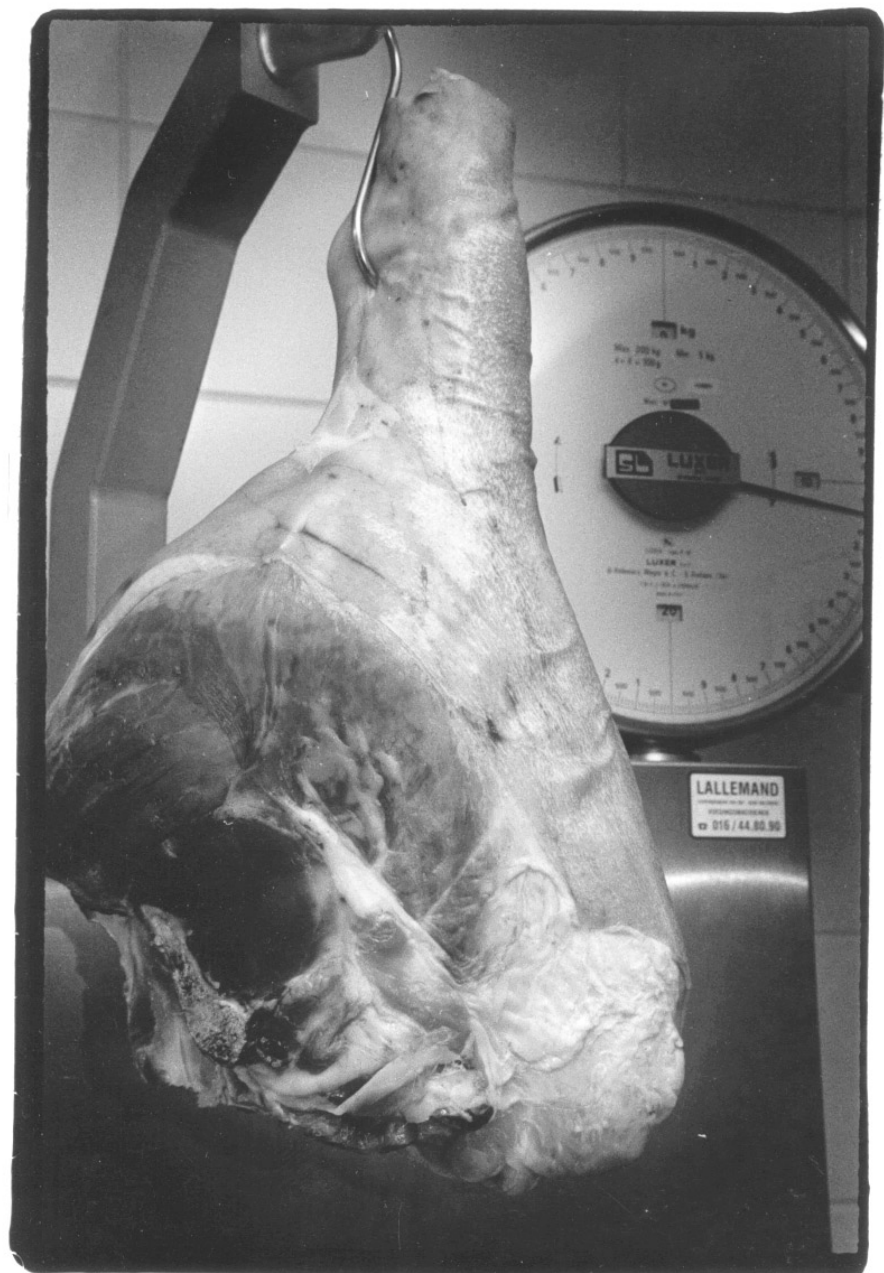
Onderbroek

Veto: *Het gewijzigde uitgaanspatroon brengt de horeca voorlopig dus niet in de problemen?*

Ponsaerts: «Leuven is wat meer beginnen inspelen op de studentenarme periodes. De zomer maakt veel goed en maakt ons minder afhankelijk van de studentenpopulatie. Ik vrees wel dat op termijn de kleinere zaken het lastig zullen krijgen en er meer grotere horecazaken zullen komen, met een meer gevarieerd aanbod: plaatsen waar je 's middags en 's avonds kunt eten en om elf uur omgetoverd worden in 'danspaleizen'.»

Veto: *Wat is het belang van een evenement als Marktrock voor de Leuvense horeca?*

Ponsaerts: «Samen met andere, meer volkse, activiteiten zoals Belevuissen en Hapje-Tapje, zorgt Marktrock ervoor dat er ook in de zomer iets te beleven valt in Leuven. De tijden dat een cafébaas op de nationale feestdag drie keer in zijn onderbroek over de Oude Markt kon lopen zonder dat iemand het merkte zijn voorbij! (lacht). Marktrock is voor Leuven imago-bepalend in het hele land en trekt meer volk naar de stad in de zomer. Voor het Leuvense horecacentrum zijn de grote zomerevenementen zoals Marktrock van fundamenteel belang geworden. Het zomerseizoen is minstens even belangrijk geworden als het studentenseizoen.» ■



Bachelor-master, thuis en daarbuiten

In april keurde het Vlaams Parlement het zogenaamde Bologna-decreet goed. Universiteiten en hogescholen voelen hiervan de gevolgen. Evenveel onduidelijkheden leiden echter tot evenveel misverstanden. Veto beantwoordt de meest voorkomende vragen en helpt door de bomen het bos te zien.

Laurens De Koster & Thomas Leys



1. Waarom was de hervorming nodig?

Het nieuwe decreet is een rechtstreeks gevolg van de Bologna-verklaring die in 1999 door een dertigtal Europese ministers van Onderwijs is ondertekend. Dat is een korte engagementsverklaring — en dus geen verdrag — om tegen 2010 de nationale systemen van hoger onderwijs beter op elkaar af te stemmen om zo Europa competitiever te maken tegenover Amerika en andere continenten.

Voor Vlaanderen betekende dit dat de kandidaturen (twee jaar) en licenties (twee of drie jaar) moesten verdwijnen. Het startdiploma is nu een bachelor (drie jaar) en daarna volgt men een master (één of twee jaar). Het lijkt alsof er hierdoor weinig verandert en enkel de scheidingslijn een jaar wordt opgeschoven. Toch was het ook de bedoeling van de Europese ministers dat je ook met een bachelordiploma naar de arbeidsmarkt zou kunnen trekken, in tegenstelling tot het kandidaatsdiploma nu.

Een ander groot probleem voor Vlaanderen was het hoger onderwijs van twee cycli dat aan de hogescholen werd aangeboden. Dit was theoretisch reeds van 'academisch niveau', maar onder meer de wetenschappelijke onderbouw ontbrak. In de toekomst wil men dat de master die men aan hogeschool behaalt, evenwaardig is aan een universitair diploma, omdat dit ook duidelijker is voor de rest van Europa.



2. Wat zijn associaties en wat kunnen ze voor mij betekenen?

Om de hogescholen toe te laten zich beter in te passen in de Europese bachelor-masterstructuur, creëert het decreet een nieuwe, overkoepelende structuur: de associaties. Dit is een samenwerkingsverband tussen één universiteit en één of meer hogescholen. Zo sloot de K.U.Leuven een akkoord met elf katholieke hogescholen.

De bedoeling is ook dat een associatie een netwerk wordt waarbinnen het opleidingsaanbod beter gecoördineerd kan worden. Zo zal de associatie ook een eigen systeem van kwaliteitszorg moeten ontwikkelen. Ook op het vlak van personeelsaangelegenheden en informatica kan er worden samengewerkt. Via de associatie kan men ook makkelijker internationale contacten leggen, wat zeker voor de hogescholen nuttig kan zijn.

In hoeverre de associaties in het concrete leven van de student aanwezig zullen zijn, is nog onzeker. Sommigen zien de associaties als iets dat enkel voor beleidsmakers nuttig is; anderen denken dan weer dat op termijn het instellingsniveau minder belangrijk wordt en dat de associatie zal overheersen.



3. Wanneer zal ik de gevolgen van het nieuwe decreet voelen?

Wie dit jaar aan een basisopleiding aan de K.U.Leuven is begonnen, zal nog volledig volgens het oude programma zijn diploma behalen. Alles verandert pas vanaf het academiejaar 2004-2005. Dan beginnen de eerste hervormde bacheloropleidingen voor de nieuwe studenten. Een jaar uitstel is mogelijk, maar aan de K.U.Leuven is 2004 de streefdatum voor alle opleidingen. In 2007 zullen deze eerste bachelors dan kunnen beginnen in de vernieuwde masteropleidingen.

De aanvullende opleidingen, de zogenaamde post-initiële masters, zullen ook reeds in 2004 kunnen beginnen in de nieuwe structuur. Totaal nieuwe opleidingen, zoals een master in de nanowetenschappen, kunnen wat de bachelors betreft pas in 2006 beginnen en wat de masters betreft, in 2009. De Vlaamse Regering moet trouwens haar goedkeuring verlenen aan de lijst van opleidingen en er komt een strengere kwaliteitsmeting via een accreditatieprocedure door een onafhankelijk Vlaams-Nederlands instituut.



4. Mijn zus is al licentiaat. Wat gebeurt er met haar titel?

Als er iets is wat bijna iedereen weet over de Bama-hervorming, dan is het wel dat er binnenkort nieuwe titels komen. Vanaf het academiejaar 2004-2005 krijgt iedereen na drie jaar studeren de titel van bachelor; nog één of twee jaar later kan je master worden.

Het is de bedoeling dat een master iets helemaal anders wordt dan een licentiaat, en een bachelor zal zeker niet hetzelfde zijn als een kandidaat. Met het bachelordiploma moet je immers gemakkelijk op de arbeidsmarkt terecht kunnen, wat niet geldt voor een kandidatuur.

Lange tijd zag het er dus naar uit dat licentiaten licentiaten zouden blijven, maar zich geen master zouden mogen noemen. Daar waren de studenten echter niet gelukkig mee: zij vreesden namelijk dat de titel licentiaat maar weinig meer zou voorstellen in vergelijking met de nieuwe masters.

De zaak werd aan het rollen gebracht toen Veto kopte: "Licentiaatsdiploma straks waardeloos?" Verschillende nationale kranten namen de kritiek van de studenten over en waarschijnlijk leidde dit ertoe dat minister Vanderpoorten haar mening herzag: vanaf het academiejaar 2004-2005 mogen licentiaten, ingenieurs, artsen enzovoort zich allemaal master noemen, zelfs als ze vroeger zijn afgestudeerd. Hetzelfde geldt trouwens voor gegradueerden van een hogeschool: zij zullen de titel van bachelor mogen voeren.



5. Kan een hogeschoolstudent binnenkort met zijn bachelordiploma naar de universiteit komen?

Omdat hogeschool- en universiteitsstudenten na drie jaar studie hetzelfde diploma zullen krijgen — een bachelor — zou je kunnen denken dat je van de hogeschool rechtstreeks aan een univer-

sitaire master kunt beginnen. Dat is zeker niet mogelijk, zoals het in de omgekeerde richting trouwens ook niet kan: met je bachelor wiskunde kan je niet zomaar aan de master industrieel ingenieur beginnen, laat staan aan de master in de muziek en podiumkunsten.

De opleidingen kunnen wel een schakelprogramma voorzien, zodat ook studenten die de 'verkeerde' bachelor hebben gevolgd, in de master kunnen instromen. Dit schakelprogramma is zowat de vervanger van de huidige 'enige kandidatuur', waarbij je de twee kandidaturen in één jaar kan volgen. Het schakelprogramma zal wel minder zwaar zijn: als het wordt georganiseerd moet het tussen 45 en 90 studiepunten bedragen, normaal gezien driekwart tot anderhalf jaar dus. Waar je nu meestal drie of vier jaar doet over je tweede opleiding, zal dat in de toekomst dus twee tot maximum drie jaar en een half zijn.



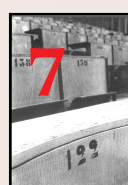
6. Zal ons hoger onderwijs verengelsen?

Een gouden tip voor wie zin heeft om eens goed te lachen: ga naar een meeting van een Vlaams-nationalistische vereniging naar keuze, roep daar luid "Engels in het hoger onderwijs!" en kijk rond voor de trieste, verschrikte en/of boze reacties. Bij sommige Vlamingen leeft er een sterke vrees voor de opmars van het Engels in het onderwijs.

Als het daarentegen aan de universiteiten en hogescholen lag, zou er heel wat in het Engels gedoceerd worden. Daarom werden er in het structuurdecreet beperkingen opgelegd aan het gebruik van andere talen dan het Nederlands.

Om te beginnen moet telkens verantwoord worden waarom er een andere onderwijstaal dan het Nederlands wordt gehanteerd. Voor alle bacheloropleidingen geldt bovendien dat maximum tien procent van het programma in een andere taal gedoceerd mag worden. Taalvakken vormen hierop — vanzelfsprekend — een uitzondering.

Studenten die zelf het Engels niet zo goed beheersen, moeten niet té bang zijn voor al dat Engels: je krijgt steeds de mogelijkheid om je examen in het Nederlands af te leggen, behalve als je prof zelf geen Nederlands spreekt.



7. Gaan onze opleidingen langer duren?

Een neutrale toeschouwer zou zich kunnen afvragen waarom een opleiding die nu vier jaar duurt vanaf 2004-2005 een jaartje langer zou moeten duren. De voorstanders van die studieduurverlenging — waaronder alle Vlaamse decanen van Wetenschappen en Letteren en de Leuvense studenten — zeggen dat vijf jaar de Europese standaardduur zal worden om een master te behalen. Ze vrezen dat diploma's die op vier jaar zijn behaald als minderwaardig beschouwd zullen worden.

Het departement Onderwijs moest echter ook aan de financiële kant van de zaak denken en besloot dat een algemene studieduurverlenging te duur was. In de meeste gevallen zal de invoering van Bama dus niks veranderen aan de studieduur. In de meeste gevallen, want het decreet laat een opening. Als het bijzonder gemotiveerd

wordt en als de Vlaamse regering akkoord gaat, kan er bij sommige richtingen een jaartje bijkomen.



8. Verandert er iets voor mijn studiebeurs?

Als vervolg op het nieuwe decreet wordt het stelsel van studiefinanciering hervormd. Minister Vanderpoorten wil het systeem vooral flexibeler maken en de huidige studiebeurzen veranderen in een levenslang studiekrediet. Als student kun je dan makkelijker een eigen studietraject uitstippelen, waarbij je dan recht hebt op een toelage op basis van het aantal gevolgde onderdelen. Zo kan men deeltijds studeren of zijn studie een jaar onderbreken. Er zal wel worden gewaakt dat een zekere studievoortgang gewaarborgd blijft. Er is echter geen leeftijdsgrens meer.



9. Hebben studenten nog iets te zeggen over al deze hervormingen?

In een voorlopige versie van het structuurdecreet stond een uitgebreid hoofdstuk over studenteninspraak; zo zouden er bijvoorbeeld studenten in de Raad van Bestuur van elke associatie zetelen. Na overleg met de CD&V werd echter besloten om dit niet in het structuurdecreet zelf te regelen, maar om een apart 'participatiedecreet' te schrijven. Dat decreet zal binnenkort in het Vlaams Parlement worden behandeld.

Toch staan er enkele puntjes over studentenparticipatie in het structuurdecreet. De — ietwat magere — oogst: elke associatie richt een studentenraad op, die wordt geraadpleegd over "alle aangelegenheden die studenten aanbelangen, inzonderheid het onderwijsbeleid, het studentenbeleid en het internationaliseringsbeleid inzake onderwijs". Ook moet de Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS) advies geven over enkele detailmaatregelen. Studentenvertegenwoordigers vinden het erg jammer dat er niet méér is geregeld, en stellen dan ook al hun hoop op het participatiedecreet om deze gemiste kans te doen vergeten.



10. Wat met de lerarenopleiding, volwassenenonderwijs?

Het nieuwe decreet krijgt nog verschillende 'aanbouwdecreten', die aparte materies zullen regelen. Zo blijft de hervorming van de lerarenopleiding een heikel punt, omdat de positie van de academische lerarenopleiding onduidelijk is. Ook de invoering van een creditsysteem, dat het rigide jaarsysteem vervangt, zal apart worden geregeld nog voor de nieuwe structuur van start gaat. De onderwijspolitiek zal dus nog een aantal jaartjes het nieuws beheersen.

De website van de K.U.Leuven bevat veel en actuele informatie over bachelor-master en de hervormingen aan de K.U.Leuven: www.kuleuven.ac.be/onderwijs

Universiteit moet meer gaan vormen

Op het Patroonsfeest bracht rector Oosterlinck uitgebreid hulde aan kardinaal Danneels als Grootkanselier van de K.U.Leuven. De Aartsbisschop van Mechelen-Brussel die als een van de kanshebbers voor het pontificaat genoemd wordt, is voorzitter van de Inrichtende Overheid van de K.U.Leuven

da, jb en hd

Veto: De K van de K.U.Leuven wordt dikwijls in vraag gesteld. Sommigen zouden de K liever voor kwaliteit zien staan in plaats van voor katholiek. Begrijpt u die visie?

Danneels: «De K staat voor katholiek, maar eigenlijk zou het voor de twee kunnen staan, want het katholiek karakter van de universiteit is in mijn ogen niet alleen een puur juridisch of kerkgebonden eigenschap. Het is veel meer: het kwaliteitsaspect zit ook in het catholicisme. Het christelijke geloof levert een bijdrage aan de kwaliteit van de universiteit. Hiermee wil ik niet zeggen dat de kwaliteit er bij de andere universiteiten niet is, maar hier hebben we een eigen humaniserende inspiratie en kwaliteits-ethiek vanuit het katholieke denken.»

Veto: Moet de Kerk de studenten van een katholieke universiteit nog een ideaal voorhouden, zoals dat in de jaren veertig en vijftig meer het geval was?

Danneels: «Het geloof was in die periode meer vervat in instituties. Het is logisch dat een overtuiging zich probeert lichaam te geven in instellingen als scholen, ziekenhuizen, onderzoeksinstellingen en zelfs politiek. De

kracht en de waarde van een gedachtengoed hangt eigenlijk niet af van het feit of men ze maatschappelijk, politiek en institutioneel kan realiseren. De vraag of de katholieke universiteit daar nog van wakker ligt, is een moeilijke vraag. Er zijn heel veel belangrijke dingen waar de mensen niet van wakker liggen en onbelangrijke waar de mensen wel wakker van liggen.

De nadruk ligt nu heel sterk op onmiddellijke levensvreugde en levensvervulling. Ons consumptisme is nu toch veel sterker dan vijftig of honderd jaar geleden, om de eenvoudige reden dat er nu veel meer consumptieproducten voorhanden zijn. Als de rekken in de GB of de Carrefour goed gevuld zijn, ga je er natuurlijk veel meer van dromen.»

Veto: Moet de K.U.Leuven hier dan geen tegenwicht geven?

Danneels: «Ik denk dat dit ook behoort tot de rol van een universiteit. Ik heb het idee dat de hele onderwijswereld vooral scholing, het bijbrengen van informatie en vaardigheden en het leren hanteren van instrumenten, belangrijk vindt. Ik vind dat niet slecht, maar scholing is niet gelijk aan vorming. Een mens kan goed instrumenten beheersen en een kop vol cognitieve gegevens hebben, maar toch een zeer manke mens zijn. Het gevaar van dit onderwijsstelsel is dus dat je een mens schoolt maar niet vormt. Je leert met de computer werken, je leert veel gegevens te verwerken, maar eigenlijk kan je geen eigen oordeel vellen als mens. Want er is toch veel meer in de wereld dan wat een mens doet. Het 'zijn' is even belangrijk als het 'doen'.»

«De onderwijssector, ook het middelbaar onderwijs, hecht nu veel belang aan dingen als eindtermen. Je moet tegenvoor-

dig ook kunnen zwemmen op het eind van de humaniora. Dat is niet slecht — ik heb dat bijvoorbeeld nooit kunnen leren — maar langs de andere kant vorm je daarmee machinale mensen, want de zinvragen komen niet aan bod.»

Kers

Veto: Wat is de zin van het vak religie zingeving en levensbeschouwing, een vak dat helemaal op het einde van de opleiding wordt gegeven. Zou het niet beter zijn zo'n vak veel vroeger te plaatsen?

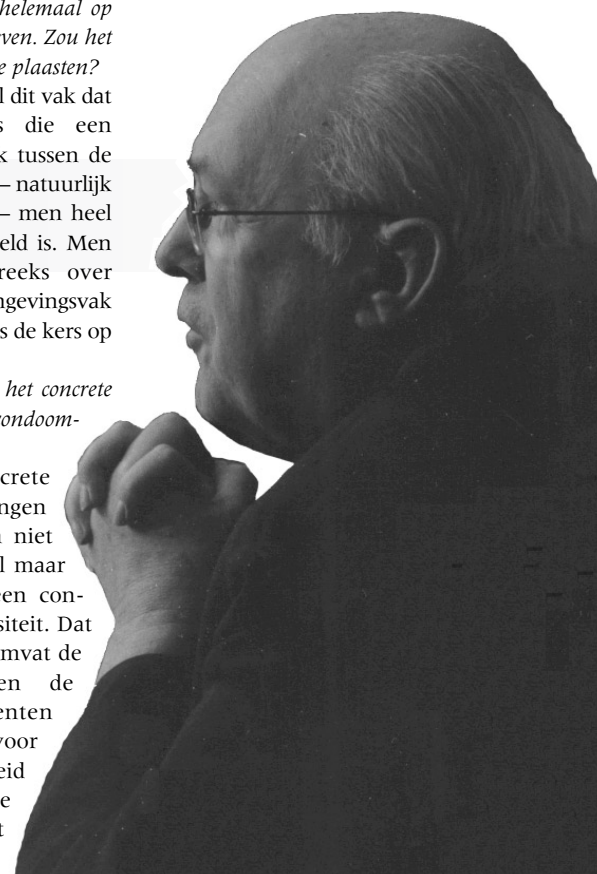
Danneels: «Nee, het is niet enkel dit vak dat bepaalt welke de vorming is die een universiteit geeft. Ik denk dat ook tussen de lijnen van wat een professor zegt — natuurlijk niet direct in de pure wiskunde — men heel goed kan voelen wat het mensbeeld is. Men moet daar niet steeds rechtstreeks over spreken. Het is goed dat er zo'n zingevingsvak is, maar je kunt het beschouwen als de kers op de taart.»

Veto: Hoe kan u dat vertalen naar het concrete leven van de student? Ik denk aan condoomgebruik.

Danneels: «Je moet het concrete leven van de student niet verengen tot zijn genitaliteit. Je moet toch niet zeggen dat een universiteit enkel maar katholiek is als niemand ooit een condoom gebruikt binnen de universiteit. Dat is te gek. Het christelijke geloof omvat de menselijke verhouding tussen de professoren, tussen de studenten onderling, respect voor recht, voor eerlijkheid, transparantie, openheid tot het niet materiele, en god. Je moet het christelijke geloof niet afmeten aan condoomgebruik.»

Veto: Vele studenten leggen deze link toch. Het is een punt waar de katholieke Kerk mee geassocieerd wordt.

Danneels: «Dat is dan een slechte reductie van wat het christelijk geloof is. Dit is hetzelfde als zeggen dat de kwaliteit van een tennisspeelster enkel afhangt van het kostuumpje dat ze draagt.» ■



ABOU JAHJAH DISCUSSIEERT MET STUDENTEN

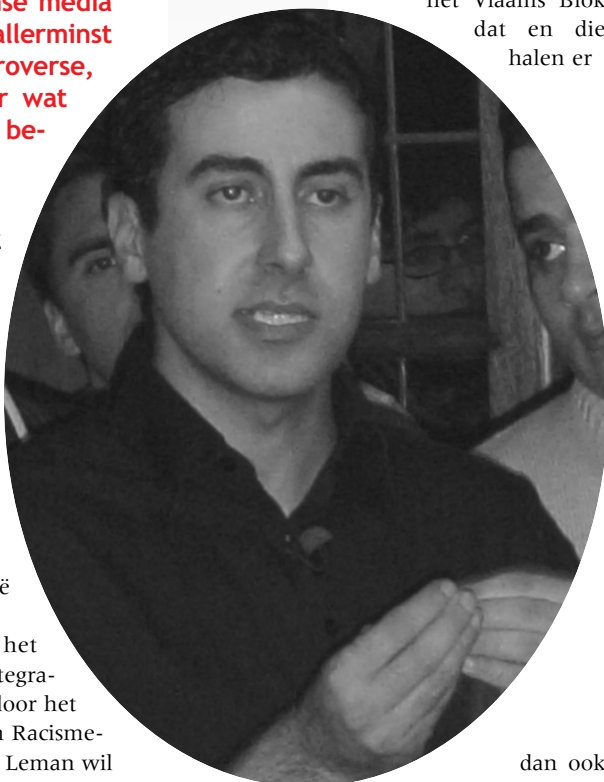
Geen integratie, maar ook geen gettovorming

De liberale studentenvereniging LVSV had moeilijk een sensationelere opener voor de reeks "Blauwe Maandagen" kunnen bedenken. Niemand minder dan Dyab Abou Jahjah, een figuur die de afgelopen maanden niet uit de Vlaamse media weg te branden was en allerminst vies is van een vleugje controversie, zakte naar Leuven af voor wat een pittige discussieavond beloofde te worden.

Bert Depoortere

De voorzitter van de Arabisch-Europese Liga speelde zijn rol naar behoren en liet niet na enkele staaltjes van zijn onmiskenbaar retorisch talent te *showen*. Hij nam meteen het woord om op korte, maar krachtige wijze het opzet van de Arabisch-Europese Liga, een organisatie die zeker niet de spreekbuis van alle migranten in België pretendeert te zijn, toe te lichten.

De Liga wil af van het betuttelende, paternalistische integratiebeleid, zoals dat bijvoorbeeld door het Centrum Voor Gelijke Kansen en Racismebestrijding gevoerd wordt. "Pater Leman wil de vader van de migranten zijn, maar wij hebben daar niet voor gekozen. Hij mag dan al een pater zijn, onze vader is hij zeker niet", sprak Abou Jahjah. En daarmee zaten we meteen bij de kern van zijn betoog: de Arabische gemeenschap in België hoeft geen helpende handjes: ze lost het liever zelf op, met eigen mensen.



Gettosamenleving

Er moesten maar eens wat meer mensen van de centumpartijen hun mond durven opendoen, zo vond Abou Jahjah, want voorlopig deed alleen het Vlaams Blok dat en die halen er

dan ook succes mee. Ook de Arabisch-Europese Liga wil geen blad voor de mond nemen. De Liga vertrekt vanuit een eigen ideologie, en haar voorzitter tracht die samen te persen in een volstrekt democratisch ogend eisenpakketje. Abou Jahjah had uiteraard een punt toen hij verwees naar statistieken aangaande

werkloosheid en huisvestingsproblemen van migranten. Hij stelde terecht dat de Belgische grondwet deze discriminatie op geen enkele manier rechtvaardigt. Maar toen hem werd gevraagd hoe hij de positie van de vrouw zag en antwoordde dat dat de vrije keuze van elke vrouw was, werd hij prompt getrakteerd op enig hoongelach.

Ook bij zijn ideeën over een andere integratie, die eigenlijk het hele concept van integratie onderuit halen, hadden velen vragen. Beoogt hij een soort gettosamenleving waarin de verschillende groepen zich wentelen in hun eigen identiteit en die angstvallig afschermen van de rest? Nee, zeker niet, sprak Abou Jahjah, maar waar het verschil tussen zijn concept en dat van een verregaande gettovorming zat, kon hij toch niet precies vertellen. "Soms is het niet slecht dat mensen van eenzelfde groep samen wonen", wist hij, "maar iemand moet dezelfde kansen hebben om een huis te huren in Brasschaat als in Borgerhout."

Principekwestie

Het idee het Arabisch als vierde Belgische landstaal in te stellen, dat de mediarein enkele maanden geleden op gang bracht, kwam uiteraard ook ter sprake. De Knack-journalist had het niet goed begrepen, of Abou Jahjah heeft zijn discours ietwat afgezwakt, het staat in elk geval vast dat de Liga dit "recht" niet gaat opeisen, het gaat enkel om een principekwestie. Want het wordt hoog tijd dat burgers van Arabische afkomst met een Belgisch paspoort ook daadwerkelijk dezelfde rechten krijgen.

Hoezeer Abou Jahjah ook probeerde een respectabele en welwillende vertegenwoordiger van een verdrukte gemeenschap

te zijn, de autoriteit waarmee hij kritische stemmen van antwoord diende, deed regelmatig de wenkbrauwen fronsen. Zo stelde hij onomwonden dat het niet verkeerd was naar geweld te grijpen, zolang je maar niet zelf de agressor bent. Een jongeman van Marokkaanse afkomst die zich afvroeg of de schuld voor het mislukken van de integratie ook niet een beetje bij zijn gemeenschap lag werd al even kordaat teruggefloten. Mensen die hier als onwetende arbeider belandden, kan men niet verwijten dat ze zich opsluiten in hun eigen cultuur, was het antwoord.

Relletje

Ook het relletje waar velen wellicht stiekem op gehoopt hadden bleef niet uit. Een oudere dame vroeg zich af of "meneer Jahjah" dan niks goeds wist te vertellen over België en zijn inwoners, die hem toch maar mooi verwelkomd en ongetwijfeld veel geholpen hadden. Ze gaf ook nog mee dat haar moeder meerdere huizen verhuurd had aan Marokkaanse families die de huur niet konden betalen en die buiten gegooid had zonder die arme mensen een proces aan te doen. Die bekentenis zorgde voor de nodige hilariteit in de zaal, Abou Jahjah lachte vrolijk mee en verweet de dame in kwestie er een "simplistisch discours" op na te houden. Maar eens de rust teruggekeerd was en het debat zich voortzette, kwamen we tot de conclusie dat hetzelfde verwijt opvallend vaak opgaat voor Abou Jahjah's eigen uitspraken. ■

In Veto loopt iedereen al eens verloren.

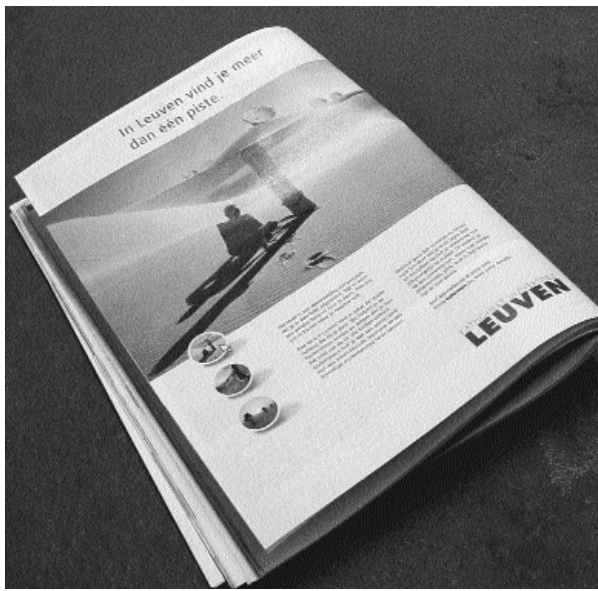


Student zijn is meer dan studeren alleen. Het is ook kritisch zijn tegenover de maatschappij. Het is durven in dialoog gaan met elkaar. En ook, het is kennismaken met de vele aangename kanten die het leven biedt. Ook Veto belicht op een eigen manier de Leuvense realiteit, zonder omwegen of taboes. Met interessante reportages en indringende interviews boeit Veto iedere week de Leuvense studenten. Cultuur, onderwijs, wetenschap, ... niets blijft onbesproken.

Veto draait op de kracht van vrijwilligers. Op een open redactievergadering worden de onderwerpen bepaald. Tijdens de week gaan de reporters op pad om artikels te schrijven, foto's te maken, ... Ook jij kunt deel uitmaken van de ploeg. Ervaring is geen vereiste. Spring gerust – volledig vrijblijvend – eens binnen in ons redactielokaal in de 's-Meiersstraat 5 (tussen Hogeschoolplein en Muntstraat) of stuur een mailtje naar veto@veto.be

Voor meer informatie kun je ook terecht op www.veto.be





COMMUNICATIEBELEID STEEDS
BELANGRIJKER VOOR UNIVERSITEITEN

Universiteit verkoop zichzelf

Je hebt ze wellicht al opgemerkt: de wervingscampagne van de K.U.Leuven. Met advertenties in tijdschriften en bioscopen zet de Alma Mater haar kwaliteiten in de kijker. Ook op andere fronten laat de K.U.Leuven van zich horen in de buitenwereld.

Thomas Leys

Professor Luk Warlop van de Marketingcel van de K.U.Leuven legt het concept van de campagne uit: "Studeren in Leuven moet overkomen als een expeditie. De universiteit is een onbekende omgeving en het is bovendien ook niet eenvoudig. We willen de studenten wel aanmoedigen om zelf op ontdekkingsstocht te gaan. Leuven is door zijn ligging ook niet zo'n evidente stad voor alle Vlamingen, dus dat speelt ook mee in die beeldvorming." Met de advertenties probeert de universiteit vooral naar abiturienten, maar ook naar anderen, zich als een aantrekkelijke en moderne onderwijsinstelling te presenteren.

Dat lijkt niet verwonderlijk, want iedere universiteit plaatst advertenties. In het verleden bestond er echter tussen de universiteiten een soort ongeschreven regel dat er geen algemene campagnes worden gevoerd, maar enkel campagnes die de infodagen aankondigen voor schoolverlaters. Een eerste, paginagrote advertentie in september 2002 om de geboorte van de Associatie K.U.Leuven aan te kondigen, werd bij de andere universiteiten dan ook gezien als een veredelde oorlogsverklaring. Andere universiteiten zullen wellicht volgen in de advertentiestrijd. Zo hielden nota bene de studentenvertegenwoordigers aan de UGent een pleidooi om meer reclame te maken voor de universiteit.

Bakken

Ook op andere vlakken krijgt de Dienst Communicatie van de K.U.Leuven een meer actieve rol toebedeeld. Een en ander staat in het Communicatieplan 2003-2004 dat recentelijk werd goedgekeurd. Vooral de contacten met de media krijgen hierbij prioriteit. Via persmededelingen en de elektronische nieuwsbrief worden journalisten op de hoogte gehouden van interessante evenementen of doctoraten. Journalisten met een wetenschappelijke vraag worden snel verder geholpen. In de nadagen van 11 september kreeg iedere krantenredactie ook een nuttige fax met de telefoonnummers van Leuvense professoren, gaande van leerspecialisten tot islamologen.

Op een subtiele manier speelt de persdienst ook in op de initiatieven van andere universiteiten. Twee recente voorbeelden bewijzen dit. Vanuit Gent dwarrelde het bericht de krantenredacties binnen dat de universiteit een cursus frieten bakken inricht voor buitenlandse studenten. Niet veel later kondigde de K.U.Leuven fier aan dat ze een fietscursus houdt voor vreemde studenten. Een persmededeling over de inschrijving van de 25.000ste student aan de UGent werd beantwoord met een Leuvense communiqué over de 28.000ste student. Pittig detail: de Universiteit Gent rekent in dat cijfer ook de doctoraatstudenten, zodat vanaf nu ook de K.U.Leuven deze methode volgt.

Hobby

Ook de gedrukte media blijven een belangrijk communicatiekanaal. Campus-Krant, eind jaren tachtig opgestart als een poging om het saaie personeelsblad 'Academische Tijdingen' wat op te smukken en om het informatiemonopolie van Veto te doorbreken, is intussen uitgegroeid tot het meest degelijke universiteitstijdschrift van Vlaanderen. Het ontbeert echter een onafhankelijk redactiestatuut, iets wat bijvoorbeeld aan Nederlandse universiteiten meestal wel het geval is. Een meer vlotte lay-out moet ervoor zorgen dat de artikels iedereen kunnen aanspreken.

De middelen en het aantal personeelsleden voor het communicatiebeleid zijn de voorbije jaren gestegen, maar het is overdreven te zeggen dat er overgeïnvesteerd wordt in communicatie. Volgens professor Warlop van de Marketingcel is de kostprijs voor de nieuwe reclamecampagne vergelijkbaar met het budget dat een gemiddelde Vlaamse KMO hieraan besteedt. De Dienst Communicatie zal echter ook een sleutelrol toebedeeld krijgen bij het informeren over de nieuwe Associatie K.U.Leuven.

Gek

Er rijzen uiteraard ook kritische stemmen over het benadrukken van de vorm boven de inhoud. Zo kunnen beleidsmakers aan de K.U.Leuven zich sinds kort inschrijven voor een heuse mediatraining. Met het gigantische onderwijsbudget in het achterhoofd is het echter niet zo gek dat we van universiteiten verwachten dat ze zo nu en dan van zich laten horen. Er is, voor zover wij weten, geen Noël Slangen actief op het rectoraat. ■

Quel bordel!

Ik hok niet samen met enkele Vlamingen in een Leuven kot maar met duizenden wereldburgers in de Cité Internationale Universitaire in Parijs. Mijn markeerstiften fleuren geen Nederlandstalige cursussen op, maar een stapel voornamelijk gekopieerde Franse nota's. Ik ga niet te voet naar de Centrale Bib, maar zoef met de metro naar de vier boekentorens van de *Bibliothèque Nationale Française*. Ik betaal niet één euro voor een Stella in een fakbar, maar vijf euro voor een pintje van obscure herkomst in het Quartier Latin. Ik probeer niet tevergeefs mijn West-Vlaamse accent te verbergen voor mijn medestudenten, maar mijn Frans niet al te zeer met een Germaanse tongslag te doorspekken. Ik ben kortom één van die vele gelukkigen, een Erasmusstudente!

Mijn eerste licentie geschiedenis speelt zich af aan de universiteit van Saint-Quentin en Yvelines, nabij Parijs. Om alle facetten van dit verblijf 'in den vreemde' te beschrijven en alle clichés — met dank aan *L'Auberge Espagnole* — te nuanceren, heb ik een zevendelige roman-cyclus nodig. Ik ga me echter beperken tot de Test Aankoop-formule: een opsomming van de min- en pluspunten van een Erasmusjaar. Laat ik — mijn hypochondrie viert hoogtij — met de schaduwzijde van deze niettemin onvergetelijke uitwisseling aanvangen.

Allereerst moet ik me als Erasmusstudente voortdurend staande proberen te houden in een administratief moeras. Voor het vertrek moest ik al een waslijst documenten en attesten verzamelen en in alle institutionele richtingen uitzenden. De eerste maand van mijn verblijf in Parijs bestond vooral uit heen en weer geloop van loket 7bis via bureau 418 naar kantoor B89 om de juiste papieren op het juiste moment op de juiste plaats te krijgen. Het kunst- en vliegwerk om vervolgens een lesrooster samen te stellen wens je je ergste vijand niet toe. Dit met veel moeite ineengebokste lesrooster daarna laten goedkeuren door de Leuvense thuisbasis is al evenmin een sinecure.

Alle moeite ten spijt kreeg ik pas in januari te horen dat ik helaas een heel semester een les gevolgd had die niet gevalideerd werd. En het tweede semester slaat dezelfde bureaucratische lijdensweg in: examenresultaten laten op zich wachten, onverwacht worden geannuleerde examens toch ingericht om even later opnieuw geannuleerd te worden, de verdeling van de studiepunten komt in *elfendertig* verschillende versies voor, enzoverder. 'Quel bordel!' is niet zonder reden de meest gebruikte uitspraak van een Erasmusstudent, al gebruik ik die zin ook wel telkens ik de toestand van mijn kot evalueer. Om misverstanden te voorkomen: de vertaling luidt niet "Wat een bordel!" maar wel "Wat een rotzooi!".

Een tweede minpunt geldt specifiek voor de uitwisseling met Saint-Quentin en Yvelines. Deze 'ville neuve', een recent geplande en aan-gebouwde stad, wordt voorgesteld als een gezellig voorstadje op een boogschuit van Parijs. In werkelijkheid duurt de rit van Parijs naar 'Saint-Quentin-en-Outre-Mer' bijna anderhalf uur en is deze stad een deprimerende, postmoderne blokkendoos van betonnen flatgebouwen en bedrijven, met het winkelcentrum als voornaamste ontspanning. Als je een leven die naam waardig wil, ben je verplicht vanuit Parijs te pendelen. En dat terwijl er binnen de ring rond Parijs meer dan tien uitstekende universiteiten liggen en de befaamde Sorbonne op tien minuutjes afstand van mijn kot een meer dan verlokkelijk alternatief is.

Ten derde wil ik een heikel onderwerp aansnijden waarvoor ik zelfs even met grote woorden ga goochelen: discriminatie en xenofobie. Hoewel ik hier een fantastische tijd beleef, is mijn integratie in de Franse maatschappij niet geslaagd te noemen. Mijn nieuwe vriendenkring bevat mensen uit een tiental verschillende landen, maar amper Fransen. Hoeveel moeite ik ook doe om gesprekken te voeren met mijn Franse kotgenoten, al was het maar om beter Frans te leren spreken, het contact blijft op enkele uitzonderingen na heel oppervlakkig. Als ik even rondvraag doe onder de andere Erasmusstudenten blijkt dit niet aan een

asociaal karaktertrek van mijnentwege te liggen, maar wel degelijk aan een desinteresse van de modale fransoos voor niet-Franstaligen. Veel erger dan een mislukte integratie zijn flagrante vormen van xenofobie. Een professor die zijn buitenlandse studenten bedelft onder beledigingen over hun nationaliteit, kotgenoten die de grove belgenmoppen aan elkaar rijgen. *L'étranger, c'est mon ami!*

Gelukkig verdwijnen die negatieve ervaringen in het niets bij het beschrijven van de zonnige kant van mijn verblijf in Parijs. Een Erasmusjaar is meer dan een prachtige ervaring, het is een levensstijl! Het is een ervaring die je gezichtsveld opentrekt, je geest verruimt, je eerdere levensjaren doet verbleken. Ik trek op met mensen uit landen die een jaar geleden voor mij niet meer dan een naam, een vlag en een vlekje op de wereldbol waren. Nu krijgt elke andere nationaliteit een gezicht: ik leer heel spontaan andere landen, culturen, tradities en gewoontes kennen. Ik feest, babbelen lach met mensen uit de hele wereld en steek hierbij als extraatje uit al het gefeast, gebabbelen en gelach informatie uit de eerste hand op. Wegens het exorbitant dure uitgaansleven in Parijs zijn kotfeestjes heel populair. Iedereen brengt een hapje of drankje mee dat eigen is aan zijn land, zodat zo'n avond telkens weer een culinaire wereldreis is. Nu het zomert, krijgen dergelijke internationale feestjes memorabele decors: onder de Eiffeltoren, op een brug over de Seine, op een plein in het Quartier Latin.

Een taalbad is een eufemisme voor de toren van Babel die ik hier met plezier beklim. Ik leer praten, schrijven, luisteren, lezen, nota's nemen, lol tappen in het Frans. Ik leer het Frans zoals je het niet in een school kunt leren: ik leef in het Frans. Maar niet alleen mijn Frans zal er dit jaar op vooruitgaan. Onvermijdelijk hoor ik dagelijks in mijn vriendenkring annex smeltkroes van Erasmusstudenten een gamma talen waar een polyglot slechts van kan dromen. Mijn meertaligheid - oh, trots der Vlamingen - kan ik hier perfectioneren met behulp van *native speakers* allerhande. En na enige oefening heb ik al leren vloeken en toosten in alle Europese talen!

Ongeremde vrijheid plus verantwoordelijkheid, ook wel gekend onder de noemer zelfstandigheid, is één van de redenen om een Erasmusuitwisseling aan te bevelen. Mijn beddenlakens worden niet meer bij de mater familias gedropt, maar - met alle gekrompen en verkleurde gevolgen van dien - door mijn eigen onervaren persooitje onder handen genomen. Mijn ouders kunnen niet langer wekelijks de wallen onder mijn ogen evalueren om mijn slaapgedrag daarna streng af te keuren. Die taak ligt nu bij mij, mijn spiegelje aan de wand en mijn gezond verstand. Toegegeven, zelfs in Leuven leer je als kotstudent je plan trekken, maar hier ben je echt *on your own*.

Ik vraag me soms af hoe ik in België de dagen doorkwam. De lichtstad bruist heviger dan een champagnefles in de schuddende handen van een tourwinnaar. Parijs slaapt nooit en ik dus zelden! Concerten, films, tentoonstellingen, musea en theaters laten de culturele medemens elke avond honderden mogelijkheden. Internationale matches in het Stade de France, een atletiekpiste, een zwembad en fitnesszaal binnen de Cité Internationale en een jogepidemie onder de Franse studenten maken van Parijs ook voor sportfanaten een paradijs. Ierse pubs, Turkse hammams, Tunesische waterpijpbars en Cubaanse salsatunes bieden een waaier aan multiculturele uitgaansmogelijkheden waarvan ik ondanks het prijskaartje zoveel mogelijk gebruik maak.

Ik prijs Erasmus bij iedereen aan. Als je vertrekt, vertrek dan vooral voor een volledig jaar, want ik heb veel mensen tegen hun zin zien vertrekken na hun eerste semester. Alhoewel ik nog maar eenentwintig levensjaren achter de rug heb, ben ik zeker dat dit jaar een van de mooiste en rijkste uit mijn leven zal worden en blijven. Een aanrader!

Leen Vervaeke

Vertrouwen in ontgroeningsrituelen blijft groot

Een doop begin oktober 2002 in Lier liep grondig mis. Tientallen studenten moesten in het ziekenhuis worden opgenomen. Meteen stonden de dopen ter discussie. Zowel politie, universiteit als kringen relativeren echter de heisa. De ontgroeningen gaan gewoon door.

Jeroen Van den Bossche

Consternatie alom na de rampzalige gebeurtenissen. Bij een doop in Lier kregen studenten van een verpleegsterschool een brandend goedje van azijn, zout en chemische producten in het aangezicht gesmeerd. Ernstige brandwonden waren het gevolg. De organisatoren sloegen in paniek en probeerden met water het bijtende mengsel van de gezichten te spoelen. Die paniecreactie verergerde de situatie. Een tiental studenten werd met brandwonden afgevoerd. Het parket startte een onderzoek en de media stortten zich op de zaak. De burgemeester van Lier wou zelfs alle dopen op het grondgebied van de gemeente verbieden. In Leuven reageert men opvallend rustig. Zowel politie, universiteit als kringen relativeren.

"Elke studentenactiviteit moet worden aangevraagd", weet studentenagent Hans Gooris. "We evalueren eerst, dan pas volgt eventueel de toestemming. Ik heb in mijn twee jaar als studentenagent nog geen problemen daaromtrent meegemaakt. Voorlopig wordt het beleid inzake aanvragen niet aangepast. We gaan wel strenger toekijken op de uitvoering." Commissaris Michel De Becker houdt zich liefst zo veel mogelijk afzijdig. "Zolang de openbare orde niet wordt verstoord, komen wij niet tussen. We rekenen op het gezond verstand van de studenten. Ik denk dat iets als in Lier trouwens hier niet snel zal gebeuren. Leuvense studenten zijn slimmer."

Appelmoes

Uit een rondvraag bij enkele kringen blijkt dat de dopen gewoon doorgaan, zonder noemenswaardige aanpassingen. "Extra maatregelen zijn niet nodig. Bij ons is het steeds vrij onschuldig. Het beperkt zich tot het eten van cornflakes in appelmoes en chocolmelk," zegt Mieke Bijmens van EOOS (Oosterse Talen). De ondervraagde kringen bevestigen dat steeds minder eerstekanners zich willen laten dopen. Ze houden echter

vast aan het ritueel en willen van geen afschaffen weten. De geplande ontgroeningen blijken trouwens binnen de perken te blijven.

Ook bij Crimen (Criminologie) bevestigt men dat de doop binnen de limieten blijft. Er wordt wel met de vinger naar anderen gewezen. "Er zijn kringen die steeds verder willen gaan," zegt Elke Vandebroek van de afdeling Ontspanning. "Je zou trouwens mogen verwachten dat mensen die verpleegkunde studeren, iets afweten van bepaalde reacties van producten. Wij zijn naar de eerstekanners toegestapt om ze te gerust

moeten weten, onbegrijpelijk," vindt preses Mattias Pelgrims. "Wij weten als studenten farmacie welke geneesmiddelen een reactie teweeg kunnen brengen. We weten wel niet wat we zouden moeten doen als er "dit of dat" gebeurt. We hebben door onze opleiding wel een beperkt voordeel ten opzichte van andere kringen."

Opvallend is dat de meeste kringen ervan uitgaan dat niets verkeerd kan gaan. Er wordt meer aandacht besteed aan de doop zelf dan aan eventuele noodmaatregelen. "Moest er zich iets voor doen,

kleine kring", zegt Mieke Bijmens van Eoos. "Gewoon wat belachelijk maken op straat. Eten ook, maar enkel eetbare dingen. We praten wel over wat er verkeerd kan gaan." Ook hier rekent men op een goede afloop. Bijmens: "We hebben geen noodplan. We vragen wel wie er allergisch is voor bepaalde zaken. Maar wat kan er verkeerd gaan? Dat er iemand begint over te geven misschien. Of dat er iemand wordt overreden door een auto, maar dat kan altijd gebeuren."

Alle ondervraagde kringen houden wel vast aan het principe van de dopen. Men ziet wel in dat steeds minder studenten bereid zijn mee te doen. Dopen blijven echter een must. "Wij zien geen reden om het af te schaffen. Het is een traditie. Het geeft de studenten ook de mogelijkheid om elkaar wat beter te leren kennen," weet Piet Neirinck van Ekonomika.

Bijbel

De verschillende autoriteiten kijken intussen aan de zijlijn toe. Noch de universiteit, noch de politie zijn happig om in te grijpen. "We zijn nooit echt tegen dopen geweest. We wensen zeker niet regulerend op te treden. Het gaat nog altijd om een studenteninitiatief," zegt studentencoördinator Dirk Van Gerven. "We gaan zeker geen reglement voor dopen opstellen. We rekenen op het gezond boerenverstand van de kringen. Persoonlijk denk ik dat de dopen voorbijgestreefd zijn. Misschien heeft het nog wat meer aantrekkingskracht bij de hogescholen. Het lijkt mij iets dat jongeren minder en minder aanspreekt," aldus Van Gerven. "Ik maak mij niet ongerust over de doopactiviteiten. In een studentenstad moet dat kunnen. De dopen die voorbij mijn deur trekken op weg naar de Oude Markt baren mij weinig zorgen," zegt Van Gerven. Hij geeft toe dat er geen overleg bestaat tussen de studenten en de kringen over de dopen.

Ook hoofdcommissaris Michel De Becker ziet geen problemen in de huidige dopen. De kringen komen op dat vlak wel van ver. "We hebben vroeger gelijkaardige voorvallen gekend als in Lier," aldus De Becker. "Studenten die in de vrieskou overgoten werden met water. Wat wil men daarmee bereiken? Zolang er echter geen schade geleden wordt, komen wij niet tussen," zegt De Becker. "Trouwens, iedereen mag voor mijn part gedoopt worden, dat staat in de Bijbel," besluit de hoofdcommissaris laconiek. ■



"In de Bijbel staat dat iedereen mag gedoopt worden."

te stellen. We hebben ze verteld dat ze niet te veel geloof moesten hechten aan de wilde verhalen die de ronde doen. Dat is nog voor de gebeurtenissen in Lier gebeurd."

Vandebroek verdedigt de werkwijze bij de dopen van Crimen. "Wij gebruiken enkel huis- tuin- en keukenmiddelen. We beperken ons tot bloem, ketchup en eieren. Voorts gaat het om chirospelletjes. Het thema dit jaar zal gevangenis zijn. De eerstekanners zullen dwangarbeid moeten doen en geketend door de stad lopen. Allemaal vrij onschuldig," besluit Elke Vandebroek.

Net als Crimen, vindt ook Farma (Farmacie) onbegrijpelijk wat in Lier gebeurd is. "Die mensen hadden beter

zouden we er goed op kunnen reageren," beweert Glenn Aerts, vice-preses van LLK (Logopedie). "Experten bij de doop hebben we niet. Als er iets zou gebeuren zou dat heel onverwacht zijn. Het is niet dat we echt goed voorbereid zijn op zaken die kunnen verkeerd lopen. We weten wel waarmee we bezig zijn. Als we weten dat er studenten zijn die sommige producten niet kunnen verdragen, moeten ze aan die onderdelen niet meedoen. Ze hebben de keuze," verdedigt Aerts zich. Verder dan het eten van kattenvoer zou het bij LLK niet gaan.

Ook bij Eoos blijft het vertrouwen in de ontgroeningsrituelen groot. "Bij ons zijn de dopen heel braaf. We zijn dan ook maar een

WOENSDAG 24 SEPTEMBER 2003, VANAF 12U, STADSPARK

WELKOM MIDDAG K.U. LEUVEN

GORKI 13U

CULTUUR- EN INFOMARKT 12-15U
LEUKE PRIJZEN TE WINNEN!

INFO 016.320 340 - cultuur@kuleuven.be - www.kuleuven.ac.be/cultuur

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

ONZE CULTUUR is een initiatief van Cultuurcommissie K.U. Leuven en wordt gesteund door:

DeMorgen

KBC

“Desnoods slaan we elkaar wakker”

Het is me daar wat in de Fakbar der Letteren: reeds enige jaren proberen ze elkaar daar de loef af te steken door zolang mogelijk te tappen. Wat eens als grap begon, is verworpen tot een onvermoede concurrentieslag. Ditmaal is het de beurt aan Tijl Delannoy en Dirk Van Nijverseel, respectievelijk preses en vicepreses van de Historiakring.

Hannes Dedeurwaerder

Het is geen alledaagse vertoning: een preses en vicepreses die een poging wagen om zomaar eventjes drie dagen en twee nachten achter de toog te staan, in ruil voor bewonderende — of wie weet zelfs afgunstige — blikken, en verder wat plaatselijke roem. Dat het gezond verstand daarvoor 60 uren moet wijken, of zelfs volledig om zeep zal worden geholpen, is een probleem voor de toekomst. Alvorens de helden in kwestie aan enkele vragen te onderwerpen, ging Veto daarom even aankloppen bij de medische wetenschap. Kwestie van de ernstige mens ook eens te laten horen.

Veto: *Dokter! Wat zijn de risico's van zo'n recordpoging?*

Dr. Paul Theys (Dienst Neurologie Gasthuisberg): «Uiteindelijk zijn er niet zoveel risico's. Als deze mensen geen epilepsiepatiënten zijn, tenminste. Of wanneer ze nooit bewustzijnsverlies hebben gehad, want slaapgebrek verheft steeds de symptomen. Daarnaast mogen ze ook niet aan slaapstoornissen lijden. Dat betekent dat men 's nachts plotseling wakker schiet en zodoende onregelmatig slaapt.»

«Het grootste risico is natuurlijk de *micro sleep*, het feit dat ze rechtopstaand enkele seconden in slaap zullen vallen. Op die manier zullen bepaalde taken minder goed kunnen worden uitgevoerd. U zegt dat ze zestig uur zullen tappen? Wel, dat zal dan wel niet altijd even vlot gaan.»

Veto: *Zou u een bepaalde voorbereiding aanraden?*

Dr. Theys: «Niet echt. Je hebt immers twee soorten mensen. Zij die er wel en zij die er niet tegen kunnen. Ik hoop dat ze tot die eerste soort behoren. Maar aangezien het om een recordpoging gaat, zal de motivatie

“We doen het voor de levenslange roem”

zeker en vast aanwezig zijn. Ze zullen immers willen bewijzen dat het kan.»

Met dit milde oordeel in gedachten trok Veto naar Tijl en Dirk. Ze zien er behoorlijk onfris uit. Zwaar gefuifd gisteravond, luidt het antwoord. Om half tien 's ochtends waren ze thuis.

Veto: *Hoe zijn jullie op dit idee gekomen?*

Tijl: «Het gaat eigenlijk om een weddenschap die reeds een jaar of vijf loopt in de fakbar. De bedoeling is simpel: het langst tappen. De eerste poging strandde op achtenveertig uur. Twee jaar geleden hebben Klaas en Simon vijftig uren getapt, om het jaar daarop daar nog vijf uur bovenop te doen. Dus nu gaan wij voor de zestig uur. Hun motto was: 'We zijn gek'. Het onze is 'Wij zijn gekker'. We zijn eigenlijk zo zot als een achterdeur.»

Veto: *En? Zal het lukken?*

Tijl: «Ja.»

Dirk: «Zeker.»

Veto: *Hoe hebben jullie je voorbereid?*

Tijl: «Historiafuif gisteravond (woensdag 16 oktober, hd). Om zes uur was die afgelopen, maar dan zijn we nog naar *de Charlatan* en *de Bierkelder* geweest. En Dirk gaat vanavond naar een cantus. Nee, we bereiden ons niet voor in de zin van: lang slapen, gezond eten, want dat heeft geen zin. Integendeel, we gaan zo zwaar mogelijk uit deze week. Ik heb de voorbije drie nachten maximum drie



uur achtereen geslapen. En vanavond tref je me gegarandeerd weer in de fakbar aan. Waarom? Op die manier trainen we ons lichaam in het lang opblijven. Als je in een ritme zit waarin je veel slaap nodig hebt, zul je rapper moe worden.»

Dirk: «Dat hopen we toch (*lacht*). Eigenlijk kun je je daar niet op voorbereiden. Je kunt niet zeggen: en nu gaan we ons oefenen op zestig uur wakker blijven.»

Veto: *Zullen jullie bepaalde dingen wel of niet drinken of eten?*

Tijl: «Zeker geen bier. In principe mogen we alles, want er zijn niet echt regels, maar bier drinken zou onverstandig zijn. Dan haal je het einde niet. We drinken enkel water uit de fles. Geen kraantjeswater, daar zit teveel *bucht* in, en ook geen cola.»

Dirk: «Koffie drinken we ook.»

Tijl: «...maar niet teveel, want dan krijg ik *het schijt*. Verder krijgen we ook drie warme maaltijden per dag. We hebben mensen opgetrommeld die voor ons willen koken in de kamer naast de bar. En tussendoor eten we een banaan of zo.»

Veto: *Wat met de persoonlijke hygiëne?*

Dirk: Dat is geen probleem. We kunnen een douche nemen bij een vriend die vlakbij de fakbar woont. We hebben immers vijf minuten pauze per uur; die mogen we opsparen tot maximaal een half uur. En we zullen ook regelmatig onze tanden poetsen.»

Veto: *Wat gebeurt er als één van jullie, of wie weet allebei, een inzinking krijgt?*

Dirk: (*lacht*) «Dan gaan we een nieuw vat aansluiten en vergeten we de kraan open te zetten. Achteraf kan je dan door de druk een flinke straal in je gezicht krijgen. Nee, als het echt moeilijk wordt, als één van de twee zegt dat hij echt niet meer kan, dat hij kapot is, dan stoppen we. We zijn daar solidair in.»

Veto: *Wat willen jullie eigenlijk met die recordpoging bereiken?*

Dirk: «Vooral Klaas en Simon de loef afsteken. We waren al een tijdje bezig met het idee, maar niet echt concreet, eerder van 'dat zouden we ook eens moeten proberen'. Maar in de tweede nacht van hun poging verleden jaar hebben we gezegd: we doen het! Gewoon, om hen wat wakker te houden.»

Tijl: «En natuurlijk is er ook de levenslange roem.»

Veto: *Hoe reageert de omgeving eigenlijk?*

Tijl: «Iedereen verklaart ons gek, maar mijn lief vindt mij moedig.» ■

een week later...

EN DAN NU...LEVENSLANGE ROEM!

Tijl en Dirk na 60 uur op-en-tap

De labiele gezondheid, het twijfelachtige voorbereidingschema, de vele uren werk in het verschiep deden velen het hoofd schudden; het zou hen zeker en vast niet lukken. Maar zie: 60 uren getapt en nog springlevend!

Het was voor ondergetekende een kwestie van het nuttige aan het aangename te paren: geregeld een bezoekje brengen aan deze dappere studenten en aldus hun geleidelijke aftakeling in kaart brengen. Want het zou absurd zijn te denken dat de klus vlotjes geklaard kon worden. 60 uren, dat is immers drie dagen en twee nachten. Teveel om goed te zijn.

Een vrolijke start was het in ieder geval wel: om het uur de meestamper *Rije Rije Rije Stoempe Stoempe Stoempe* (bekend van *De fiets van Pavlov*), behoorlijk wat volk en redelijk frisse tappers. Alles is mogelijk, moeten ze op dat moment hebben gedacht, en met een beetje karakter klaren we de klus. Met de fijnste zorgen omringd mocht dat immers geen probleem zijn: drie warme maaltijden per dag, liefdevol bereid; een douche ter beschikking; vriendelijk cliënteel.

Zo verliep de eerste dag rustig. Er was uiteraard wel meer volk dan gewoonlijk. Velen offerden zich tevens op door samen de nacht mee door te trekken en aldus hun steun te betuigen.

Na die eerste nacht zagen ze er nog vrij normaal uit. Het praten en reageren ging wat trager, maar dat werd met de mantel der begrip bedekt, evenals hun op hol geslagen ochtendhumeur. Zo verliep de tweede dag, en de Fak zag dat het goed was. Er waren vele steunbetuigingen van mensen die uit de les kwamen of erheen gingen, en zo zorgden voor een gezapige animositeit. De levenslange roem stak haar neus om het hoekje in

de vorm van Radio 2 en Het Nieuwsblad. De helft van de opdracht was reeds volbracht, maar eerlijk is eerlijk: het ging om de gemakkelijkste helft. Want daar kondigde het optreden van Joscarijle Wilde het monster aan: de tweede nacht.

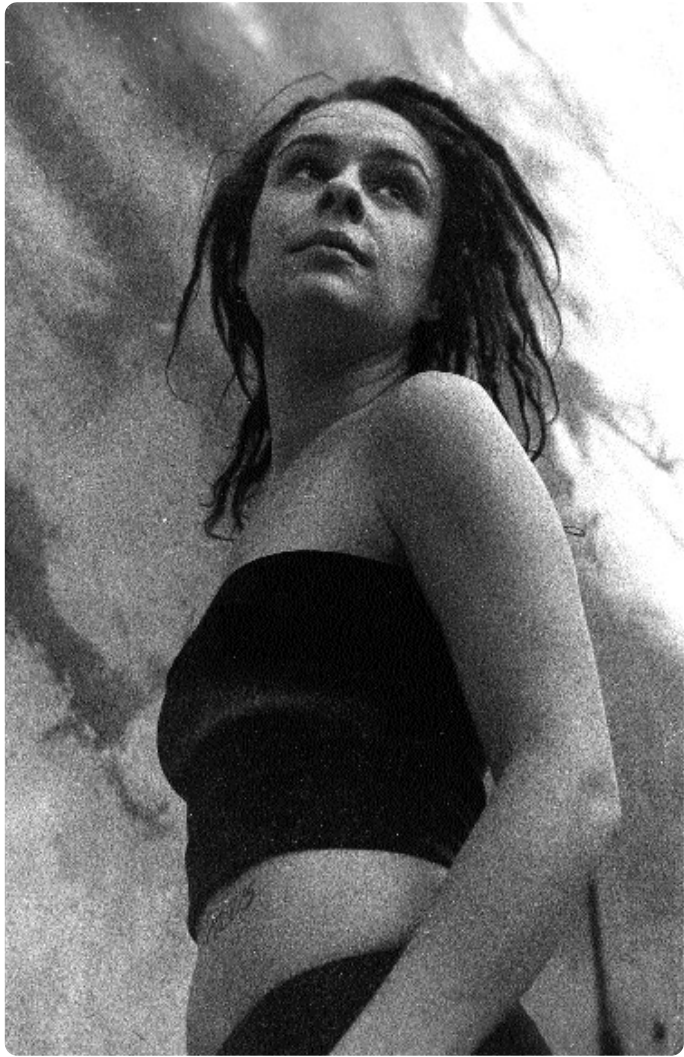
Tijl en Dirk bleven het die nacht druk hebben, en de vermoeidheid geselde hun geesten: zonder *alstublieft* werd je niet besteld, meer dan eens ploften ze levenloos neer op een barkruk en Tijl verbeeldde zich dat de ingang elders lag, zodat hij bijna tegen de muur liep. Het was triest om te zien, en toch ook mooi.

Bedden

Rond de middag: achter de toog twee levende lijken. Het was gruwelijk: doffe ogen, wallen als rubberbanden, kaken als triestige dweils, mondhoeken die bijna over de grond sleepten. Het leek wel een aanslag van fundamentalisten. Maar *Rije Rije Rije* kondigde telkens een uur minder aan, en het bleef lustig meegezongen worden door de horden sympathisanten die besloten hadden hen desnoods naar de zestig uur te schreeuwen.

Rond 17 uur gaf de eeuwige roem een schouderklopje: VTM kwam langs, registreerde het ontroerende medeleven en bewees dat ook de familiezender respect had voor moedige studenten.

En dan, om 18h59 werd er afgeteld. Drie, twee, één en het zat erop. Het lied werd een laatste maal meegebruld, dankbetuigingen werden ontvangen, evenals een 5-literfles Duvel. Vriendschappelijk omarmden de twee tappers elkaar, dronken er één op en zochten ten slotte hun ongeruste bedden op om bij het ontwaken te vernemen dat Klaas en Simon voor vijftenzestig uur gaan. De waanzin kent geen grenzen. (hd)



Jessica Friday
Topact van Ithaka
Een festival van Kultuurraad



Beiaardca
Een spektakel geb
door Kring



Studenten op straat
Tegen de oorlog in Irak



Nieuwe Lo
Cook in Al
Sociale Ra
het voor u



Zware confrontatie
tussen links en rechts
(anti-)NSV-betoging





De studentenmarathon
Een sportief evenement
van Sportraad



ntus
racht
raad



ok en
ma.
raad volgt
op

Ondertekening van
de statuten onder het
waakzaam oog van
de rector
De Studentenraad
van de Associatie
Leuven is een feit



Studenten en
verkiezingen



"Eigenlijk ben ik wel een vlotte lesganger"

Er is een nieuwe mooiste tussen het volk opgestaan. Zsofi – spreek uit: Zoofi – Horvath, een 22-jarige deerne uit Mechelen werd verkozen tot Miss Belgian Beauty 2003. Horvath studeert sinds vorig academiejaar Rechten aan de K.U.Leuven. Reden genoeg om met deze sympathieke juffrouw een gesprek te voeren.

Jeroen Van den Bossche

Veto: Je komt uit Hongarije. Hoe ben je in België terecht gekomen?

Zsofi Horvath: «Ik was maar zes maanden oud toen mijn ouders naar hier kwamen. Ze waren hier al twee keer op vakantie geweest, de derde keer hebben ze besloten om te blijven. Ze hadden hier trouwens al familie wonen. Tijdens de eerste twee vakanties studeerden ze nog. Ze hebben dan ook besloten eerst hun diploma te behalen.»

«De geruchten dat je met iedereen in bed moet kruipen, kloppen helemaal niet.»

Veto: Ben je van plan om ooit terug te keren?

Horvath: «Niet definitief. Maar ik zou later wel in het buitenland willen werken en liefst dan in Hongarije, bijvoorbeeld voor de Europese Unie. Ook omdat ik Hongaars spreek, wat een pluspunt is omdat Hongarije binnenkort tot de Unie toetreedt. Ze zullen dan mensen nodig hebben die naast Frans en Nederlands ook Hongaars spreken.»

Veto: In wat verschilt Hongarije van België?

Horvath: «Ik vind niet dat er heel veel verschil is. Toen mijn grootmoeder zestien jaar geleden naar hier kwam, zei ze: 'Amaj, zoveel verschil tussen Hongarije en België!' Ook op het vlak van winkels: er was hier veel meer luxe. Toen ze hier onlangs was, zei ze dat ze nu bijna geen verschil meer ziet. Er zijn veel mensen die denken dat Hongaren totaal andere gewoontes hebben, maar we hebben bijvoorbeeld dezelfde godsdienst.»

Veto: Katholiek en toch meedoen aan zo een weds-

trijd en poseren in badpak?

Horvath: «Dat is maar een klein onderdeel van de verkiezing. Vooral bij Miss Belgian Beauty wordt er naar veel meer gekeken dan alleen maar het uiterlijk. Men kijkt ook naar de taalvaardigheid en intelligentie. Dat vond ik al twee goede punten om deel te nemen aan die verkiezing. Het badpakken-gedeelte is echt maar heel kort.»

Kreeft

Veto: Hoe kwam je erbij om deel te nemen? Veel vrouwen vinden zo'n wedstrijd seksistisch.

Horvath: «De periode van *sois belle et tais-toi* is al een tijdje voorbij. Ver-

kiezingen hebben mij altijd al geïnteresseerd en ik wou zelf ook eens meemaken hoe zoiets achter de schermen verloopt. De geruchten dat je met iedereen in bed moet kruipen, kloppen helemaal niet. Ook de geruchten dat er heel veel concurrentie is tussen de meisjes zijn helemaal niet waar. Bij ons was dat toch niet zo. Ik heb een heel goede band gehad met de meeste meisjes. We hebben nooit ruzie gehad.»

Veto: Hoe gaat zo een wedstrijd in zijn werk?

Horvath: «Ik heb mij de laatste dag

ingeschreven. Gewoon een heel kort briefje. Twee dagen later kreeg ik al een antwoord terug van de organisator. In de preselecties zaten we met een paar honderd meisjes. Toen hebben ze er vijftig geselecteerd. Daarna nog eens twintig. In de halve finale

zijn toen naar de kust geweest. In het begin was het heel tof, kreeft en *dit en dat*. Maar als je gedurende een week twee keer per dag kreeft krijgt, dan komt het je oren uit. (lacht) Het was echt wel een luxe-ventje.»

Veto: Had je al deelgenomen aan andere verkiezingen?

Horvath: «Nee. Alhoewel, toen ik vijftien was, heb ik deelgenomen aan een kleine verkiezing. Het stelde niet veel voor. Ik was toen eigenlijk veel te jong om deel te nemen.»

Veto: Heb je nu veel verplichtingen?

Horvath: «Ja, nu begint het pas. Ik heb een contract moeten tekenen. Echt heel veel verplichtingen heb ik niet. Er wordt altijd eerst gevraagd of ik wel ergens naar toe wil gaan. Ik ben niet verplicht. Er wordt natuurlijk wel van je verwacht dat je er een jaar voor inzet, maar Miss Belgian Beauty is ook een goed-betaalde job.»

«Het is iets dat je maar één keer in je leven kan meemaken. Ik wil er echt wel alles uithalen. Ik wil echter niet mijn studies opzij zetten. Ik probeer beide te combineren. Een prof heeft me nog aangeraden mijn studies via de Vlaamse Gemeenschap te doen. Zo ben ik niet verplicht naar de colleges te gaan. Dan kan ik thuis alles studeren. Normaal gezien ben ik echter wel een vlotte lesganger.»

Cantus

Veto: Hoe vind je het Leuvense uitgaansleven?

Horvath: «Ik ga liever naar een café dan naar een discotheek. Cantussen doe ik en ik ben ook gedoopt.»

Veto: Hoe is dat gegaan?

Horvath: «Dat was aan de K.U.Brussel. Eerst kregen we allerlei smurrie over ons heen en

moesten we opdrachten uitvoeren. In de namiddag was het in een bos te doen. Dat was echt wel vies. Er was een put gevuld met ingewanden. Er werden dan zaken ingegooid die wij er uit moesten halen. Toen hebben we ook hondenbrokken gegeten.»

Veto: Krijg je veel reacties van je studiegenoten?

Horvath: «Ja, maar ik word wel niet bestookt. Het zijn allemaal positieve reacties. Ik ben ervan geschrokken, want ik moest al meteen handtekeningen uitdelen. (lacht)»

Veto: Er wordt vaak beweerd dat vrouwen die rechten studeren, op zoek zijn naar een rijke man...

Horvath: «Ja, kom! (lacht) Nee, dat is iets dat voorbij is. Er is geen enkel meisje dat ik ken, dat gaat studeren om een man te leren kennen.»

Veto: Spijtig. Tot slot, je zegt op een website dat je graag de criminaliteit zou willen verminderen. Hoe ga je dat aanpakken?

Horvath: «Ik zou graag de criminaliteit zien dalen. Zo wordt er op dat vlak heel wat kritiek gegeven op Mechelen. Maar er is daar al heel wat verbeterd. Ik woon wel zelf niet in het centrum dus ik heb er niet heel veel last van. Hoe ik de criminaliteit wil verminderen? Ik heb daar eigenlijk nog niet echt over nagedacht. Ik denk niet dat zoiets van mij wordt verwacht. Maar als ik er iets toe kan bijdragen, wil ik dat wel doen.»

Veto: U bent waarlijk een goed mens! Bedankt voor het gesprek.

www.miss-zsofi.be



zijn er dan uiteindelijk twaalf geselecteerd.»

Veto: Werd je tijdens de voorbereiding afgeschermd van de wereld? Moest je op je voeding letten?

Horvath: «Nee, helemaal niet. Ik denk dat ik nog nooit zoveel heb gegeten als toen. We

de kringwinkel

SPIT

Loop eens langs bij De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad, boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

De Kringwinkel SPIT: IJzerenmolenstraat 10-12 te Heverlee

Open di - vr 10 - 18 u
zat 10 - 17 u
zon - ma gesloten

Tel. 016 65 29 57
Web: www.spit.be

Geen studentenkortingen bij escortebureaus

Sommigen doen het op een fuif, anderen slaan toe op een cantus, in de les, op café, op kot of gewoon op straat. Maar wat als je geen zin hebt in al dat gedoe maar een ontspannend en deskundig aangepakt stukje vleselijk genot wel ziet zitten? Waar kan de bronstige Leuvense student terecht om op vakkundige wijze van zijn diepste driften verlost te worden? En hoeveel moet dat kosten? Zonder schroom en niet gehinderd door enige kennis ter zake ging Veto op zoek naar de professionelen van de liefde in Leuven.

Bert Depoortere

Het referentiepunt voor seksueel vertier in Leuven is uiteraard **Bar Minou** in de Maria-Theresiastraat. Velen zullen op weg naar het station wel eens een blikje geworpen hebben op de minimalistisch opgevatte gevel van deze "bar". Verder valt ook de achter het raam aangebrachte prijslijst op, die ons leert dat je voor een pintje welgeteld 4,09 euro betaalt. Ook voor een fruitsapje of een cola kan je er terecht, maar ook hier wordt de richtprijs vlot overschreden.

Privé

Bij aankomst aan het etablissement stellen we tot onze vreugde vast dat Minou, net als Veto, rood als steunkleur gebruikt. Maar deze treffende gelijkenis schept toch niet meteen de verhoopte band. Als we voorzichtig de deur opendruwen gaat deze slechts op een kiertje open en komt de dame des huizes meteen aandraven om ons te melden dat het "privé" is. Dat begrijpen we best, maar enkele vraagjes stellen moet toch kunnen, zo denken we. Minou is echter niet onder de indruk van onze journalistieke integriteit en stuurt ons wandelen.

Beteuterd stappen we het aanpalende café **La Bodeguita** binnen, waar we de patron even uithoren over zijn buurvrouw. Al gauw blijkt dat we niet de eersten zijn die na een gefnuikte poging tot interview met Minou aan zijn toog komen uithuilen. De man bevestigt dat zij in het Leuvense centrum geen concurrentie heeft en dat we ons actieterrein beter naar de steenwegen kunnen verleggen. Vooral de Diestse en de Brusselse schijnen aanraders te zijn, maar dan moeten we al een eindje buiten de stad gaan.

We zijn er echter van overtuigd dat we het niet zo ver moeten gaan zoeken en besluiten even te checken of er op de Oude Markt niets te rapen valt. We menen ons te herinneren dat café **Orient** een reputatie heeft in de delicate materie waarin we ons vanavond verdiepen. We treffen een, gezien het vroege uur, goed gevuld café aan, waar de gemiddelde leeftijd van de toghangers ver boven die van de doorsnee Oude Markt-tent uitsteekt. Pak en das profileren zich als onontbeerlijke elementen van de *dress code* van het huis.

Als we een onschuldig gesprek aanknopen met drie nette, bacardi-nippende heren aan de toog, krijgen we niet meteen wereldschokkende dingen te horen. Ze vertellen ons dat ze hier na hun werk nog een drankje komen nuttigen en nog even de studentensfeer willen opsnuiven. Dat er bitter weinig studenten van de partij zijn was hen ook opgevallen, maar verregaande conclusies

hoeven we daar niet uit te trekken. De Orient is een café voor de Leuvenaars en niet zozeer voor de studenten, zo luidt het alles verhelderende oordeel.

Bij de barman proberen we het iets directer. Eerst vragen we beleefd naar zijn verklaring voor de aanwezigheid van zoveel veertigplussers in zijn etablissement. Na een eerder vage uitleg waarvan we enkel de elementen "lange traditie" en "aparte sfeer" onthouden hebben, dreigen we ons geduld te verliezen. We eisen dat de man stante pede uitleg verschaft over de reputatie van zijn café. Ietwat voorspelbaar lacht hij onze suggestie aangaande de aanwezigheid van "dames met commerciële belangen" aan zijn toog weg. "Hier op de Oude Markt circuleren zoveel geruchten, en tachtig procent daarvan is pure onzin." We bedanken de man voor deze messcherpe analyse van de loze stemmingmakerij in de Leuvense horeca en lieten het café, met zijn nauwelijks drie procent vrouwelijke klanten, achter ons.

Goedkoop

Tweemaal bot vangen temperde ons enthousiasme geenszins. Uit onze vele wereldreizen hadden we onthouden dat stationsbuurten nogal eens wat te bieden hebben aan de verstrooide zoekende reiziger. Het moment was gekomen om een anonieme tip na te trekken: hotel **Mille Colones** zou wel eens kunnen hebben wat we zoeken. We moeten even met de ogen knippen bij het binnenkomen, want we wisten niet dat er plaatsen waren die op donderdagavond zo'n desolate indruk bieden. Een vlotte babbel met de enige klant leert ons dat we ons in het goedkoopste hotel van Leuven bevinden.

De sympathieke dame achter de toog bevestigt ons vermoeden dat er al eens volk over de vloer komt dat enkel geïnteresseerd is in een kamer met het oog op zeer specifieke doeleinden, maar die mensen houdt ze toch zoveel mogelijk buiten. We geloven het zonder moeite en feliciteren mevrouw van harte voor zo'n kordaat optreden. Een mens moet wel heel sceptisch zijn om in zo'n onschuldig dametje de Leuvense **Xaviera Hollander** te zien.



We moeten dus tot onze ontzetting vaststellen dat het in Leuven toch niet zo meevalt om zomaar een vrouw vast te krijgen. Geen paniek echter, we besluiten de lokroep der lusten even te onderdrukken en nemen plaats achter de PC. Als alles dan toch zo discreet moet gebeuren doen we het netjes vanop kot. Kotnet mag dan wel genadeloos alle filescharingprogramma's

blokkeren, je bladert er toch fluitend mee door de meest aparte websites.

Om niet meteen te verdwalen in een woud vol vunzige bomen raadplegen we eerst de website van de Gouden Gids. Toch



We moeten dus tot onze ontzetting vaststellen dat het in Leuven toch niet zo meevalt om zomaar een vrouw vast te krijgen.

even opletten wanneer je een zoekterm als "escortebureaus+Leuven" ingeeft: zowel Janssens Autobanden als Groep T beantwoorden kennelijk aan het gevraagde profiel. En ook bij de Ford-garage krijgen ze blijkbaar al eens een telefoontje met het beleefde verzoek zo snel mogelijk een hete blondine te sturen.

Google toont zich een beter alternatief en geeft ons voor het eerst uitzicht op een beloning voor zoveel hard zwoegen. Er is een site met contactadvertenties, maar de rubriek "Vrouw zoekt Man" beslaat slechts een fractie van de ruimte die "Man zoekt Vrouw" inneemt. Bovendien gaat het hier om het soort duurzame relaties waar we op een donderdagavond absoluut geen boodschap aan hebben.

Rondborstig

Daarna stuiten we op enkele fraai gedocumenteerde sites, waar je eerst je favoriete meisje kan selecteren in een foto-galerij alvorens haar thuis uit te nodigen. De poses

50, maar dan enkel in het Frans en ook liefst in Brussel. Bij Joyce knappen we dan weer af op de onverzorgde taal. We willen best *verwent* worden, maar dan toch liever door iemand met wat meer grammaticale achtergrond. Kathleen lijkt ons wel wat, maar zij heeft blijkbaar de handen meer dan vol met de regio Zuid-Limburg, waar de prijzen kennelijk nog iets hoger liggen.

Op een andere site kun je de vrouwen vooraf rangschikken per provincie. Wat Vlaams-Brabant betreft moeten we het stellen met het magere aantal van vijf exemplaren. Ook hier zijn enkele meisjes onherkenbaar gemaakt en over inschrijvingen aan bepaalde onderwijsinstellingen wordt met geen woord gerept. We krijgen enkel leeftijd, maten en gewicht van de dames in kwestie te zien. Ze vertellen ons ook nog waar ze zoal van houden en voor welke seksuele praktijken ze minder warm lopen. Liefhebbers van vuistseks zijn eraan voor de moeite!

We merken dat bij alle meisjes op de site hetzelfde telefoonnummer vermeld staat, dus besluiten we dat eens te bellen. Met grote moeite bedwingen we onze zenuwen bij de gedachte aan de bloedgeile stem die we zo meteen te horen zullen krijgen. Groot is de ontgoocheling als blijkt dat we met een man te maken hebben, die ons op vriendelijke, maar zakelijke toon verwelkomt.

Studentenkorting

Geduldig beantwoordt de man al onze prangende vragen. We vernemen dat de levertermijn vrij kort is, maar wel iets kan uitlopen naargelang het type dat we gewent hadden. Als de brunette-stock in Leuven uitgeput is en je neemt geen vrede met een blondje, moet je dus eventjes geduld oefenen. Verder horen we dat een meisje 150 euro per uur kost en dat we die som gerust met de kredietkaart mogen betalen. We polsen ook even naar eventuele studentenkortingen, maar die blijken zelfs op vertoon van de studentenkaart niet mogelijk. "Of u nu advocaat bent of student, u moet dezelfde prijs betalen", luidt het strenge, doch rechtvaardige huisreglement.

Als we de man voorzichtig vragen of er misschien nog studenten in zijn klantenbestand zitten, krijgen we niet meteen een duidelijk antwoord. We vermoeden dan ook dat we niet echt tot de doelgroep van de zaak behoren. Maar een meisje ontvangen op kot kan gerust, enige voorwaarde is dat je beschikt over een vast telefoontoestel. Hoog tijd dus dat de Huisvestingsdienst een nieuw modelcontract opstelt dat rekening houdt met dit gegeven.

We bedanken de man voor zijn vlotte medewerking en sluiten af met de mededeling dat we er toch nog eens over moeten nadenken. We besluiten onze zoektocht hier maar te staken, de mogelijkheden zijn in Leuven nu eenmaal niet zo uitgebreid en na het horen van zo'n ondemocratische bedragen is onze zin ook wel een beetje over. We gaan liever rustig een pintje van één euro drinken en een babbeltje slaan met al die fatsoenlijke mensen die het gewoon gratis en voor niks doen! ■

zijn uitdagend, maar niet obscene en opvallend is dat bij enkelen het gezicht onherkenbaar gemaakt is. De rondborstige Jana draagt onze voorkeur weg, maar zij verkiest haar activiteiten te beperken tot het Brusselse.

Voor het eerst krijgen we een zicht op het financiële plaatje. We merken dat de meeste meisjes tussen de 150 à 200 euro per uur kosten. Ene Samantha doet het al voor

"Ik ben een softie, geen bitch!"

Kristien Hemmerechts, de grootste vrouwelijke ster aan het firmament van de Vlaamse literatuur, kennen we vooral van haar boeken en directe uitspraken. Naast het schrijven houdt La Hemmerechts zich tegenwoordig ook bezig met 'Goesting', een voorstelling waarbij ze zelf verhalen voorleest uit haar boek 'Donderdagmiddag. Half vier.'. Plastyc Buddha zorgt voor de muzikale ondersteuning en MARX_N_MES voor de sfeervolle beelden.

Annick Lories & Vanessa Vansintjan

Veto: Vanwaar komt het idee om samen te werken met Plastyc Buddha en MARX_N_MES?

Kristien Hemmerechts: «Het idee voor de productie komt van Max Temmerman, die verbonden is aan het Cultureel Centrum De Kern. Hij dacht dat het leuk zou zijn om mijn teksten te combineren met muziek en deed me het voorstel om met Plastyc Buddha samen te werken. Hij duwde me een cd'tje van hen in de handen en droeg me op er eens naar te luisteren. Het hele idee en de muziek sprak me wel aan dus gaf ik mijn fiat.»

«Je neemt met zoiets een groot risico natuurlijk, want je weet op voorhand niet hoe het zal uitdraaien. We hebben samen teksten uit mijn boek, 'Donderdagmiddag. Half vier.', gekozen en met die teksten in gedachten hebben de jongens van Plastyc Buddha muziek gemaakt. MARX_N_MES, die goede vrienden zijn van Plastyc Buddha, zijn er dan bijgekomen voor de sfeerbeelden die geprojecteerd worden tijdens de voorstelling.»

Veto: Waarop hebben jullie je gebaseerd bij de keuze van de verhalen die je in 'Goesting' voorleest?

Hemmerechts: «Ik wou heel bewust iets luchtig naar voor brengen omdat ik besepte dat ik door 'Taal zonder mij' (het boek dat Hemmerechts schreef over haar leven met wijlen Herman De Coninck, nvdr) enorm geassocieerd werd met de dood en met het weduwschap. Ik wou dat zelf wat doorbreken.»

«Ik hou zelf nogal van die sprookjesteksten uit 'Donderdagmiddag. Half vier.' omdat die, naar mijn gevoel, iets grappigs hebben. Ze zijn ook met een grote knipoog geschreven.»

Veto: Hoe verliep de samenwerking?

Hemmerechts: «Ik vind samenwerken sowieso prettig. In dit geval zeker omdat het allemaal leuke, lieve jongens zijn. Schrijven is een heel eenzaam beroep. Als je samenwerkt, heb je altijd meteen feedback en inspireer je elkaar. Ik heb het nodig om af en toe samen te werken, of het nu voor toneel, film of theater is, anders zou ik gek worden van het isolement.»

Motivatie

Veto: Is het niet vervelend om steeds dezelfde vertoning op te voeren?

Hemmerechts: «Ik merk dat ik het daar moeilijk mee heb. Sommige toneelproducties lopen honderd of honderdvijftig voorstellingen, daar heb ik echt bewondering voor. Dat moet ontzettend moeilijk zijn. Je moet jezelf voor elke voorstelling kunnen motiveren en eraan beginnen alsof het voor de eerste keer is dat je die verhalen vertelt.»

Veto: Maakt de kick van het applaus dan niet veel goed?

Hemmerechts: «Dat is heel prettig. Wat mij meer fascineert is de stilte die je in een zaal kan teweeg brengen tijdens sommige momenten in een voorstelling. Dat vind ik nog prettiger dan het applaus.»

Veto: Je recentste boek 'Een jaar als (g)een ander' is een autobiografisch dagboek. Daarin kom je als lezer heel wat persoonlijke dingen over 'Kristien Hemmerechts' te weten. Onder andere dat je nogal onzeker bent over je schrijfcapaciteiten. Dat is toch wel merkwaardig voor iemand die van haar laatste boek meer dan veertigduizend exemplaren verkocht?

Hemmerechts: «In de reacties die ik kreeg op het dagboek heb ik meermaals gehoord dat die onzekerheid opvallend is. Voor mij is deze bijna vanzelfsprekend. Het zou nefast zijn voor je werk als je een zelfgenoegzaamheid krijgt. Het is

volgens mij heel belangrijk dat je jezelf telkens opnieuw in vraag stelt.»

«Langs de andere kant beseffen mensen niet hoe meedogenloos en hard de kritiek is. Iedere keer opnieuw word je hard aangepakt, iedere keer opnieuw moet je examens afleggen. Elke keer weer krijg je ook te maken met onfaire kritiek. Goed verkopen is heel prettig, maar dat is nog geen bewijs van kwaliteit. Tegenwoordig durf ik wel luidop te zeggen dat ik misschien talent heb.»

Veto: Van wie aanvaard je het meest kritiek op je werk?

Hemmerechts: «Van mijn uitgever. Kritiek is belangrijk, maar je moet ook een soort van koppigheid hebben als schrijver en zeggen 'dat is wat ik wil doen'. Langs de ene kant ben ik heel onzeker, maar langs de andere kant geloof ik ook in mezelf. Als ik niet ergens zou geloven dat ik goed ben, dan zou ik ook niet heel mijn leven rond dat schrijven bouwen.»

Koekjesmonster

Veto: In de media word je dikwijls afgeschilderd als een harde tante. Hoe komt dat, denk je?

Hemmerechts: «Daar heb ik geen idee van. Mensen hebben inderdaad vaak het beeld van mij als zou ik een echte bitch zijn. Het is al vaak voorgekomen dat mensen die mij leren kennen mij achteraf komen vertellen dat ik toch wel goed meeval. Ik weet dat ik geen bitch ben, ik ben eigenlijk een softie.»

«Misschien komt het wel omdat ik verbaal sterk uit de hoek kan komen en de dingen nogal direct vertel. Spijtig genoeg vinden veel mensen dat bedreigend en verschuilen zich liever achter clichés. Maar in bijvoorbeeld een praatprogramma word ik betaald om die rol te vervullen. Over de media heb ik ondertussen wel geleerd dat ze een soort koekjesmonster zijn. Eerst maken ze je en vervolgens eten ze je op.»

«Ik durf het haast niet te zeggen maar het idee dat men van 'bitch Hemmerechts' heeft, heeft naar mijn gevoel te maken met een zeer onderdrukte en ontkende vrouwenhaat. Een vrouw lijkt haar bestaansrecht nog steeds te moeten halen uit jong, mooi, sexy en aantrekkelijk zijn.»



Veto: Waarmee je bedoelt dat men een sterke vrouw nog altijd als een bedreiging ziet?

Hemmerechts: «Ik denk dat. Een mannelijke recensent schreef ooit dat ik mijn literaire faam te danken heb aan mijn vrienden. Dat noem ik een afrekening. Naar mijn gevoel druipt de vrouwenhaat eraf. Het probleem is dat je hierover niet kan praten. Het wordt in alle toonaarden ontkend, met de mannen op kop.»

Veto: Denk je dat dit typisch Vlaams is? In bijvoorbeeld Nederland en Frankrijk mogen vrouwen zoals Catherine Millet wel zeer expliciet zeggen en schrijven wat ze denken en voelen.

"Ik heb de indruk dat er in Vlaanderen nog een zware machocultuur heerst"

Hemmerechts: «Ik kwam laatst een Vlaamse fotografe tegen die bijna uitsluitend in Nederland werkt. Ook zij beaamde dat ze het gevoel had dat je geslacht er niet toe doet in Nederland. Je kan er werken op voet van gelijkheid en dat is zeer aangenaam. Maar we beseffen ook wel dat we er buitenstaanders zijn en het gras altijd groener lijkt aan de overkant. Ik heb de indruk dat er in Vlaanderen nog een zware machocultuur heerst. Een vrouw die geen blad voor de mond neemt, wordt als vervelend gezien en die probeert men dan de mond te snoeren.»

«Wat ik ook zo eigenaardig vind, is dat men het in de media vooral heeft over de seksscènes in mijn laatste boek. Wat een gesplettheid! Aan de ene kant kan je geen krant of tijdschrift openslaan of het gaat over seks. Als je anderzijds in je dagboek schrijft dat je seks hebt, dan staat men ineens op zijn achterste poten. Het zou toch raar

zijn indien ik geen seksleven had, toch? Die zin in 'Een jaar als (g)een ander' die altijd geciteerd wordt, waar ik een blowjob geef is blijkbaar heel shockerend. Neuken kan nog wel maar als Hemmerechts een blowjob geeft, gaat het te ver! (lacht)

Evolutie

«Dingen kunnen heel snel evolueren. In de huidige generatie zie ik heel wat bewuste en onafhankelijke vrouwen. Bij de VRT zijn er nu meer en meer sterke vrouwelijke journalisten. 'Hoera, vooruit!', denk ik dan. Ergens heb ik wel een angst dat het voor mij niet zal verbeteren met het ouder worden. Als vrouw heb je, tot mijn grote spijt, de aantrekkelijkheid van de jeugd nodig.»

Veto: Je wordt ook nogal eens beschreven als de intellectuele versie van Betty.

Hemmerechts: «Is dat zo? (lacht) Als denkpiste vind ik dat wel interessant. Ik vind Betty fascinerend als fenomeen. Ik zou er helemaal niets op tegen hebben indien men mij eens met Betty zou samenzetten om te praten. Dat is ook weer mijn nieuwsgierigheid, benieuwd naar wat er zou uit voortkomen. Hetzelfde met mijn dagboek dat ik gepubliceerd heb; ik wou wel eens zien wat er ging gebeuren. Op dit ogenblik weet ik nog niet wie mij iets kwalijk neemt en wie niet. Zo schrijf ik een paar keer over mijn burens die aan het scheiden zijn. Onlangs kwam hun dochter voorbij en eventjes kreeg ik schrik, maar ik kreeg een hele brede lach en een kus. Ze had het gelezen en ze vond het heel mooi. Dan denk ik 'oef!'»

Domheid

Veto: Naast het schrijven doceer je ook. Vind je dat er een verschil is tussen de studenten vroeger en nu?

Hemmerechts: «Ja, op alle mogelijke gebieden. Het positieve verschil is dat deze generatie heel open en zelfbewust is. Het negatieve is dat de studenten tegenwoordig, naar mijn gevoel, een beetje betweterig zijn. Mijn generatie werd opgevoed met een ontzag voor de traditie. Je voelde je eigenlijk niets waard en daardoor kreeg je het idee dat je heel veel moest gaan lezen en studeren, in de hoop ooit iets te kunnen zeggen dat de moeite waard is. Zeker op de toneelschool valt op dat studenten dit vandaag allemaal niet meer nodig vinden. Daar heb ik wel wat moeite mee, want uiteindelijk is dat een vorm van domheid. Ik lees en studeer nog altijd heel veel, ik vind het heel arrogant om op je twintigste al te denken dat je alles weet.»

«Ik zit momenteel in een loopbaanonderbreking en ik weet nu dat ik absoluut terug wil. De studenten zijn verwittigd: 'The bitch returns!'» (schatert het uit)

Bob Dylan achterna

Guy Swinnen werd vooral bekend als stem en songwriter van 'Belgisch beste rockband van de jaren tachtig' *The Scabs*. Na de split van *The Scabs* in 1996 komt hij nu opnieuw in de muzikale schijnwerper te staan met zijn jongste band *Jonesy*.

Corneel Haine & Kris Malefason

We moesten zelf eerst wat opzoekingswerk doen naar wie nu eigenlijk wel Guy Swinnen is. Van *The Scabs* hadden we wel al eens gehoord en na wat rondvragen bleek dat het veruit de populairste rockband van België in de jaren tachtig was. Het werd een gezellig interview met een sympathieke en vlotte rocker op een terrasje van de Oude Markt. We praatten over 'zijn' muziek en hoe hij graag optreedt, wat voor hem een goede muzikband is en wat *The Scabs* nu net groot maakte.

Veto: Wat voor nummers brengt u tegenwoordig?

Guy Swinnen: «Vaak zijn het soloconcerten met akoestische gitaar en mondharmonica. Ik breng wat nieuwe liedjes en uiteraard ook oude nummers van *The Scabs*. Ik bereid mij eigenlijk nooit echt voor op een optreden. Wat ik speel, hangt in grote mate af van het aanwezige publiek. Bij een publiek dat speciaal komt voor de muziek en die aandachtig staat te luisteren, zal ik automatisch introverter spelen. Ik ga altijd in op de sfeer die er hangt.»

Veto: Wanneer bent u met muziek begonnen?

Guy Swinnen: «Eigenlijk op vrij late leeftijd. Natuurlijk was ik altijd al een grote fan van muziek, luisterde ik intensief naar liedjes en zong ik thuis ook heel vaak. Maar ik ben echt beginnen spelen dankzij van iemand in mijn voorlaatste jaar humaniora die zijn spreekbeurt gaf over 'de gitaar'. Thuis had ik ook een gitaar liggen van mijn oudere broer. Na zijn spreekbeurt heb ik die kameraad gevraagd of hij mijn gitaar niet eens wat wilde stemmen en mij ook wat akkoordjes wilde leren; twee maanden later was ik al met mijn eerste *groepje* bezig.»

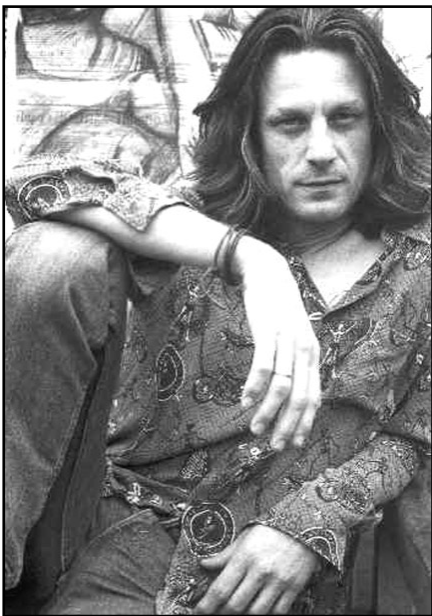
«Zelf kan ik maar twee muziekinstrumenten bespelen. Ik kan mezelf wat begeleiden op gitaar en wat mondharmonica op z'n Bob Dylans en dat zegt al genoeg over mijn muzikale capaciteiten. (lacht) Ik probeer met de beperkte middelen die ik heb wat nummers te maken. Als je technisch niet sterk bent, moet je zorgen dat je met goede melodieën komt om er iets deftigs van te maken. Ik denk dat dit de reden is waarom we er af en toe in geslaagd zijn om een goed nummer te maken.»



Vriendenkliekske

Veto: Van waar komen de namen *The Scabs* en *Jonesy*?

Guy Swinnen: «Een 'scab' is eigenlijk een stakingbreker. Vroeger waren er in Groot-Brittannië de fameuze mijnstakingen en mensen die toch gingen werken, werden uitgescholden voor 'scab'. Dat klonk indertijd als een vrij typische punknaam en was vrij funky. De naam van mijn nieuwe groep *Jonesy* komt eigen van de naam Jones, wat in het Nederlands zoveel betekent als Janssen. 'Jonesy' is eigenlijk het verkleinwoordje ervan: Janssenke als het ware. De betekenis die er achter steekt is dat hetgeen wat ik doe niet zo uniek is dat ik pretendeer om het warm water te hebben uitgevonden. Wel vind ik dat wat ik breng er best mag zijn. Ik probeer ergens de traditie en de muziek waarmee ik opgegroeid ben verder te laten leven in hetgeen ik doe met *Jonesy*. Dat is niks speciaals en vandaar de naam 'kleine Janssen'.»



Veto: Waar houdt u zich nu zoal mee bezig op muzikaal gebied?

Guy Swinnen: «Op dit moment ben ik met verschillende muziekprojecten bezig. *Jonesy* is voor mij op dit moment het belangrijkste omdat het zo'n beetje 'mijn' kindje is. De bedoeling is om een echt goede groep te vormen die in de eerste plaats een *vriendenkliekske* is, maar dat ook op muzikaal vlak heel goed klikt. Dit moeten niet de beste muzikanten zijn, maar het moet wel goed samen passen. Als je dat hebt, kun je een goede groep uitbouwen. En daarachter ben ik nu eigenlijk een klein beetje op zoek. Een vaste bende, iets wat goed klinkt, mensen die elkaar goed aanvoelen en op die manier iets kunnen brengen dat een klein beetje uniek is. Dat was volgens mij ook de succesformule van *The Scabs*. Met *Jonesy* hebben we in het najaar van 2002 de single 'Learning to be free' uitgebracht. Nu liggen we wel even stil omdat onze bassist ingelijfd is bij Zornik. De bedoeling met *Jonesy* is om heel geleidelijk aan, via singles en live optredens, wat bekendheid te verwerven en om misschien volgend jaar een full album uit te brengen.»

Rammen

Veto: Hou zou u de muziek die u solo of met *Jonesy* brengt omschrijven?

Guy Swinnen: «Wat ik solo breng is een beetje het naar buiten richten wat ik eerst thuis op mijn zolderkamer experimenteer. Het nummer in zijn alleroorspronkelijkste vorm, heel rudimentair, heel eenvoudig. Gewoon een melodie met een tekst erbij. Met *Jonesy* gaan we de melodie wat uitbreiden, arrangeren en uitzoeken wat muzikaal het best klinkt als het nummer met elektrische instrumenten gebracht wordt.»

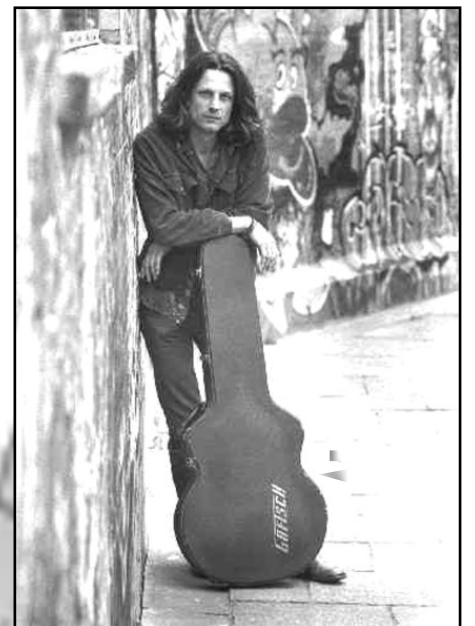
«Mijn muziek van nu ligt in feite niet zo heel ver van datgene wat ik met *The Scabs* bracht. Nu is het iets meer *singersongwriter-achtig* laat ons zeggen. *The Scabs* was ècht wel rock en pop. Nu zijn mijn liedjes wat genuanceerder en niet meer de platte rock van toen. Ik probeer ook iets meer 'sferische' dingen te maken, wat meer nuances te leggen. Niet rammen van begin tot einde. De teksten zijn nogal melancholisch, maar de tekst schuift naar de achtergrond als er een rocksausje overheen gegoten wordt. Je moet echt de tekst in handen nemen en lezen om te kunnen begrijpen waarover het gaat.»

Veto: Waarom zijn *The Scabs* na achttien jaar gesplit?

Guy Swinnen: «Na zo'n lange periode was de samenwerking dood. We zijn te lang samen geweest. In het begin was het vooral de wisselwerking tussen mezelf en Franky Saenen (*drummer van The Scabs, km*) en als je zo lang samen bent, dan weet je wat je van elkaar moet verwachten. Als ik met een nummertje afkwam zei Franky: "Tof nummer, maar dat is typisch iets van u," en ik had hetzelfde omgekeerd. Op het laatst begon het echt een sleur te worden en dat mag niet in de muziek.»

Veto: Heeft u heimwee naar vroeger toen u nog samen was met *The Scabs*?

Guy Swinnen: «Soms wel, omdat alles toen veel meer georganiseerd was, maar de aanpak en organisatie was ook veel groter en soms wat logger. Dat waren vijftientig mensen die tezamen voortdurend op pad waren. Met *Jonesy* werken we nu veel compacter. Ook omdat we er nu geen al te grote budgetten tegenaan gooien. Met *The Scabs* hadden we bijvoorbeeld wel allemaal een vast loon per maand, eigenlijk een droomjob dus. (grijnst) Als er nu weinig optredens zijn, verdienen we ook weinig, zodat ik er af en toe eens een job moet bijnemen. Met *The Scabs* was de druk op ons ook ontzettend groot. Als we een plaat hadden die scoorde, waren de verwachtingen ook veel groter omdat de volgende plaat dan ook weer verondersteld werd een hit te worden. De tijd met *The Scabs* is nu eenmaal voorbij, maar de muziek is er nog altijd en die liedjes



zullen er altijd blijven. Ik zal mijn verleden niet verloochenen, het is mijn verleden. Voor ik met *Jonesy* een gouden plaat behaal of ergens anders een groot nummer heb, zal iedereen mij blijven herinneren als Guy van *The Scabs*.»

Veto: Mist u de grote podia zoals *Torhout-Werchter of Marktrock* dan niet?

Guy Swinnen: «Voor mij maakt het niet zoveel uit of ik nu op het podium van Marktrock sta of in de *Pavlov* speel. Dat is louter een ander soort van optreden. Als je van die kleine dingen doet, van die heel intieme optredens, dan sta je heel dicht bij je publiek. Ik ben soms veel zenuwachtiger voor die kleine optredens dan voor een groot rockoptreden. Want een rockoptreden dat is eigenlijk altijd een beetje circus. Je moet heel uitbundig zijn, je moet zorgen dat je ambiance maakt, je moet een beetje spelletjes met het publiek spelen. Dat is eigenlijk een beetje minder diepgang op artistiek gebied.»

Lippen

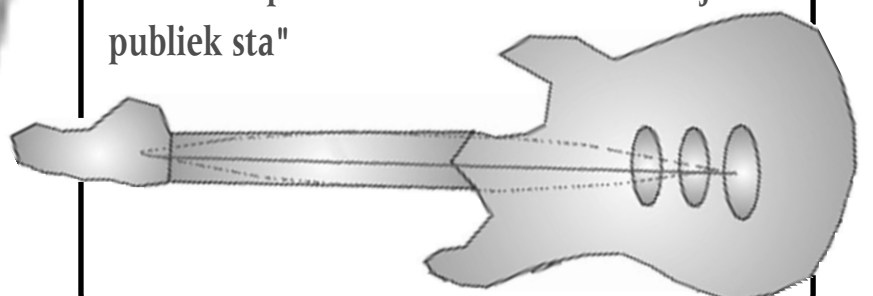
«Als je helemaal alleen speelt, hangt iedereen aan je lippen. Aan de andere kant heeft iedere artiest graag succes en applaus. En als dat nu een heel groot optreden is, *okay* dat is wel heel plezant om te doen, maar je kan dat niet elke week doen. Het hangt eigenlijk voornamelijk af van het publiek zelf. Zolang je een aandachtig publiek hebt, het mag dan nog voor twintig man zijn, is het de moeite waard en heel tof om te doen. Het is de appreciatie die je krijgt die voor mij telt.»

Veto: Wat ziet u zichzelf binnen tien jaar doen?

Guy Swinnen: «Ik hoop dan nog te mogen zingen, maar ik denk eigenlijk niet op zo'n lange termijn. Ik plan eerst gewoon van jaar tot jaar en over tien jaar zal ik heel waarschijnlijk ook nog wel met muziek bezig zijn. Het feit dat ik nu niet echt gebonden ben aan een bepaalde groep, geeft mij de mogelijkheid om heel veel verschillende dingen te doen. Het spelen in culturele centra is mij bijvoorbeeld heel goed bevallen. Zeker die heel rustige en intieme projecten zijn daarvoor ideaal en dat doe ik eigenlijk wel graag. Dat hoop ik verder te kunnen doen.» ■



"Een rockoptreden is altijd een beetje een circus. Ik ben vaak veel zenuwachtiger voor intieme optredens waar ik dicht bij het publiek sta"



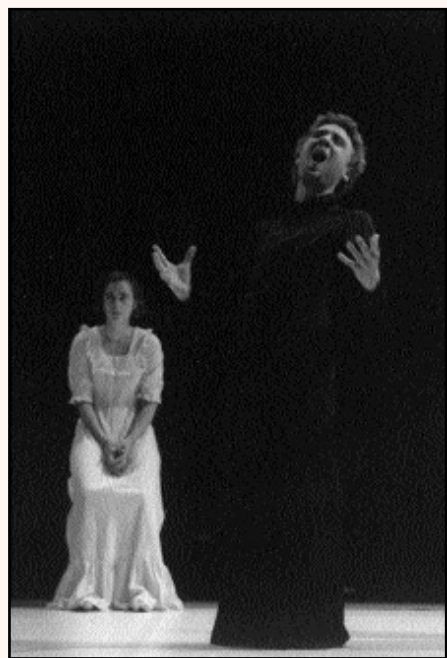
"Ik wil mezelf overbodig maken"

FABULEUS heeft een nieuwe theaterproductie. Dertien jongeren werden voorzien van een professionele omkadering en een sombere tekst van de Pool Witold Gombrovicz: *Yvonne, prinses van Bourgondië*. Regisseur Dirk De Lathauwer geeft zijn laatste aanwijzingen en praat tussendoor over misvormde mensen, grotere geheelen en de ideale jongere.

Jeroen Versteele

Yvonne is het derde deel in de prinsen- en prinsessentrilogie waaraan FABULEUS sinds *Meisje Niemand* (1999) timmert, een reeks theaterproducties over de dunne grenzen tussen jeugd en volwassenheid, verbeelding en werkelijkheid, persoonlijkheid en identificatie. En net zoals in dat eerste luik, vertrekt men van een erg literair, Pools werk, dat ditmaal nog eens bijzonder pessimistisch is ook. Is dat niet een beetje het risico opzoeken voor een gezelschap dat vooral gelauwerd wordt omwille van zijn frisse, hedendaagse opvoeringen vol bubbels en levensvreugde?

Dirk De Lathauwer: «Na *Meisje Niemand* kregen we de kritiek dat we te intellectueel waren. Het stuk was te filosofisch, had te veel lagen, was niet toegankelijk genoeg. Een Nederlands festival hoefde voor ons niet: het publiek zou ons toch niet begrijpen. Jongerentheater moest volgens hen korte stukjes tekst afwisselen met dans en muziek, het moest gemakkelijk te begrijpen en hip zijn. Goed, zei ik, dan maak ik zo'n voorstelling die goed in de markt ligt. En een jaar later stonden we op de planken met *The Way Young Lovers Do*. We beeldden een gefragmenteerde droomwereld uit, waarin onze spelers elk met hun



verlangens, twijfels en vreugdes ontsnappen voor de werkelijkheid. Mét klassieke teksten en fragmenten uit de gevestigde muziek- en filmgeschiedenis, want daar houden we dan wel van. Shakespeare en Stephen King naast Prince of Jeff Buckley: het publiek vond het heerlijk.»

«Maar het is gemakkelijk om entertainment te maken, voorstellingen die iedereen charmant vindt. Zo kan ik er vier per jaar ineemboksen. Iedereen smelt bij de aanblik van knappe jongens en meisjes, trendy en vol energie. We wilden dus nog verdergaan deze keer, en onze toeschouwers aan het denken zetten. *Yvonne* is heel wat soberder en abstracter van scènebeeld, en ook de inhoud nodigt uit tot reflectie: hoe reageert een gevestigde maatschappij vol onveranderlijke tics op de komst van iemand die zich evenmin wil of kan aanpassen?»

Pervers

De dertien jonge acteurs — allemaal amateurspelers tussen 16 en 23 jaar — werden op audities geselecteerd, en workshops met improvisatie-, stem en dramaturgiespecialisten zorgden niet alleen voor een uitstekende groeps sfeer, maar ook voor de technische bagage die dit moeilijke stuk vereist.

De Lathauwer: «Ik wilde dit keer een echte acteursproductie maken. In *The Way Young Lovers Do* kropen de spelers wel in de huid van een fictief personage, maar eigenlijk speelden ze er vooral zichzelf, zochten ze een manier om via het ontsnappingsluik van de fictie zichzelf uit te drukken. Natuurlijk zoeken we ook in *Yvonne* naar links tussen personages en hun acteurs, maar ik leg veel meer de nadruk op de gespeelde karakters. Door de spelers

technieken aan te leren op workshops, kan ik ze nu meer vrijheid geven in scènes waarin eigen inbreng en improvisatie belangrijk is. Vooral groepsscènes die de gestructureerde maatschappij uitbeelden, regisseer ik nog steeds heel strak, maar op andere momenten verlang ik meer inbreng van de jongeren zelf. Eigenlijk wil ik ze dan gewoon laten spelen met hun tekst en hun vaardigheden, en wil ik mezelf overbodig maken. Ik neem hen *au sérieux* als acteur.»

«Het was oorspronkelijk de bedoeling dat de jongeren ook zelf veel materiaal zouden aanreiken waarmee ze hun personage zouden uitdrukken. Maar de meeste

"Het is heel gemakkelijk om een voorstelling te maken die iedereen charmant vindt"



personages zijn blijkbaar te geperverteerd, te verwrongen om gemakkelijk inleefbaar te zijn. Jonge spelers weten niet zo'n raad met gekwetste zielen, mensen met een verleden. Uit zichzelf pakken ze het te soft aan. Iedereen van hen weet wel hoe het voelt teleurgesteld te zijn, of fundamenteel ontgoocheld, maar waarschijnlijk is het te moeilijk om er nu al afstand van te nemen en zo'n personage herkenbaar neer te zetten op het podium. Ik merk dus dat ik toch vaak aanwijzingen sta te geven, meer dan ik gewild had (*lacht*).»

«Toch moet je erg opletten met instructies. Men zegt wel eens dat jonge acteurs onbevanging spelen, zonder de platgespeelde tips en trucs van de ervaren spelers, maar niets is minder waar. Door hun gebrek aan ervaring en de korte tijd waarin we het stuk instuderen, vergroten ze alle hints en goede raad uit, gaan ze zich krampachtig vasthouden aan regieaanwijzingen. Soms ben ik bang dat ze het zicht op het grotere geheel verliezen en blijven steken in de anekdotiek van hun

personage, zonder zich af te vragen waarom ze eigenlijk zo iemand moeten spelen.»

Ideaal

Auteur Gombrovicz bewonderde de jeugd omwille van haar ongedwongenheid, naïviteit en onrijpheid. Hij was ervan overtuigd dat je als jongere veel vrijer bent dan in de volwassen wereld, waarin je door je omgeving misvormd wordt, en op jouw beurt de anderen misvormt. *Yvonne, prinses van Bourgondië* toont inderdaad een geformaliseerde maatschappij waarin iedereen een verboden verleden meezeult, elkaar probeert te manipuleren of compleet is vastgeroest in regeltjes en 'goede manieren'. Toch zijn ook *Yvonne* en haar prins helemaal geen open, positief ingestelde zoekers naar identiteit.

De Lathauwer: «Zowel de prins al *Yvonne* reageren tegen de vastgewortelde, fantasieloze maatschappij, elk op hun manier. Toch doen ze dat inderdaad niet zoals jongeren dat in werkelijkheid doen, niet doelbewust maar wel degelijk op zoek naar zin of betekenis. *Yvonne* reageert eigenlijk door precies niets te doen, helemaal niets. Ze weigert zich koppig aan te passen aan het hof, waarin ze verzeild geraakt. Ze is helemaal niet flexibel en dynamisch, en dat zal sommigen zeker irriteren. Maar laat ons het personage van *Yvonne* noodzakelijk extreem noemen: de passiviteit waarmee ze op haar omgeving reageert, wekt evengoed bewondering op. Ze biedt een tegengewicht voor het eveneens halstarrige gedrag van de prins, zijn ouders en heel zijn entourage, die zich bijzonder vreemd gaat gedragen. Het is haar overdreven gedrag dat een tegenreactie opwekt en dat van *Yvonne* een interessant theaterpersonage maakt. Het is niet de ideale jongere die we uitbeelden.»

«Misschien leidt het buitensporige pessimisme van dit stuk wel tot een catharsis bij het publiek, eerder dan dat het een ideale karaktertekening voorstelt. Door de uitvergroting van absurde reacties en toestanden gaat men de kleine kantjes in zichzelf herkennen. *Yvonne* wordt, in tegenstelling tot de meeste FABULEUS-producties tot nu toe, geen charmante voorstelling. Het publiek dat daarop zit te wachten, zullen we dus waarschijnlijk niet overtuigen.» ■

FRANK GEYPENS OVER KUNSTENCENTRUM STUK

"Wij zijn de culturele attractiepool van de K.U."

In januari 2002 nam Kunstencentrum STUK het nieuwe gebouw aan de Naamsestraat feestelijk in gebruik. Eén jaar later is er opnieuw reden tot feesten. Niet alleen is de overstap naar de nieuwe ruimtes nagenoeg vlekkeloos verlopen, ook het publiek vond meer dan ooit zijn weg naar het STUK. Persverantwoordelijke Frank Geypens geeft tekst en uitleg bij het succesverhaal.

Dieter Vandenbroucke

Frank Geypens: «In het oude STUK-gebouw (nabij Alma 2, dv) zaten we met een sterk verouderde infrastructuur en een lage capaciteit. Met het nieuwe STUK-gebouw krijg je toch meer een eenheidsgevoel omdat alle zalen op één plaats liggen. De grotere capaciteit is niet alleen te danken aan het feit dat er meer mensen in een zaal kunnen

maar ook dat er meerdere zalen kunnen gebruikt worden. Op die manier wordt ook de potentiële capaciteit verhoogd. Anderzijds kunnen we het publiek ook een betere service verlenen. Zo is het onthaal van 's morgens tot 's avonds open, terwijl dit vroeger enkel tijdens de kantooruren het geval was.»

«Verder werd ook het aanbod sterk verruimd. Qua theater en dans is het vergelijkbaar met wat we de laatste jaren in het oude STUK boden. Maar op vlak van muziek en natuurlijk film kwam er een serieuze uitbreiding. Zo zijn er, in tegenstelling tot vroeger, elke avond twee films geprogrammeerd. Al die factoren zorgen ervoor dat we een groter aantal mensen hebben bereikt.»

Voorloper

Veto: *Is het STUK opgericht met de bedoeling meer studenten te laten genieten van cultuur?*

Geypens: «Eigenlijk was dat niet het oorspronkelijke opzet. Het STUK is eind jaren '70 wel ontstaan uit Kultuurraad, toen

een aantal mensen een soort voorloper van het STUK hebben opgericht. Bedoeling was opkomende artiesten, zoals Anne-Thérèse de Keersmaecker, Hugo de Greef en Josse de Pauw, te steunen. Al die mensen hielden zich toen bezig met avant-gardistische en experimentele dingen en keerden zich tegen de grote gezelschappen. Zij vonden toen steun bij de voorlopers van de kunstencentra die aan jong, vernieuwend theater onderdak boden. Enerzijds wou het prille STUK er dus zijn voor studenten maar anderzijds wou het ook een presentatieplek creëren voor beginnende artiesten.»

Veto: *Bereikt het STUK voornamelijk een studentenpubliek?*

Geypens: «Zo'n zestig procent van onze bezoekers zijn studenten. Maar verdere gegevens ontbreken. We kunnen wel wat afleiden uit de kaartverkoop, maar je kan dat niet zomaar extrapoleren naar het algemene STUK-publiek. Bovendien evolueert dit zeer sterk. Eigenlijk is het een beetje jammer dat we zo weinig weten van het profiel van onze bezoekers. In de



Kannibaal bijt eilandbewoners

Cannibali!, zo heet de nieuwste Shakespeare-bewerking van Jan Decorte en het Toneelhuis. Het stuk gaat over mensen die mensen opeten, elk op hun eigen manier. Op 6 mei kwam deze bewerking van *The Tempest* ook in Leuven op de planken – of zijn het kasseien?

Joris Beckers

Wanneer William Shakespeare in 1610 op pensioen ging in zijn geboortedorp Stratford-on-Avon hield hij niet op met schrijven. In de zes jaar die hem nog restten, leverde hij nog enkele meesterwerken af, waaronder *Henry VIII*, *The Winter's Tale* en ook de tragikomedie *The Tempest*. Reden genoeg voor Jan Decorte, een notoire William Shakespeare- en Georg Büchner-fanaat, om van die laatste een bewerking te maken en er een originele titel voor te bedenken. Eerder herschreef Decorte reeds *King Lear* (*Meneer, de zot & tkint*), *Hamlet* (*Amlett*), *Macbeth* (*Bloetwollefduivel*) en *Titus Andronicus* (*Titusandronikustmijnklote*). Vooral die laatste titel is kenmerkend voor de stijl die hij hierbij hanteert.

Toverkunst

The Tempest vertelt het verhaal van Prospero, de hertog van Milaan, die met zijn dochter Miranda na een samenzwering van zijn broer en de koning van Napels op een verlaten eiland terecht komt. Helemaal onbewoond is het eiland echter niet: de geesten Caliban en Ariël verdubbelen namelijk de eilandbevolking. Ter voorbereiding van de ultieme dag van de wraak verdiept Prospero zich verder in de magische wereld van de toverkunst en kan hij luchtgeest Ariël overtuigen hem te helpen. Als de samenzweerders en hun gevolg voorbijvaren ontketent hij dan ook een storm, waardoor de bemanning op het eiland aanspoelt. De ontmoeting tussen de aartsrivalen loopt echter uit op een grote verzoening en Ferdinand, de zoon van de Napolitaanse koning trouwt met Miranda.

In een opmerkelijke epiloog gooit Prospero zijn toverstaf weg en kunnen de geesten weer hun vrije gang gaan. Deze scène wordt algemeen als Shakespeares afscheid van het toneel gezien.

Poedelnaakt

Decorte behoudt de belangrijkste verhaallijnen, maar speelt met de details. De slechte geest Caliban wordt in de bewerking bijvoorbeeld de bijtgrage Cannibal en de epiloog krijgt wel een heel aparte invulling. Het opvallendste aan de adaptaties van Decorte is de taal. De acteurs

spreken een soort verouderd dialect met infantiele bijklankjes. Men heeft het bijvoorbeeld over 'denertocht vammilaan' en als Miranda haar vader aanspreekt, gebeurt dat met 'papipoeke' of iets even liefkozend. Het is echter in die taal, die ook door de geesten beheerst wordt, dat de grootste wijsheden verkondigd worden.

Die geesten zijn meteen de grootste smaakmakers van het stuk. Niet omdat ze de voorstelling poedelnaakt en ingesmeerd met respectievelijk choco en honing afwerken, maar wel omdat hun geanimeerde dialogen getuigen van een enorme frisheid en zij de belangrijkste choreo-

grafieën voor hun rekening nemen. Vooral Cannibal, die wel een penis lust en er meteen de nodige culinaire tips bijgeeft, komt zeer overtuigend over.

De danspassen werden in elkaar gestoken door Charlotte 'Meisje' Vanden Eynde, die tevens de rol van Ferdinand op zich neemt. Jan Decorte speelt traditiegetrouw zelf de hoofdrol en Sigrid Vinks — in het echte leven Decortes vrouw — kreeg de dubbelrol Miranda-Antonio, de broer van Prospero, toegeschoven. Ze vertegenwoordigt tegelijkertijd wat Prospero het meest lief is en wat hem het meest afstoot.

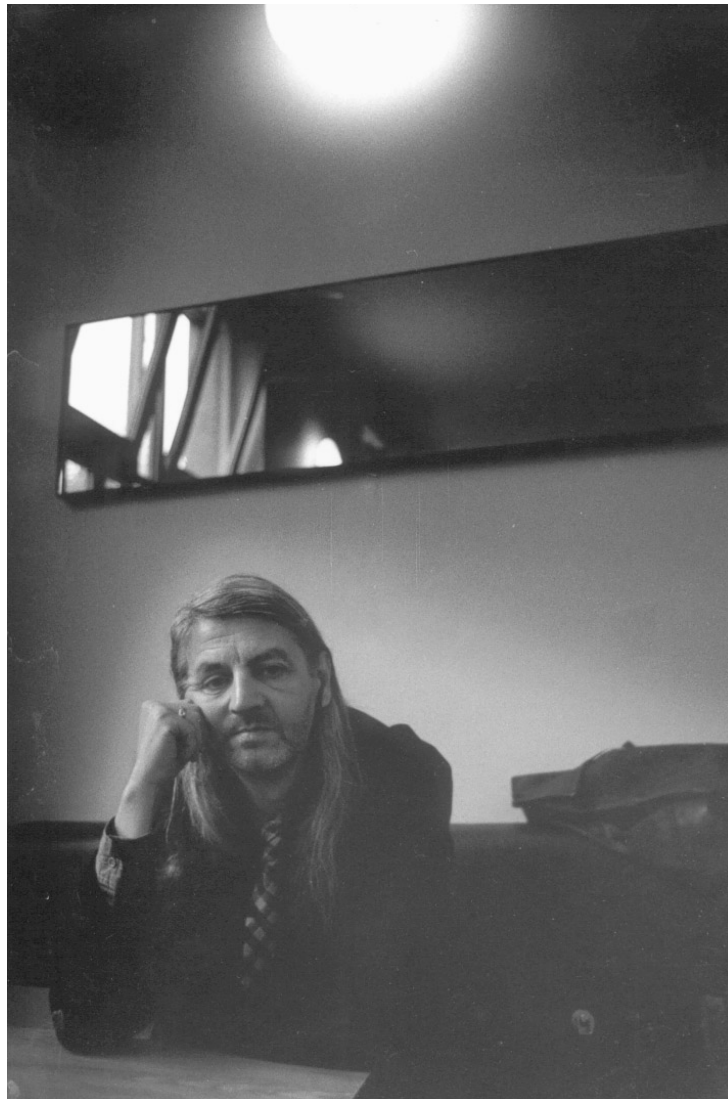
Demarrage

Zoals het een echt Shakespeare-stuk betaamt komen zowat alle mogelijke menselijke gevoelens aan bod. Het is Decortes verdienste dat we ze allemaal kunnen terugvinden in de bewerking, die slechts één uur en tien minuten duurt. Toch overweegt de vrolijkheid en dat maakt van *Cannibali!* wat de schrijver met een muzikale term een divertimento noemt. Zo'n bewerking gebeurt trouwens heel spontaan: Jan Decorte leest het oorspronkelijke werk eens door en schrijft dan in één keer zijn eigen versie.

Opvallend zijn nog het decor en de muziek. Achter een groot rood doek ligt een soort ingekaderde vierkante kasseistrook: het schaakbord waarop de pionnen uitgezet worden of de ideale plek om je demarrage te plaatsen. De muziek gaat van de onvermijdelijke Henry Purcell over, *godbetert*, Siouxi and the Banshees — met leuk effect — tot bij de bedmuziek van John Lennon en Yoko Ono. Dit duo stuurt de toeschouwer met een toepasselijke boodschap terug de wereld in: "All we are saying, is give peace a chance."

Met deze actuele noot wordt de lichtvoetige bewerking afgesloten en eens je over het taalgebruik heen bent, blijft *Cannibali!* langer hangen dan eerder welke klassieke interpretatie van *The Tempest*. *Cannibali!* is Shakespeare zoals hij nu zou kunnen zijn. ■

Meer informatie op www.toneelhuis.be.



Leuven"



toekomst gaan we dat wel trachten te optimaliseren.»

Veto: *Op welke manier trachten jullie zoveel mogelijk studenten te bereiken?*

Geypens: «Wat wij presenteren geldt voor iedereen. Dus ook voor studenten. Iedereen kan daar van meeprofiten. Voor de K.U. Leuven zijn wij natuurlijk wel één van de attractiepolen om op cultureel gebied studenten aan te trekken. Het laag houden van de prijzen is natuurlijk ook een bewuste keuze. We doen dat eigenlijk op de eerste plaats om studenten de gelegenheid te geven deel te nemen aan de cultuur die wij presenteren of produceren.»

Repeteren

Veto: *Hoe staat u tegenover het feit dat kringen voor repetitieruimtes worden doorverwezen naar het STUK?*

Geypens: «Voor het grootste deel van onze inkomsten zijn wij afhankelijk van de Vlaamse Gemeenschap. Wij worden betaald om een kunstencentrum te zijn. Dit wil zeggen dat we naast presenteren ook produceren, waardoor alle zalen hier constant bezet zijn. Als er geen voorstellingen plaatsvinden, dan zijn er stevast theatergezelschappen, dansgezelschappen of muziekgroepjes aan het repeteren. Van de K.U. Leuven kregen we in het verleden wel de infrastructuur en ook dit gebouw hebben we in erfpacht

gekregen. Tot voor kort kregen we dus enkel indirecte, logistieke steun. We kregen echter geen geld om onze werking te financieren.»

Bezet

«Hier lijkt nu verandering in te komen en binnenkort zullen we dus ook een kleine financiële inspanning van de universiteit ontvangen. Maar we blijven in eerste instantie verantwoording afleggen aan de Vlaamse Gemeenschap: we zijn een kunstencentrum wiens taken we moeten behartigen. Wij kunnen geen dienstencentrum zijn van de verschillende subsidiënten. Dit houdt in dat we dus ook voor de andere subsidiënten — de stad, de provincie en de universiteit — niet zomaar zalen ter beschikking kunnen stellen. Gewoon omdat die altijd bezet zijn. Studenten kunnen daar ook niet zomaar aanspraak op maken. Dat is duidelijk met de K.U. Leuven afgesproken.»

«De mensen van cultuurcoördinatie weten heel goed hoe de vork aan de steel zit. Maar het kunnen de andere diensten zijn die denken: "Ah ja, dat was een gebouw van de K.U. Leuven en dat is nu een cultuurcentrum, ga daar maar eens kijken." Ze mogen dat altijd komen vragen. Het is echter niet onze taak en hiermee willen wij dit probleem van repetitieruimtes niet op anderen afschuiven. Er is simpelweg geen ruimte voor.» ■

“Niet denken over talen in termen van zuiverheid”

De mogelijke verengelsing van het hoger onderwijs hielp reeds de helft van de academische en politieke wereld op zijn paard. De discussies beperken zich echter meestal tot een welles-nietes-spelletje. Hoog tijd dus om eens wat verder te kijken dan onze taalknobbel groot is bij professor Dirk Geeraerts, docent algemene en Nederlandse taalkunde.

Joris Beckers & Wim Gemoets

Veto: Begrijpt u de vrees voor verengelsing?

Dirk Geeraerts: «Mensen die een probleem hebben met verengelsing, zijn tegen het gebruik van het Engels als zodanig. Minder dan veertig jaar geleden was er immers de strijd voor de vernederlandsing van het hoger onderwijs en dat is nog altijd een gevoelig punt. Ondertussen heeft het Nederlands bewezen ook als onderwijs- en wetenschapstaal te kunnen functioneren. Je kan je dus voorstellen dat de huidige verengelsing moeilijk ligt bij sommige mensen en dat zij niet bereid zijn die verwezenlijkingen op te geven.»

Veto: Vreest u zelf de verengelsing?

Geeraerts: «Ik denk daar toch genuanceerder over. Of zelfs helemaal anders. Als je uitgaat van de oorspronkelijke motivatie van de vernederlandsing, namelijk emancipatie en het creëren van kansen, dan kan die niet toegepast worden op de huidige situatie. Het zou onjuist zijn het Engels buiten de universiteit te houden, omdat het Engels hoe dan ook de dominante taal is van de internationale wetenschap. Dat betekent dus dat je de mensen hier de kans moet geven om te participeren in dat internationale wetenschappelijke bedrijf en dat kan enkel in het Engels gebeuren. Participeren wil zeggen kennis kunnen nemen van iets, zelf iets kunnen presenteren en als universiteit naar buiten kunnen komen op een internationaal forum. Daarom is het terecht Engelstalige mogelijkheden te bieden aan de studenten. Op het niveau van de staat ligt dat natuurlijk helemaal anders, omdat men zich daar moet kunnen legitimeren ten opzichte van de burger.»

Aanraking

Veto: Hoe ver kan die verengelsing dan gaan?

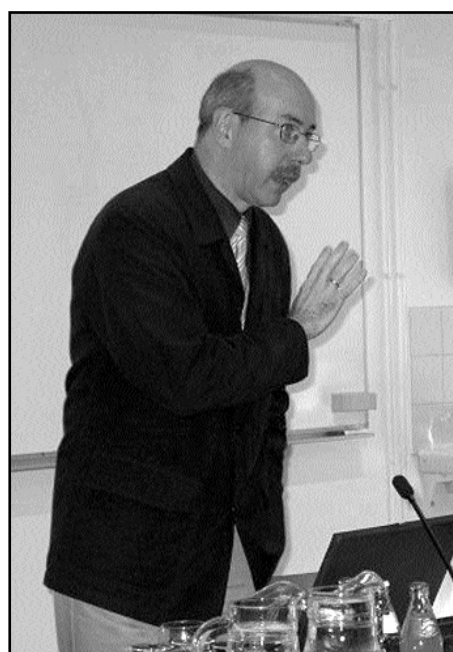
Geeraerts: «Er zijn natuurlijk een aantal voorwaarden. Ten eerste moet je je beperken tot een bepaald functioneel niveau: de groepen die in aanraking komen met die internationale onderzoeksweld. In de praktijk betekent dit waarschijnlijk dat je het Engels alleen of vooral toelaat op het niveau van de post-initiële master (voortgezette opleidingen, jbw/wg). Ten tweede moet je gaan nadenken over begeleidende maatregelen. De universiteit doet dat ook: er zijn optionele cursussen academisch Engels voor onderzoekers. Maar misschien moet zo iets een vast onderdeel worden van een internationale onderzoeksopleiding. Een derde nuance is dat je niet moet overdrijven met het verengelsen. Er zijn nog wetenschapsgebieden waarin je niet in het Engels werkt, internationaal ook niet. Er is immers soms een tendens om te overdrijven. Ten slotte: zo'n tweetaligheid werkt het best wanneer mensen goed zijn in hun eerste taal. En daar gaat misschien nog te weinig aandacht naar in het eerste Nederlandstalige deel van de opleiding. Als je een

goede presentatie in het Nederlands kan geven, dan zal dat ook al veel vlotter in het Engels gaan.»

Slecht

Veto: Studenten moeten dus eerst goed Nederlands leren en dan pas aan Engels beginnen.

Geeraerts: «Wel, ik zou zeggen, laten we daar toch ook genoeg aandacht aan besteden. Als je een stukje verengelsing wil, dan moet je ook eens nadenken of je de taalvaardigheid op het basisoniveau wel goed behandelt. Ik denk dat de communicatievaardigheden die je nodig hebt expliciet aandacht moeten krijgen in de opleiding, zowel voor het Nederlands als voor het Engels, zowel in de positieve als in de humane wetenschappen.»



Veto: Is het dan zo slecht gesteld met het Nederlands van de student?

Geeraerts: «Tja. Zeer slecht is het niet, maar het kan zeker beter.»

Veto: Dus...

Geeraerts: «Dus iedereen zou een stage bij Veto moeten doen! (lacht)»

Veto: Verengelsing van de initiële master, min of meer de huidige licenties, ziet u niet zitten?

Geeraerts: «Dat hangt ervan af wat je doelstellingen zijn. Het is natuurlijk zo dat de studenten een vrij goede basisopleiding Engels hebben meegebracht uit de middelbare school. Er is ook reeds een passieve oriëntatie op het Engels voor zover men op masterniveau veel Engelstalige literatuur leest. Dat is onvermijdelijk. Betekent dat ook dat we in het Engels les moeten gaan geven? Daar zie ik het nut niet van in. Verengelsing

is dus enkel nuttig als je het functioneel kunt motiveren. Ik denk dan aan het vak Engelse taalkunde of vakken waarmee je met een internationale context in contact komt.»

«De wetenschap is in het Engels dus moet alles in het Engels' is een foute redenering. Communicatief actief worden gaat immers nog altijd het gemakkelijkste in de moedertaal, ook op dit niveau. Men heeft in het

begin van de masteopleiding namelijk meestal nog niet veel ervaring met het schrijven van teksten en het presenteren van resultaten. Het Nederlands is hier dus functioneel te motiveren.»

Veto: Geldt uw functioneiteitsargument dan ook bijvoorbeeld voor het Frans, dat heel belangrijk is in de rechtsleer?

Geeraerts: «Dat is een heel specifiek voorbeeld, maar... ja, waarom niet? Een begrip dat we daarbij gebruiken is 'forumtaal', de taal waarin de wetenschappelijke interactie in een bepaald domein dominant gebeurt. Meestal is dat het Engels, maar als dat een andere taal is of je wordt geconfronteerd met functionele meertaligheid, zoals dat bij recht het geval is, dan denk ik dat dat te verantwoorden is. Dat wil niet meteen zeggen dat die lessen in andere talen gegeven moeten worden, maar je kan zoals bijvoorbeeld bij economie, verplichte taalcurricula inlassen.»

Rompslomp

Veto: Vreest u dan niet dat het Nederlands als wetenschapstaal op bepaalde vlakken zal inboeten?

Geeraerts: «Als je het realistisch bekijkt dan is het zo dat het Nederlands misschien wel een volwaardige wetenschappelijke taal is, maar niet in die zin dat we voor alle begrippen een Nederlands klinkende term hebben. Neem een willekeurig wetenschapsgebied en er wordt gebruik gemaakt van Engelse termen, maar die worden natuurlijk wel ingebed in een Nederlandse omgeving. Dit gebeurt bijvoorbeeld bij wetenschappsjournalistiek, en daar lijkt het te lukken. Dat is dus blijkbaar niet zo'n probleem.»

«Waar ik sterk tegen ben, is de neiging van sommige mensen om over talen te denken in termen van zuiverheid. Engelse woorden aan je taal toevoegen is nog geen verengelsing. Daar zijn verschillende redenen voor. Het gebruik van leenwoorden is bijvoorbeeld een standaardpraktijk van alle talen. Bovendien kom je met een puristische reactie niet veel verder: Nederlandse equivalenten zorgen enkel voor administratieve rompslomp en als je het al zou kunnen bijhouden, dan weet je nog niet of mensen de woorden ook daadwerkelijk zullen gebruiken. Talen laten zich niet zo gemakkelijk sturen.»

Vissen

Veto: Een andere beleidsopstoot van de Vlaamse regering was het voorstel van Van Grembergen om met een nieuwe spellingshervorming de fouten van de vorige uit te wissen. Was zijn voorstel terecht?

Geeraerts: «Ik was het zelf wel met Van Grembergen eens, maar volgens mij wist hij zelf niet hoezeer hij eigenlijk gelijk had. Er



zijn namelijk een aantal gekke regels en met enkele kleine veranderingen zou je het de mensen die correct willen spellen een heel stuk gemakkelijker kunnen maken. Anderzijds zijn er heel veel mensen die het niets kan schelen. De voorbeelden waarmee Van Grembergen naar buiten gekomen is, waren bovendien nogal ongelukkig en daarom heeft zijn voorstel het niet gehaald.»

Veto: Naar alle waarschijnlijkheid vermindert het aantal uren taalonderwijs in de middelbare school en verdwijnen er uren Duits en Frans. Hoe schat u die evolutie in?

Geeraerts: «Dat zou behoorlijk desastreus zijn, als dat zou gebeuren. En wat nog een groter gevaar is, is de invulling van de lerarenopleiding in het nieuwe systeem. Er zijn plannen om een lerarenopleiding in te richten onmiddellijk na de bachelor, waarbij je dus dat masterstukje mist. Dat zou dus absoluut heel erg zijn voor het talenonderwijs in de middelbare school en een niveaudaling met zich meebrengen.»

Veto: Heel algemeen: heeft taal de positie die het verdient in het beleid van de regering? Namelijk een helpersrol om politici inzicht te bieden in uiteenlopende materie.

Geeraerts: «Ja, wat je moet doen om politici inzicht bij te brengen dat weet ik niet. Dat is een vraag die van dag tot dag moeilijker wordt. (lacht) Maar als je de wettelijke regelingen buiten beschouwing laat, heb je vooral te maken met onderwijs en cultuur; formeel gezien gebeurt er wel veel. We hebben inderdaad heel goed talenonderwijs en we moeten dat koesteren.»

Paniek

Veto: Houden de politici rekening met taal-specialisten?

Geeraerts: «Nee. Echt rekening houden met specialisten doen ze zeer weinig. Dat hangt natuurlijk ook af van minister tot minister en ik wil dat wel nuanceren, want er is bijvoorbeeld de Nederlandse Taalunie. Die wordt ondersteund door de regeringen en daarin zitten ook specialisten. Aan de andere kant heb je echter de vorige spellinghervorming, die uitvoerig voorbereid werd door een aantal specialisten en dan in een vlag van paniek door de politici werd afgeschoten.»

Veto: Hoe zit het met het belang dat politici aan standaardtaal hechten?

Geeraerts: «Dat is heel dubbelzinnig. Enerzijds promoot men vlot en correct taalgebruik, maar anderzijds zijn onze politici zelf geen grote oratorische talenten. Die boodschap kan dus heel dubbelzinnig overkomen. Waarom zou ik toch standaardtaal gebruiken? Als ik betere teksten wil schrijven, betere presentaties wil geven, misschien zelfs betere colleges wil geven, dan doe ik dat in de standaardtaal. Dit is het beste instrument dat ik ter beschikking heb. Het is ervoor gemaakt, bij manier van spreken. Dus als je wilt dat mensen verzorgd

“Je moet niet over talen denken in termen van zuiverheid. Engelse woorden aan je taal toevoegen is nog geen verengelsing”

Zet het op een lopen!

De omwonenden van het Sportkot weten het ondertussen: wanneer ze de eerste dinsdagnacht van november eventjes in de armen van Morpheus willen belanden, schaffen ze zich best een nieuw paar oordopjes aan. Om acht uur 's avonds gaat immers de 24-urenloop van start.

Dries De Smet

De 24-urenloop bestaat al langer dan Veto en dan hoeft het u niet te verbazen dat het zo stilaan een vaste waarde geworden is. Wat ooit onder de veilige vleugels van de *burgies* van VTK begon, is uitgegroeid tot één van de bekendste evenementen van Sportraad dat in 2002 voor de dertigste keer plaatsvond.

Het concept is doodeenvoudig. Kringen en peda's verklaren zich bereid om in een aflossingsrace die één etmaal duurt zoveel mogelijk rondjes te lopen rond de loop piste aan het Sportkot. De ploeg die erin slaagt het meest aantal rondjes te malen, wint de 24-urenloop.

Nevenklasseringen

Veel te simpel voor universitaires en hogeschoolstudenten, moeten ze gedacht hebben. Want naast het hoofdklassement zijn er een heleboel nevenklasseringen. Of zoals TV1-nieuwsanker en ex-Vetoreporter Stef Wauters 13 jaar geleden al schreef: "Er worden nevenklasseringen uitgevonden tot niemand nog naar huis kan zonder iets gewonnen te hebben. Desnoods komt er een nevenklassement voor de enige kring die nog niks gewonnen heeft. Dan hebben die mensen ook wat."

Vooreerst is er het "Snelste rondje-klassering". Wie daaraan wil meedoen, moet dan wel kunnen bewijzen dat hij van zijn dokter mag sporten. Je moet daarvoor vooraf of op de dag zelf een medisch attest indienen op het sportsecretariaat. Voor de nieuwe Ben Johnson of Marion Jones is er een reis van het skikot weggelegd. Of ze achteraf ook een plasje moeten maken, werd niet meegedeeld.

Vervolgens sleept de loper of loopster die het meest aantal rondjes toert, ook een mooie prijs in de wacht. Er zijn er dan ook die er een sport van maken om voor alle kringen of peda's op zijn minst één toertje te lopen.

Als het lopen je niet zo goed vergaat, dan kun je het ook anders proberen. Elk uur vangt immers een nieuw nevenklassement aan. Zo zijn er het kleren-binnenstebuitenrondje en voor de exhibitionisten onder ons is er het schaarst-gekleed-rondje. Als het libido dan nog niet gezakt is, kun je het broek-op-enkel-rondje proberen en als ook dat niet helpt raden we het bedevaartrondje aan.

Omdat het Rode Kruis toch ter plaatse is en zij ook niet graag voor niks komen, is er het voeten-aan-elkaar-gebonden-uurtje. Voor wie het dan nog niet zat is, zijn er ook nog het zuip-, pijama-, knuffel-, friet-, olifanten-, achteruitloop-, en niet te vergeten het winkelkaruurtje.

Fraude

De 24-urenloop is onvervalst een competitie en dus zullen er altijd foute creatieve geesten zijn die tot valsspelen neigen. "Dat zal wel heel moeilijk worden," meent organisator Dave. "Elke ploeg heeft een eigen estafettestok met daarin een sensor. Zo wordt

de loper constant gevolgd. Daarenboven is er ook nog een teltent, waar alle lopers manueel geteld worden. Dit dient ook als back-up-systeem als de elektronica het begeeft."

Nieuw in 2002 is dat de lopers op groot



Er zijn ook nog het zuip-, pijama-, knuffel-, friet-, olifanten-, achteruitloop-, en niet te vergeten het winkelkaruurtje.

scherm te volgen waren. Bovendien kan de hele wereld live de tussenstanden volgen via internet.

Feest

"Een feest dat de wereld ons benijdt," omschreef diezelfde Stef Wauters de vierentwintigurenloop. Dat het ieder jaar een feest wordt, is te danken aan de muzikale omkadering van Radio Scorpio en

artiesten die de lopers een muzikaal duwtje in de rug geven. Elke deelnemende ploeg bouwt rond de piste zijn eigen stelling met bijhorend klank-, licht- en ambiancetekwerk.

De kiné-studenten zijn, net als op de studentenmarathon, van de partij met gratis massagebeurten zodat je na je rondjes toch op zijn minst de taptent of de vele eetstandjes nog kan bereiken. Onder de motto's 'hoe vettiger, hoe prettiger' en 'met folklore kun je scoren' zullen de hotdogs als warme broodjes de deur uitgaan en houden verschillende kringen een pannenkoekenbak. Bij Chemika kun je scheikundig geproduceerde loempia's verkrijgen; bij Farma en hun kompanen zijn er naast knappe meisjes ook pita's te vinden. Wie dat standje niet lekker vond, kan zich gaan troosten met een gezonde portie glühwein. Als morning after is er voor een prijsje, waarvoor je zelfs nog geen twee

kauwgommen uit de kauwgomballenbak kan draaien, een gezond en stevig ontbijt.

Vierentwintig uur na het startschot, dat met een beetje geluk door de rector zelf wordt gegeven, wordt — wat had u gedacht? — de wedstrijd afgeblazen. Traditioneel wordt de top-5 bezet door kringen als Apollon, VTK, Groep T, LBK, Ekonomika, Wina, VRG, Politika en Medica. Of het dit jaar ook zo zal zijn, kan je met duizenden anderen in november gaan bekijken. ■



WIE IS WIE BIJ...

SCORPIOSCOOPS



"Een Leuvense blik op de wereld"

Omdat een radiostation nu eenmaal geen genoeg kan nemen met enkel cultuur- en muziekprogramma's, kan je elke weekdag op Scorpio luisteren naar Scorpioscoops, het actualiteitenmagazine gemaakt voor en door Leuvense studenten. Iedereen van de nieuwsredactie aan het woord laten is een onmogelijke klus omdat er ondertussen al vijfendertig medewerkers zijn. Veto keek dus door een selectieve bril en koos ervoor om met Dave Timmermans, voorzitter van de nieuwsdienst en Erik Verheyden, programmamanager, te praten.

Annick Lories

Veto: Hoe zijn jullie op de nieuwsredactie terechtgekomen?

Dave Timmermans: «Ik ben hier terechtgekomen via Jurgen (dj Spastik, al), een vriend van mij. Hij zetelt in de Raad van Bestuur van Scorpio en vertelde me dat er nog mensen gezocht werden om mee te werken op de nieuwsdienst. Ik studeer communicatiewetenschappen en zo iets interesseerde me wel en dus heb ik me aangemeld.»

Erik Verheyden: «Ik ben blijven hangen bij Scorpio want ik werkte al mee aan een

programma op mijn twaalfde. De radio was toen nog gehuisvest in het gebouw waar zich nu het STUK bevindt. Het radioprogramma waaraan ik meewerkte, *Radio Anoniem*, was elke zondagvoormiddag te beluisteren en werd gemaakt voor kinderen, door kinderen.»

Veto: Hoe verloopt de werking van de nieuwsdienst?

Dave: «We zijn momenteel met ongeveer vijfendertig mensen. Sinds vorig academiejaar zijn we in staat om elke weekdag een aflevering van *Scorpioscoops* te maken. Elke dag is er een andere ploeg die werkt onder leiding van een programmamanager.»

Subsidie

Dave: «Dit jaar hebben we een subsidie gekregen van de stad Leuven en deze wordt waar-

schijnlijk helemaal in de nieuwsdienst geïnvesteerd. Zo zal de werking efficiënter kunnen verlopen. Momenteel moeten de medewerkers zelf nog opdraaien voor de telefoonkosten als ze iemand willen bellen. Verder hebben we geen computer met internetaansluiting hebben we zelfs geen redactielokaal. Met die subsidie zullen we de telefoonkosten kunnen terugbetalen, voor een computer met internetaansluiting zorgen en bijvoorbeeld een minidisk

aankopen. Zo kunnen we professioneler werken.»

«De K.U.Leuven heeft ons ook een redactielokaal beloofd op het departement Communicatiewetenschappen. Daarop moeten we wel nog even wachten. We zijn een lokale radio en in onze statuten staat dat we verplicht zijn om een band te hebben met de lokale bevolking. Anders krijgen we geen subsidies. Met de uitbreiding van de nieuwsdienst wordt dit makkelijker. We brengen het nieuws, maar dan met een Leuvense blik op de feiten.»

«Op één jaar tijd is de nieuwsredactie enorm gegroeid. Erik en ik waren er van in het begin bij en het verschil is spectaculair. Nu hebben we structuur in de werking en vormen we één grote groep. Een nieuwsdienst uit de grond stampen is helemaal niet zo evident. Je moet je overal bewijzen en het duurt een hele tijd voor je persberichten toegestuurd krijgt. Wij moeten zelf het nieuws opsporen, overal gaan aankloppen en contacten leggen. Gelukkig hebben we een heel gemotiveerde groep.»

Veto: Is het niet moeilijk om elke dag een uur te vullen met actualiteit?

Dave: «Dat valt best mee hoor. Elke dag is er een nieuwsflash met een overzicht van het belangrijkste nationale en internationale

nieuws en hebben we drie reportages die we afwisselen met een stukje muziek.

Erik: «Elke dag zijn er ook enkele vaste items zoals bijvoorbeeld het regionale overzicht, de film- of cultuuragenda.»

Veto: Wat was een memorabele uitzending voor jullie?

Erik: «Ik vond de uitzending die we gemaakt hebben rond de NSV-betoging heel goed. We hadden drie uur reportages, afgewisseld met telefoongesprekken en live interviews.»

Schlagers

Veto: Ligt het werk dat jullie doen bij Scorpio in de lijn van jullie ambities?

Erik: «Ik wil niet zozeer in de media terechtkomen. Het organiseren van evenementen zegt me meer.»

Dave: «Het medium radio interesseert me mateloos. Toch zou ik nog liever bij een platenmaatschappij terecht komen en er de PR verzorgen, omdat ik heel graag in contact kom met mensen.»

Veto: Tot slot: kan alles in een actualiteitenmagazine?

Dave: «We hebben al eens domme dingen gedaan zoals *Wino van Big Brother* naar de studio halen. Dat doen we niet meer want zo iemand heeft toch niets interessant te vertellen.» ■

Elke weekdag tussen 18 en 19u kan je *Scorpioscoops* beluisteren. Op Radio Scorpio natuurlijk (106.0 fm). www.radioscorpio.com

Voor dertig euro krijg je alles

Wanneer legt de paus het loodje, wie triomfeert in de Ronde van Spanje en waarom plakt lijm niet aan de binnenkant van de tube? Kortom: de vragen des levens. De paranormale beurs die onlangs in de Brabantse plaatsvond, bood de ideale gelegenheid om die vragen voor te leggen aan personen die al wisten wat u ging vragen vooraleer u er nog zelfs maar aan dacht die vraag te stellen.

Ben Deboeck

Het begon al goed: nog maar net binnen en we stoten daar zowaar al op een medium. Voor een schamele tien euro kon je via Ivan Rommel — de man schuwt enige zelfspot duidelijk niet — reeds in contact treden met overledenen. De brave man zat rustig in zijn hokje te wachten op enig klandizie, maar blijkbaar zijn media niet zo erg in trek. Dat verklaart allicht de nog min of meer democratische prijs van tien euro, al zijn er natuurlijk wel betere doeleinden voor dat geld te bedenken. Het hoogtepunt van het standje was evenwel een paarse doek die tegen de zijwand hing en vakkundig op 'onverklaarbare' wijze in beweging werd gebracht.

Onderhoud

Dan maar de tarotkaarten, daarvan was het aanbod beduidend groter. Wat opviel was dat de prijs van elke kaartlezer dezelfde was: dertig euro voor een gewone beurt, veertig euro voor een groot onderhoud. Een donker

vermoeden van kartelafspraken rees, maar of dit werkelijk zo is, zal de toekomst moeten uitwijzen.

Voor die dertig euro heb je dan zelfs nog geen antwoord op al je vragen: bij mevrouw Claire die, zoals een bordje vermeldt zowaar al bij Ingeborg (!) op tv was, kun je voor die prijs

dan weer koopjes: tien euro per vraag, maar je mag er drie stellen voor vijftig euro.

Dus dan maar zelf op onderzoek uit, wat zoveel inhoudt als subtiel richting kaartlegster en klant bewegen en doen alsof je druk je neus aan het snuiten bent. De voorspelster, op wiens tafel duidelijk in het oog springend een beker stond, blijkbaar moest je bij haar wezen voor de beste toe

voor een sterkere bril," zei ze dus tegen een dame die zo stilaan naar de zeventig neigt. Knap werk hoor, heel knap. "Je wordt ook wat vergeetachtig, maar zeker niet dement," vervolgde ze. Moet een hele opluchting geweest zijn voor de oude vrouw. En moest haar grijze hersenmassa binnenkort toch de seniele toer opgaan, wie zal dan nog weten dat de *dame-met-de-beker* had verzekerd dat dit haar niet zou overkomen en bijgevolg ongelijk blijkt te hebben?

Teennagels

Maar misschien was dit toch net iets te slecht nieuws en diende dit gecompenseerd te worden door hoopgevende gedachtes, daar de volgende kaarten al heel wat positiever klonken: "U bent avontuurlijk aangelegd en hebt een groot hart, u bent zowaar Moeder Theresa nummer twee..." Prachtig toch! Dat willen de mensen nu pas horen voor dertig euro, niet dat ze binnenkort toch wat moeten oppassen om geen griepje op te doen of moeten opletten wanneer ze op een ladder staan of hun teennagels knippen.

Tot mijn verbazing exposeerden er zelfs sektes. Zo tekende de Raeliaanse Beweging present, bekend vanwege hun voorliefde voor het klonen van mensen. Bij die *freaks* maakte ik me bijgevolg vlug uit de voeten. Ook een andere beweging die op de sektelijst staat, Scientology, was nadrukkelijk aanwezig. Bij hen was alles gratis, het zijn dan ook geduldige mensen die je het geld later nog wel uit de zakken zullen kloppen. ■



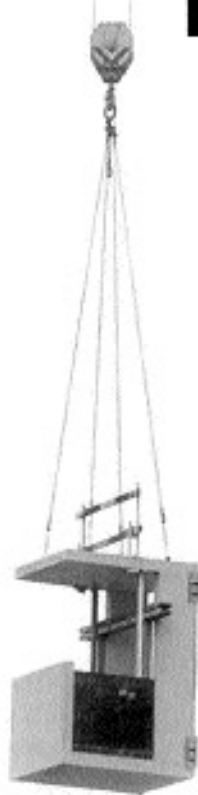
drie vragen stellen of haar drie problemen voorleggen. Ik denk dan aan: "Is Ingeborg in het echt ook zo ongelooflijk irritant?", "Krijgt ze zelf niet ongelooflijk de tering van *Blind Date*?" en "Wat is eigenlijk Ingeborgs achternaam?" Bij een andere kaartlegster waren het

komst, was net druk doende een oudere dame haar verdere levensloop uit de doeken te doen. "Je ogen gaan er toch wat op achteruit, ga op tijd eens langs bij de oogarts

(advertentie)

Er was eens... een geel balkon

een zomerse kortverhalenwedstrijd



Laat u door 'het gele balkon' aan het nieuwe provinciehuis in Leuven inspireren tot een betonsterk kortverhaal... en misschien vertrekt u dan binnenkort wel op een onvergetelijke cultuurtrip (ter waarde van 1000 euro)!

Of u maakt kans op één van onze boekenprijzen. De beste kortverhalen zullen bovendien gepubliceerd worden in een speciale gele balkon-pocket. De prijsuitreiking vindt plaats in december 2003 op 'De nacht van het Balkon'!

Uiterste inzenddatum: 1 oktober 2003
 Voor alle inlichtingen: www.vlaamsebrabant.be
 Of mail naar cultuur@v-brabant.be, telefoon 016-26 76 06,
 of schrijf naar provincie Vlaams Brabant, dienst cultuur,
 Provincieplein 1, 3010 Leuven

PROVINCIE VLAAMS BRABANT



"Wat is te snel?"

Iedereen kent nog wel de lessen seksuele opvoeding van vroeger waarin met veel gegniffel in de klas het verhaal over de bloemetjes en de bijtjes werd ontluisd. Ook aan de universiteit bestaan er vakken die ons volgens het programmaboek 'inzicht in de menselijke seksualiteit en het liefdesleven' willen geven. We keerden met rode oortjes terug.

Thomas Leys

De Goedele Liekens in spe zijn in Aula Michotte duidelijk in de meerderheid tegenover de toekomstige Bo Coolsaets. De prof laat zich voor deze week verontschuldigen en laat de

gynaecoloog op rust, betoogt dit werk dat een goed huwelijk gebaseerd is op de kunst van het gelijktijdig klaarkomen. Het fameuze onderzoek van Kinsey, gebaseerd op interviews met Amerikanen in de jaren-vijftig, krijgt uiteraard ook een vermelding. Volgens de docent is het boek overigens te vinden in De Slegte; allen daarheen dus!

Sekstherapeutje

De zaal wordt een beetje rumoerig wanneer de kaap van een uur is gepasseerd. De pauze wordt ingeluid. In de rij achter mij speelt men sekstherapeutje en klagen twee studentes tegen elkaar over hun liefdesleven: "Ik heb soms begrip nodig". Hopelijk kunnen de collega's deze deerne in nood helpen. Tijdens het tweede deel gaat de docent meer de klinische



toer aan assistent Paul Elzin om een inleiding tot het begrip seksualiteit aan de studenten diets te maken. De docent gebruikt tijdens het college geen hulpmiddelen en doet het zonder micro. Wel kan hij goed overweg met de open-neerschuivende borden en de overhead-projector. Zonder veel omwegen steekt hij van wal en omschrijft hij wat de doelstellingen zijn.

Bevredigd

De menselijke seksualiteit is een complex geheel en draait ook vaak rond de vraag of we ooit volledig bevredigd kunnen worden in ons leven. Mensen voelen zich ook onzeker over vrijen: "Wat is te snel klaarkomen: na één minuut, na acht minuten, na een half uur?" Het vak zal ook aandacht besteden aan stoornissen en afwijkingen, zoals daar zijn bestialiteit, pedofilie en sodomie. De term perversie is overigens vervangen door het meer politiek-correcte parafilie.

De docent wil aan de hand van het "negenveldenmodel" de seksualiteit omschrijven. Hij vraagt of de studenten "in de groep gooien" wat zij associëren met seksualiteit. Na een kleine aarzeling steekt een studente op de eerste rij haar vinger op: "intimiteit". Het woord krijgt een plaats in een vakje op het bord. Het begrip "lust" is de volgende term. Een student op de achterste rij weet van aanpakken: "bevrediging". De zwoele stem op de eerste rij probeert nog eens: "macht en agressie". Nieuwsgierige tot verontwaardigde kreetjes vanuit de rest van het publiek zijn haar deel. Ook "geven en nemen" en "voortplanting" volgen nog. De docent vervolledigt zijn schema aan de hand van de beginletters. Zo blijkt de C op het bord te staan voor het woord "clinisch" (sic).

Na dit woordspelletje gaat de docent de historische toer op. In de negentiende eeuw hield men zich nog vooral bezig met het omschrijven van allerlei perversies die dan maar aan een "ziekte in de hersenen" werden verweten. Lange tijd blijft er echter een taboe op de seksualiteit rusten. Zo haalt hij een boek aan uit 1930: "Het volmaakte huwelijk". Geschreven door een zeventigjarige, Nederlandse

toer op, met zijn zeer geil klinkende "psychosomatic circle of sex". Daarin wordt seksualiteit gezien als een wisselwerking tussen stimuli en het menselijk lichaam.

Zo weet hij te vertellen dat mensen die viagra gebruiken, klagen over blauwzicht omdat er veel fosfor in die blauwe pilletjes zit. De docent doet ook nog een schokkende, persoonlijke onthulling: "Wanneer we opgewonden raken, krijgen we een erectie en wordt onze vagina vochtig." De docent kondigt ook aan dat in een van de komende lessen nog eens de werking van de pil zal worden toegelicht, omdat de kennis hierover blijkens de vragenlijst bedroevend laag is. "Anders gaan er nog accidenten gebeuren".

De pogingen om de voortplantingsorganen nog eens van dichtbij te bekijken, mislukken omdat de docent de slides niet onmiddellijk terugvindt. Vijf minuten voor het einde tovert de docent dan toch nog de bekende tekeningen uit de biologieles van vroeger op het scherm. Nog even probeert hij een kleine quiz te organiseren, maar er komt maar weinig respons. De dames en heren in de zaal voelen er blijkbaar weinig voor om nog op vrijdagavond op zoek te gaan naar de g-spot. De docent kondigt dan maar aan dat zowel hijzelf als professor Demyttenaere zich de week erop in het buitenland zullen bevinden en er dus geen les zal zijn. Geeft niet, denken we, we doen het wel met de Flair!

Steekkaart

Seksuele psychopathologie

Docent? drs. Paul Enzlin (titularis: prof. K. Demyttenaere)

Wanneer? Vrijdag 28 februari van 14u07 tot 15u59

Pauze? 15u07 tot 15u17

Waar? PSI 91.93 (Aula Michotte)

Wie? Een honderdtal studenten uit de 2de licentie Familiale en Seksuologische Wetenschappen, 1ste en 2de licentie Klinische Psychologie en de 1ste licentie Criminologische Wetenschappen (keuze)



Kijk goed uit je doppen en ga voordelig shoppen

Koop nu je Acco-aandeel

Heel je studententijd
15% korting op je cursussen en op je papier- en kantormateriaal

Cursussen, verplichte en aanbevolen lectuur, wetenschappelijke literatuur, computersupplies, papier- en kantormateriaal, ontspanningslectuur...

Je hebt de volgende jaren heel wat studiemateriaal nodig. Waar haal je dat? Bij Acco, natuurlijk.



Cursussen beschikbaar vanaf 18 augustus

Elke student in Leuven kent Acco want bij Acco vind je de cursussen van je studierichting. Weet je dat ze al vanaf 18 augustus 2003 beschikbaar zijn? Kom eens langs!

Meer dan 130.000 aandeelhouders

Acco is een van de grootste studenten cooperaties van Europa. Acco telt meer dan 130.000 aandeelhouder en daar zitten heel wat beroemde voorgangers bij.

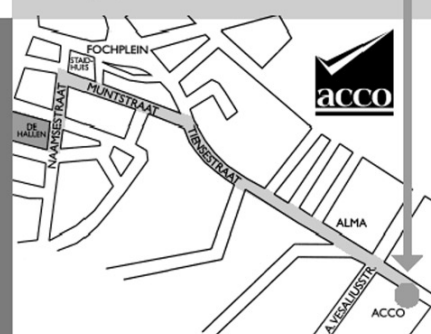
15% korting

Een Acco-aandeel geeft je een rechtstreekse korting van 15% op de meeste aankopen bij Acco.

Wat kost dat?

In een Acco-aandeel investeer je € 31. Voor de rest van je leven ben je Acco-aandeelhouder. En na je studies kan je lid blijven. Maar dat is toekomstmuziek... Ondertussen kan je enkele jaren genieten van alle Acco-voordelen.

Hoe ga je van de Hallen naar Acco?



Tiensestraat 134
3000 Leuven
Tel.: 016/29 11 00
Fax: 016/20 73 89
E-mail: boekhandel@acco.be

(advertentie)

Adam of Lucy: wie was eerst?

In de woelige tijden van mei '68 werd de trage evolutie van de maatschappij aangeklaagd, en strenden vele studenten en enkele proffen voor de revolutie. Vijfendertig jaar later wordt de evolutie opnieuw in vraag gesteld aan de universiteit, deze keer door de creationisten, overtuigde christenen die geloven dat de wereld in zes dagen door God werd geschapen.

Laurens De Koster

"Evolutie. Klopt da?", zo heet de cyclus van drie lezingen waarin dr. Jos Philippaerts met wetenschappelijke argumenten probeert aan te tonen dat de evolutietheorie van Darwin vol fouten zit, en dat de scheppingsleer de enige juiste is. Wij gingen naar de eerste twee lezingen en confronteerden de stellingen van dr. Jos met de wetenschap van proffen uit verschillende vakgebieden.

Zondvloed

In de lezing van 22 oktober haalde dr. Jos enkele argumenten aan uit de geologie. Zo probeerde hij te bewijzen dat de wereld helemaal geen 4,6 miljard jaar oud is, maar amper 10.000 jaar. Hij stelde onder andere dat het bewezen is dat aardlagen op een of enkele dagen kunnen worden gevormd, veel minder tijd dan de miljoenen jaren die de klassieke wetenschap aanneemt.

Prof. Manuel Sintubin (geologie):

«Het is inderdaad in sommige gevallen mogelijk dat aardlagen snel worden gevormd, maar dat kan ook heel traag gebeuren; dat is afhankelijk van het afzettingsmilieu. Van kleiafzettingen weten we bijvoorbeeld dat het duizenden jaren duurt eer er enkele centimeters zijn afgezet. Zo zie je dat de meest gekende klei-afzetting in Vlaanderen, de zogenaamde Boomse klei, al snel enkele miljoenen jaren vertegenwoordigt. Je mag dus zeker niet veralgemenen dat aardlagen altijd snel worden gevormd.»

Dr. Jos: «Dus u zegt dat klei bijzonder traag wordt afgezet? Daar had ik nog nooit van gehoord; ik zal er eens met een bevriend geoloog over spreken. In elk geval: ook prof. Sintubin erkent dat snelle vorming van aardlagen kan.»

Uit onderzoek blijkt dat driekwart van de aarde ooit onder water stond, maar waar kwam al dat water vandaan? Volgens de creationisten is er maar één verklaring: de Zondvloed - u weet wel, die met de Ark van Noach.

Sintubin: «Het is inderdaad waarschijnlijk dat bijvoorbeeld in het Krijt, zo'n honderd miljoen jaar geleden, een groot deel van de aarde onder water stond; het relatieve zeeniveau lag toen zo'n tweehonderd meter hoger dan nu. Er zijn echter andere verklaringen dan de Zondvloed. Ten eerste was het toen een warme periode, dus er waren geen ijskappen. Ten tweede waren de continenten maximaal



gespreid, zodat een groot deel van het land op een nogal lage hoogte lag, en waren de oceanen jong, en jonge oceanen zijn altijd ondiep, zodat er veel water over was en de continenten overspoelden. Er is trouwens geen enkele aanwijzing dat de zondvloed ooit echt heeft plaatsgehad: wetenschappers vinden aanwijzingen in de zwarte zee van plotse, dramatische overstromingen van de kustgebieden die mogelijk aan de basis liggen van de zondvloedverhalen in diverse religies en mythologieën in het Middellandse-zeegebied.»

Dr. Jos: «Volgens de Bijbel gaat het niet enkel om de Zondvloed; er zijn ook nog andere catastrofes, waaronder een hoge vloedgolf, die de aarde hebben overspoeld.»

Sintubin: «Ook voor dergelijke hoge vloedgolven zijn er geologische verklaringen: dit noemen we tsunami's. Ze ontstaan bij aardbevingen onder zeeën en oceanen en overspoelen dan de kustgebieden. Ook hier geldt dat dergelijke dramatische gebeurtenissen hun weg gevonden hebben in religies en mythologieën.»

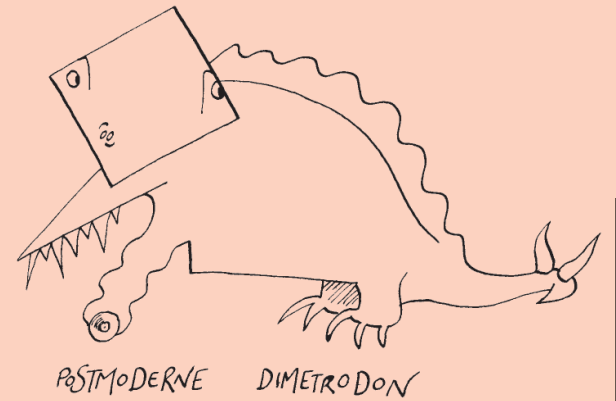
De moderne wetenschap heeft verschillende methodes om de leeftijd van gesteenten te achterhalen. Die vinden

echter geen genade bij de creationisten, dr. Jos haalde zelfs enkele voorbeelden aan van gebeurtenissen waarbij die methodes flagrant faalden.

Doelwit

Prof. Jan Hertogen (expert in dateringsmethodes): «Dateringsmethodes zijn altijd al een geliefd doelwit van de creationisten geweest, maar dat is volkomen onterecht. Met onder andere de kalium-argon- en de koolstof-14-methode halen we bijna altijd consistente resultaten. Soms lijkt het alsof er fouten worden gemaakt, maar dat komt doordat de verschillende methodes een andere gebeurtenis uit de geschiedenis van het gesteente meten; dat is zeker geen fundamenteel probleem. Alle dateringsmethodes geven trouwens duidelijk hetzelfde resultaat: de aarde is 4,6 miljard jaar oud.»

Dr. Jos: «Het probleem is dat die dateringsmethodes van bepaalde vooronderstellingen uitgaan. Als je gelooft dat de wereld een schepper heeft, dan is het toch niet onlogisch dat die het doet lijken alsof de wereld zo oud is? Dat alle metho-



De maan draait rond de aarde, maar bij elke ronde draait ze iets trager en iets verder weg. Volgens de creationisten betekent dat dat, als de aarde zo oud is als de evolutionisten zeggen, de maan vroeger vlakbij de aarde stond en ze allebei aan een hels tempo draaiden, zo snel dat de dinosaurussen er vanaf gevlogen zouden zijn door de middelpuntvliedende kracht.

Aerts: «Dat is compleet in strijd met de wetten van Kepler: de aarde en de maan kunnen nooit zo dichtbij elkaar hebben gestaan; dan zou de aantrekkingskracht te groot zijn om ze apart te laten bestaan.»

Mutaties

De hele lezing van 29 oktober was gewijd aan de welbekende evolutietheorie van Darwin — *the survival of the fittest*, mensen stammen af van apen — en dr. Jos had verschillende argumenten om die te verwerpen: zo zouden er geen tussenvormen bestaan tussen de bekende levende wezens, wat nochtans noodzakelijk is voor de evolutieleer.

Een anonieme bioloog: «Er zijn wel degelijk bekende tussenvormen, in de plantenwereld en ook in de dierenwereld. Zo is er een onderzoek gebeurd waarbij men bepaalde eitjes dertig jaar lang bewaarde en dan uitbroedde, en dan vergeleek met nieuwe eitjes, en er waren significante

verschillen tussen de twee groepen. De creationisten kunnen trouwens soms proberen om enkele onderzoeksresultaten aan te vechten, maar er is zo'n overonderend bewijs voor de evolutieleer dat ze onmogelijk alles kunnen weerleggen.»

Dr. Jos: «Ik ontken niet dat micro-evolutie — het variëren van bepaalde kenmerken van een soort — mogelijk



is, maar het is duidelijk dat er bijvoorbeeld geen tussenvorm bestaat tussen een koe en een paard. Het is trouwens onmogelijk om voldoende tussenvormen te vinden, want voor elke ontdekte tussenvorm moeten er weer twee nieuwe gevonden worden: tussen de tussenvorm en de bestaande organismen.»

Volgens Darwin gebeurde evolutie door positieve mutaties: sommige dieren zouden een gunstige afwijking vertonen, en dan zou de hele soort in die richting evolueren. Creationisten argumenteren dan dat er geen enkele positieve mutatie bekend is.

De bioloog: «Toch wel, hoor: er is een experiment gebeurd waarbij bacteriën werden gekloond en aan hoge temperaturen blootgesteld. Al na enkele generaties bleken ze veel beter tegen de warmte te kunnen dan daarvoor. Dat is toch duidelijk een positieve mutatie.»

Dr. Jos: «Zulke aanpassingsmogelijkheden zijn volgens mij inherent aan de soort: het zijn onderdrukte genen die in actie komen wanneer ze nodig zijn.»

U hebt het al door, beste lezer: op creationisme en evolutionisme is de bekende western-zin 'this town ain't big enough for the both of us' zeker van toepassing. Zorg dat u erbij bent als de evolutie uitbreekt! ■

Voor meer informatie:
www.creabel.org

«Dino's zijn van de aarde afgevlagen door de middelpuntvliedende kracht»



des hetzelfde resultaat halen, wil trouwens niets zeggen: dat is alsof je met pijl en boog telkens opnieuw honderd meter naast de roos schiet.»

Volgens de creationisten worden fossielen op één dag gevormd, en niet op vele jaren, zoals de wetenschap aanneemt. Er zouden trouwens verschillende voorbeelden zijn van fossielen waarmee iets niet klopt: een mensenhand in een fossiel van miljoenen jaren oud bijvoorbeeld.

Prof. Pierre Vermeersch (paleontologie): «Er zijn gevallen bekend waar fossielen snel worden gevormd, maar dat is helemaal niet algemeen, zoals de creationisten suggereren. En wat die fossielen betreft, die zijn bijna allemaal vervalst, of er is anderszins iets mis mee.»

Big Bang

Als we dr. Jos mogen geloven, zijn er nogal wat problemen met de sterrenkunde. Op 22 oktober vertelde hij onder andere dat het heelal in zijn huidige vorm moet zijn ontstaan, omdat de natuur altijd naar chaos streeft.

Prof. Conny Aerts (sterrenkunde): «Dat is niet waar. Dr. Jos haalt argumenten aan uit de klassieke thermodynamica, maar op het ogenblik van de Big Bang, en dus het ontstaan van het heelal, gold die helemaal niet. Niemand weet hoe materie zich in zulke omstandigheden gedraagt.»

Oordt-wolken zijn een soort nevels in de ruimte waaruit kometen te voorschijn komen. Volgens 'gewone' astronomen tenminste, want dr. Jos zegt dat dat maar speculaties zijn en dat de kometen door God in de ruimte werden geworpen.

Aerts: «De theorie van Jan Oordt is bijzonder goed ontwikkeld, hij heeft daar zelfs een Nobelprijs voor gekregen. Ondertussen heeft onderzoek trouwens uitgewezen dat Oordt-wolken een natuurlijk fenomeen van stervorming zijn.»

Dr. Jos: «Heeft er eigenlijk al ooit iemand een komeet uit die wolk zien komen? Volgens mij is dat onderzoek onvoldoende op observatie gebaseerd en heeft Oordt zijn Nobelprijs zomaar gekregen voor een fictieve denkoefening.»

